

tuần báo của tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

54

215-
24+

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

về một thành phố đã nát
tôi, mặt trời và dòng sông
sinh nhật êm ái
trong ngày tháng
tình thơ đại
trả lời phỏng vấn

NGUYỄN NGŨ
HỒ TRIỀU
ÁI NGUYỄN
PHŨ TRẦM
PHƯƠNG TRANG
BẠN NGỌC THAM DỰ

THƠ

nam chữ — Nguyễn Thọ Nam — Lê Phương Khanh — Thu
uyên Nghiêm — Mây Hạ — Nguyễn Ngọc Nghĩa — Thu Dung
tôn Nữ — Mai Việt

TRUYỆN DÀI

tình mộng
vuông cổ hẹn
mùa áo vàng

HOÀNG HẢI THỦY
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
biết một biết mười
chạp phở
bông hồng hồng cho tình đầu
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
LÊ THỊ KIM CHI
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

tuổi ngọc cất cánh

Vườn Tuổi Ngọc vừa nở một bóng hương dương đầu, Tuổi Ngọc đã hái tặng bạn ngọc tuần trước. Mừng Đệ Nhất Chu Niên rồi Tuổi Ngọc cất cánh. Cất cánh có nghĩa là để hứa hẹn một cuộc bay xa, bay bền bỉ. Trong cuộc Phỏng vấn Nuôi dưỡng Tuổi Ngọc, bạn ngọc đã nhất định rằng Tuổi Ngọc phải đi và sẵn lòng âu yếm khen, âu yếm mắng mỏ. Cuộc Phỏng vấn chưa tổng kết trong số báo Đệ nhất Chu niên được như đã hứa vì còn cả mấy trăm ý kiến của bạn ngọc chưa đăng. Tuổi Ngọc phải đăng hết để khỏi phụ lòng của các bạn. Đó là một khuyến khích lớn. Tuổi Ngọc luôn được bạn Ngọc « đối thoại » tận tình trong các cuộc phỏng vấn hay các mục trả lời..., thư từ bao giờ cũng vượt dự tưởng. Chủ Nhiệm vừa làm một cuộc trả lời và cảm ơn tập thể bạn ngọc tuần trước chắc khiến nhiều bạn ngọc buồn. Nhưng chỉ có cách đó, để từ tuần này ông lại thư thả trả lời từng bạn một, hy vọng ngay trong tuần lễ nhận được đề bạn ngọc khỏi dài cổ đợi. Hiểu thế chắc bạn ngọc đã thông cảm rồi. Số sau, số 55, số đặc biệt với chủ đề « Viết Về Phương ». Một số Tuổi Ngọc đề tặng cho một mùa hè và những kỷ niệm. Từ lâu, các trường học có thói quen mỗi năm làm một giai phẩm mùa xuân. Mùa xuân đẹp, mùa xuân của muôn người, nhưng chỉ có mùa phương mới thật có ý nghĩa với tuổi học trò. Tại sao mỗi mùa bãi trường các trường học không làm một giai phẩm đẹp hơn một cuốn kỷ yếu, bốn năm một lần, chỉ đầy hình ảnh dán học sinh ? Một phần lý do là dịp mùa thi, các học trò lớn phải lo học, phần khác là có lẽ chẳng ai nghĩ ra. Thật đáng tiếc. Vậy, mỗi năm vào tháng 6, Tuổi Ngọc sẽ làm một số đặc biệt đề tặng tuổi học trò, tặng sách vở, bút thước, bàn ghế, bảng đen. Và viết lại giùm bạn ngọc những kỷ niệm, kỷ niệm của lớp học, sân trường. Hẳn là tuyệt vời.

**nhìn xuyên
cuộc đời**

cứu trợ đồng bào ruột thịt ở long xuyên

Long Xuyên, tỉnh lỵ trù phú của miền Tây, tiền bạc nhiều vô kể. Cứ nhìn những cột ăng ten trên nóc nhà dân thị xã thì biết. Mỗi nóc nhà là một cây ăng ten. Ăng ten kín trời. Và vô tuyến truyền hình, bắt buộc, chiếm... kỷ lục tiêu thụ và thưởng ngoạn. Mấy tuần trước, trường trung học Tổng Hợp Thoại Ngọc Hầu tổ chức một buổi trình diễn ca vũ nhạc kịch tại rạp Minh Hiền ở Long Xuyên để lấy tiền cứu trợ đồng bào chiến nạn. Đây là dịp dân thị xã Long Xuyên « thi đua ».. phước thiện và khoe sự giàu sang. Ban tổ chức đích thân năm lần bảy lượt lên Sài Gòn mời « nữ hoàng » Khánh Ly, « hoàng đế » Từ Công Phụng, vân vân. Tất cả vui lòng ra đi vì tình nghĩa đồng bào. Bích chương quảng cáo rầm rộ Khánh Ly, Từ Công Phụng... Nhưng

quảng cáo để mà quảng cáo đàn bóng không công. Bà hoàng và ông vua đã cho ban tổ chức leo cây. Ban tổ chức là các giáo sư, mang tiếng nói dối, nói láo, hứa ầu, quảng cáo bịp. Đau đớn thay! Cuối cùng chỉ có các nghệ sĩ nghèo song tâm hồn giàu ngậm và coi lời hứa hẹn như danh dự của đời mình đáp xe đi xuống Long Xuyên. Đó là Lê Liêm, Vũ Huyền và vợ ông.. Về thành phần khán giả mới ai oán. Điện hình là ông cụ dân biểu Nguyễn Đắc Dân tức Le Pou. Nhà dân biểu này đã từng dội xăng vào mình mấy trước khi bắt diêm tự thiêu, với kêu ầm ỹ: « Ai cứu tội với kéo tôi chết cháy đây nè! ». Ông Le Pou đòi chết để được phục vụ đồng bào. Thế mà có dịp phục vụ đồng bào, nhà cụ dân biểu Le Pou (đi xe Pengeot 400 nhà bị, quán ăn thu mỗi ngày bội tiền) chỉ ký vào sổ vàng có... 20 đồng bạc và muối mặt xé cái vé danh dự 500 đồng! Vé bán được có mấy rap. Các vị tai to mặt lớn hàng tỉnh nghe nói có bán đấu giá bức tranh và ông tượng vàng đã nằm nhà, su con nít và ma rí sến đi dự buổi văn nghệ cứu trợ! Ban tổ chức thấy vậy trông vắng thì buồn quá, bèn mở cửa thả dân cho khán giả vô coi cộp. Dĩ nhiên, khán giả anh dũng, say sưa vô coi cộp cứu trợ. Kết quả thì chánh thu được hơn một trăm ngàn đồng, chi phí gần hết còn có hơn mười ngàn! Đó là « nền » cứu trợ đồng bào chiến cuộc ở Long Xuyên là sự « bầu ơi thương lấy bí cùng » là tấm « nhiều điều phủ lấy gương » một cách hết sức cảm động thắm thía! (Một học sinh Thoại Ngọc Hầu, Long Xuyên).

xếp bút nghiên lo việc đao binh

Vậy là chuyện các sinh viên trong lớp tuổi bị đơn quân chắc chắn 100% xếp bút nghiên lo việc ác ề rồi. Các sinh viên này hầu hết đã nhận được giấy gọi tại nhà riêng. Kê ra nhà nước làm việc thiết sót sáng. Những việc khác nhà nước cũng sót sáng như thế thì tốt biết bao. Đề chạy đua với việc đi lính của các sinh viên, các Viện Đại Học, Cao Đẳng vội vã mở các khóa thi đặc biệt để sinh viên thi kiếm thêm cái chứng chỉ rồi yên tâm ra đi. Có nhiều trường đứng ra đến tháng 9 tháng 10 mới thi (như Luật, Khoa học...) thi nay vội vã, chỉ loan báo trước kỳ thi 1 tuần. Các sinh viên đã bị giao động tinh thần, ít nhất cũng xao lãng công việc học hành. Bỗng nhiên nhận tin sắp thi bèn chơi với. Thành ra có một số bỏ thi. Học đề hoãn dịch. Bây giờ rớt cũng đi đậu cũng đi học thi làm gì cho mệt! (cái học ngày nay nó bị thảm thế). Một số sinh viên tuyên bố sẽ quay xả láng! Không hiểu nhà nước nghĩ sao cho tổ chức kỳ thi đặc biệt này. Phải nói là đa số sinh viên (dù không bị kẹt lớp tuổi đơn quân) đều xuống tinh thần trong việc học. Nếu gọi kỳ thi này là « ân khoa » để cấp thêm cái chứng chỉ cho SV nên lòng lên đường ác ề, thì thôi anh nào đi lính cấp chứng chỉ cho rồi (vì ít ra họ cũng đã học qua niên khóa). Mặt khác các học sinh đệ tam (lớp 10) 17 tuổi cũng khăn gói lên đường. Những học sinh 18, 19 tuổi đang dọn thi tú tài cũng chán nản y hệt tỉnh

THÂN CHÚC

CÙNG TÍCH BIÊN HOÀNG KIM MAI

trăm năm hạnh phúc

DUYÊN ANH • ĐÌNH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG • HUY TƯỜNG •
NG. MAI • PHẠM ĐÌNH THỐNG

trạng sinh viên nói trên. Dù biết giặc tời nhà đàn bà phải đánh nhưng thấy tuổi trẻ bây giờ học hành dang dở mà ngậm ngùi. Sau cơn mưa trời lại sáng. Không biết sau cơn giông bão của giáo dục Việt Nam trời giáo dục, cũng như nước nhà có lại sáng sửa tí nào không. Đi lính thì không ai ngại. Tổng thống đã dạy rằng: Nước mất, mất tất cả. Sinh viên, học sinh đi lính để nước khỏi mất, để còn trường mà học thi đi lính là bổn phận là nghĩa vụ. Nhưng đã rằng việc nước là « luật tối thượng » thì dẹp luôn thi cử cho nó tiện sổ sách. (Phạm Đình)

phần nào thôi nhờ các anh tí

Từ ngày chiến cuộc trở nên sôi động, những buồn rầu lo lắng hiện rõ trên mặt những sinh viên đi học xa nhà, nhất là những SV quê ở những mặt trận đẫm máu: Quảng Trị, Bình Long, Kontum, Pleiku, Bình

Định... Đại Học là nơi tập trung hầu hết sinh viên mọi nơi. Ở Đại Học Đà Lạt Bên cạnh những lo âu của sinh viên không được tin gia đình, không được tiền gia đình gửi để tiếp tục sống, đang chạy ngược chạy xuôi thì trước mặt họ, giáo sư vẫn dạy những điều mộng tưởng. Bên cạnh họ những sinh viên con ông cháu cha, con nhà giàu vẫn nhởn nhơ trên xe hai bánh hay bốn bánh, vẫn ôm nhau nhảy nhót cùng lúc những người ôm nhau gục ngã trên cùng mảnh đất này. Không biết phải tả thế nào những khuôn mặt trái ngược nhau của những người trẻ đang ngồi một chỗ, thở chung một bầu khí. Từ đó những bản khoán của một số người trở nên lạc lõng và tội nghiệp. Chúng ta không đòi hỏi họ phải làm một cái gì vĩ đại, nhưng ít ra họ cũng ý thức rằng một phần đất, phần trời, những sông, những ruộng vườn đang tan nát. Và cái chết của con người không còn là điều bí hiểm sao mà họ thờ ơ đến độ thần nhiên. Ngày nào những thành phần trí thức vẫn còn thái độ thần nhiên, xa lạ với thời cuộc, với quê hương, với đồng loại thì khó mà có được một nền hòa bình đúng nghĩa. (Đặng Thị Đà Lạt)

vài ngày làm việc ở chung sự vụ

Thi sĩ Nguyễn Sa vừa gửi cho cuốn truyện dài (hình như là truyện dài đầu tay của ông), nhan đề: *Vài ngày làm việc ở chung sự vụ*. Sách do tạp chí Nhân Văn xuất bản, ngót 160 trang giá 120 đồng. Nguyễn Sa, tác giả tập thơ mang tên *Thơ Nguyễn Sa*,

tập thơ phá kỷ lục về thơ tái bản (Đã tái bản tới lần thứ bảy), tác giả mà mỗi người tuổi trẻ đều thuộc ít nhất một bài thơ của ông. Không Tuổi mười ba thì Áo lụa Hà Đông... Ông đã cho xuất bản hai tập truyện ngắn: *Gỗ dầu trẻ* và *Mây bay đi và đặng độ « sa đích phê bình văn nghệ rẻ tiền »*. Từ đó, ông « một mình một ngựa » đưa cọt, chế riều bọn « phê bình rẻ tiền ». Cuốn truyện dài của ông *Vài ngày làm việc chung ở sự vụ*, được viết bằng giọng văn tàn kỳ nhất hôm nay. Nhà thơ của chúng ta đưa chúng ta vào cõi chết. Cõi chết cùng những xác chết trương xình những thê thảm và tức cười, những thơm nồng và buồn mưa, những nhặng và người, những tình và tệ, những gian dối và chân thành. Trung úy Lan, nguyên giáo sư văn chương, đương kim quan hai đặc trách nhận xác lính chết kể cho chúng ta nghe cái « vũ trụ » chúng ta chưa hề nghe tới, biết tới là « vũ trụ » chung sự vụ, nơi ông đã làm việc vài ngày. Bạn đọc nên biết về cái « vũ trụ » đó. (Ái Nhi)

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
 38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
 Ba tháng 720đ.
 Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
 270, Đề Thám — Sài Gòn

VỀ MỘT THÀNH PHỐ ĐỒ NÁT
NGUYỄN NGỮ

Vì đâu anh? em chúng ta ngày nay sắp cùng búi ngùi xa cách, cơ sao ta không... Hơn một trăm miệng trẻ nhỏ gái trai ngồi thành hàng lối vây quanh, dưới bóng cây, cùng cất tiếng nhíp nhàng hát theo câu hát dẫn đầu và bàn tay ra dấu hướng dẫn của bà Soeur trẻ mặc khăn áo choàng đen đứng giữa.

Bài ca chia tay. Những cây Phượng vĩ già đơm hoa đỏ rực rỡ, những cây trũng cá thấp đầy trái chín mọng và cành lá rậm rạp kết thành từng làng xanh dày nghiêng xuống là đả trên những bóng người. Khúc hát cuối cùng của một năm học, hát tập cho ngày hè sắp tới. Năm sau, khi hết tháng ba mùa hạ, niên khóa mới sẽ có một số trẻ nhỏ trong đám ngồi đây vĩnh viễn rời khỏi trường này để theo sách vở đến các thị tứ trường ốc khác và những năm sau, đầu đó, chúng sẽ khôn lớn, thua hơn dọc các đời xa, không bao giờ về.

Hát lần này, thêm lần nữa, lần nữa. Khúc hát cuối cùng và là khúc hát hay nhất được tập trong năm. Tất cả đều thuộc. Tất cả đang hát không biết chán, giọng cất cao lên hoài say sưa: *cơ sao ta không còn trông rồi đây cơ ngày còn hồng gặp nhau.*

Trường của các Soeurs, một cơ sở của giáo hội Thiên Chúa.

Miền Bình Nguyên, làng mạc điệp trùng tre trúc, giòng sông chói nắng, đoạn đường nhựa cũ nối từ quốc lộ về trải hút vào khu phố già cũ nhiều cây. Trường học ở đầu phố, tường vôi trắng, mái ngói xám nâu, trụ cổng trần trụi, khoảng sân rộng trải sạn nhỏ, những bóng Phượng vĩ, Trùng Cá tiếp nhau ngã dài che im. Ba dãy nhà, bảy phòng học. Học sinh từ lớp đệ thất đến đệ tứ cả thầy khoảng ba trăm đứa. Hầu hết việc giảng dạy đều do các

Soeurs. Và, với khoảng ba trăm học sinh đó, thay vì phải gọi tên Thánh, các Soeurs đều được chúng gọi theo chức vụ hoặc những môn họ đảm trách luôn: Soeur Hiệu trưởng, Soeur Việt văn, Soeur Âm nhạc, Soeur Lý hóa, Soeur Sinh ngữ... Có Soeur dạy âm nhạc kiêm vạ vật là bà Soeur trẻ nhất, đẹp nhất, hiền lành nhất, kể chuyện có duyên nhất, hát hay nhất và tôi thương nhất. Chiều nay Soeur âm nhạc đang tập cho học trò hai lớp đệ thất thêm một bài hát nữa trước khi chia tay. Hai lớp hơn một trăm đứa trẻ tụ lại. Có tôi 11 tuổi ngồi trong đám trẻ đó. Tôi hát, lơ đãng nhìn lên màu hoa phượng đang đỏ dưới nền trời, không một nào nở một với một mùa hạ sắp tới. Nhưng trái lại, đang có những phút bui ngùi thấp thoáng như lời rừng hát giữa bạn bè, bởi tôi biết chắc chắn rằng năm sau tôi sẽ xa khỏi nơi này.

Làng không có trường, hai năm lớp nhì lớp nhất tôi phải lội bộ đi học trường xa, sang đệ thất không những chỉ vậy mà còn tệ hơn, phải lội bộ xa hơn nữa.

Từ nhà đến trường qua ba đoạn đường cộng lại khoảng hơn năm cây số và một chuyến đò ba bến lóng ngóng đứng chờ sang sông. Đường đất rợp bóng tre, đường sỏi phơi tênh, giữa nắng, đường nhựa hư lổ buồm rầu. Mỗi ngày ăn sáng ở nhà xong là ôm xách cơm nẹ đã bởi sẵn theo mấy tập sách vở đến trường, bữa trưa, cùng nhiều đứa bé từ nhiều làng xóm xa khác đến học, đòi góp cơm và thức ăn ăn chung luôn tại lớp. Ăn xong, mang vật dụng đựng cơm ra sông rửa, tắm, xuống phố chơi, sang chiều bãi học lại mang trở lên nhà. Hơn 5 cây số mỗi chuyến, mỗi ngày tôi phải hơn 10 cây số về lên. Chung đường chung lớp với tôi có mấy người có người chú họ, đám gái trai nhỏ trong làng. Những áo quần cũ bạc, những bàn chân luôn luôn lấm bẩn, những khuôn mặt nghịch ngợm râm nắng. Bọn gái bắt đầu biết ngại ngùng e thẹn thường đi chụm lại với nhau riêng một khối nhỏ; còn bọn trai, mùa mưa lạnh cũng như mùa nắng, hoặc trùm áo toi lưng thụng hoặc phơi đầu trần, vừa đi vừa bày đủ thứ trò chơi, luôn miệng la hét cười đùa.

Đi hết đoạn đường nhựa qua đoạn đường sỏi, tới bến đò. Sông rộng, đò ba bến, ông lái đò có cái tên khá ngộ nghĩnh: Chồn. Ông ta là ông Chồn, vợ ông ta là mẹ Chồn, con cái của vợ chồng ông là con ông Chồn. Giản dị không thua gì đối với mấy Soeurs cả. Hình như gia đình ông Chồn đã giữ độc quyền chèo đò này đầu từ nhiều đời lắm rồi, và đến bây giờ, đời ông, đang gặp phải một đám khách để gây bực mình nhất, đó là chúng tôi, bọn khách cuối cùng của tất cả mọi ngày.

Đến bến, đò chưa sang, cả bọn trai sẽ chu miệng gọi. Cái tên ngộ nghĩnh của ông cái có thể được gào lên một cách ai oán theo kiểu mấy ông thầy phù thủy gọi đò âm phủ cho các hồn oan sang sông hóa kiếp trong những cuộc lễ ma chay của dân chài, cũng có thể được la lên một cách xác xược, khó tha thứ, cũng có thể được kêu réo với tiếng khóc giả bộ bù lu bù loa như người sống khóc gọi người chết bên quan tài chưa kịp

chôn. Rồi đò cập bến. Đám gái tuân tự lên tìm chỗ ngồi, đám trai lại thêm một trò chơi mới: tranh nhau nhảy lên, dành sào chống, dành phần ngồi ở mũi đò để tiện việc thông chân giỡn nước và nhảy khỏi đò khi tới bến bên kia. Lễ dĩ nhiên là ông Chồn đã quá nhiều lần cần nhẫn nại, nhưng rốt cục vẫn chẳng sao. Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò. Chúng nào vẫn nguyên tật đó. Mọi sáng mọi chiều vẫn tiếp tục đều đều như nhau. Sào đẩy, thuyền quay đầu ra sông, chèo nhịp nhàng đưa tới từng mái khoan thai. Học phí trả cho các Soeurs từng tháng và tiền đò chúng tôi được gia đình trả nguyên từng năm thi phải.

Lúc còn ở hai đoạn đường bên kia sông, dù có ham đùa giỡn tới đâu chúng tôi cũng lo sợ trễ đò, hoặc bởi một lý do nào đó để không về bên này sông kịp chiều được, nên phải vội vã đi; nhưng sang bên này sông rồi, tha hồ có nhàn nhả mấy bữa trước sau rồi cũng tới nhà, không sao cả.

Đường đất phẳng phiu tấp dãi ven sông, qua các bụi tre lá ngã cao lớn chẳng chịt gai góc và những miếu cũ đình chùa còn lại sau cuộc chiến tranh đây là phần đường ngắn nhất, nhưng đối với chúng tôi, bởi không còn ngại chuyện sông đò, đã trở nên phần mất nhiều thì giờ nhất. Một năm học, suốt bao nhiêu buổi chiều trở về, mãi lang thang vơ vẩn đùa nghịch, tôi đã tới nhà khi bữa cơm đợi chờ đã nguội lạnh hết với những lời trách mắng của mẹ, lúc vàng trăng trung tuần đã chênh chếch hiện lên giữa lưng trời cao.

Mười một tuổi, sự thích thú khi nghe tiếng để mèn ròn rã réo gọi đã không còn trong tôi.

Ở lớp đầu tiên của bậc trung học, trước mắt tôi, ngày lớn khôn ôm vở đi thi tú tài hay lên đại học gì đó cũng xa vời không thua gì những lớp nhì lớp nhất và các chữ võ lòng vừa hôm nào ở bậc tiểu học. Không biết bao giờ mới học tới những sách vở chữ nghĩa đầy đặc, lạ lùng của những người anh người chú và cũng không bao giờ còn trở lui cái lớp học ngày nào có đọc một ông thầy dạy suốt từ mai tới chiều, từ tháng này sang tháng kia, học hết các môn học. Bây giờ lớp học vẫn cố ổn định nhưng các Soeurs các thầy thay đổi từng giờ, theo từng môn học riêng. Không còn những thưởng thức, sử ký, toán cộng trừ, tìm tốc độ, thời gian xe chạy mà là sử địa, vạ vật, lý hóa, binh học, đại số. Và không những chỉ học tiếng Việt mà còn học thêm hai thứ tiếng khác là Pháp văn và Hán văn.

Pháp văn, giọng đọc như đầm của bà Soeurs già nhất trường: nos snectres ne sont pas des gaulois, và Hán văn, giọng của ông đồ già quanh năm khăn đóng áo dài đọc khăn khăn với cái thước lóc cóc gõ chỉ và từng hàng vẽ ngoằn nghèo trên bảng đen: nhân chi sơ tánh bản thiện, bản thiện tức là vốn hiền lành...

Ngày nhập học ngỡ ngác đứng ngó sinh hoạt mới; tháng chín qua, mùa nghỉ hè tới, tất cả tôi đã quen hết. Rất nhiều khúc hát đã được tập bày giờ, trong những ngày cuối, lại thêm một khúc nữa, giọng Soeur âm nhạc trong trẻo, khuôn mặt thon dài thánh thiện luôn luôn mỉm cười nghiêng cái xuống. chiếc áo chùng rủ dài, một tay ôm tập sách bìa đen áp trên ngực, một tay cầm thước kẻ đánh nhịp cho lời hát đám trẻ. Tôi, như tất cả đám trẻ bạn bè chúng lớp, giữa vùng bóng cây, vừa hát vừa cười, rồi bui ngùi nhẹ nhàng và niềm vui bằng khuôn mặt ngát đầy lên từ điệu của khúc hát. Hát, càng hát càng say sưa, cảm xúc bênh bồng

trôi theo lời mình hát và, cùng lúc, chắc chắn thế, đầu đó ở bên sau, tôi đã quên bằng tiếng đàn của cha tôi trên mô đất trước sân nhà mỗi buổi chiều ôm đàn ngồi nhìn lên chuyến tàu suốt từ mạn Bắc trở vào qua đoạn thiết lộ xa bên kia sông trong thời gian về năm dưỡng bệnh. Tiếng đàn cha tôi thì thầm buồn bã, tôi thơ ấu ngồi nghe, lơ đãng gối đầu lên đùi ông thắp đi giữa bao nhiêu buổi chiều nắng nhạt dần và bao nhiêu buổi chiều khác quên cả cơm tối bởi mãi vui say vỗ tay hát theo. Mờ mờ quên, và tôi đã quên hết. Như mẹ tôi ngày nào mặc lại chiếc áo cũ trong phố quê ngoại nắng lớn, quên bằng mắt những đèn đuốc chợ khuya dưới sự đe dọa khủng khiếp của tàu bay Pháp trong thời quê chồng gian nan.

Buổi sinh hoạt chấm dứt. Khúc hát được chúng tôi hát lại đọc đường lên nhà, và cùng tất cả học trò các lớp, các Soeurs, hai hôm sau chúng tôi lại nhíp nhàng hát thêm vài lần nữa khi dự tiệc nước trà bánh ngọt trước giờ chia tay. Rồi mùa hạ hết, năm sau, tôi khăn gói đến một trường trung học mới ở thị xã. Như những bài đồng dao ngày trước, bài hát ly biệt tôi đã già từ một năm học, và luôn cả một thời cuối tuổi hát đề thơ, cũng lác lác xa khuất, cho mãi tới một ngày tình cờ nghe thấy khi theo đám bạn nhỏ thành phố đi xem phim « Vũ khúc trong bóng mờ ».

Tiếng đàn đệm trầm, ngọn nến trắng lung linh gọi lên hai người yêu nhau đang khiêu vũ giữa đêm cuối cùng : ngày mai chàng ra mặt trận với cuộc chiến tranh còn bit cả ở hướng trời và nàng sẽ phải ở lại, với thành phố ven biển ướt át trắng bạch mùa đông. Tai ương chắc chắn sẽ đến trong ngày mai. Người lính trở về khi người con gái đã chết. Tôi biết thế. Và cơn xúc động như những ngọn sóng mù lòa mừng dâng lên trong tôi theo khúc nhạc đệm. Tôi ngồi níu thành ghế đăm đăm nhìn những giọt nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt đầm bóng tối của Ninén Leigh và ứa nước mắt khi nhìn R. Taylor thơ thần trở về tìm kiếm, ứa nước mắt nhớ đến cha tôi, nhớ đến những tiếng đàn mỗi chiều ngày trước của ông, nhớ đến áo khăn chùng đen của các Soeur, những khuôn mặt dịu dàng, xa xôi.

Xúc động ứa nước mắt đứng lặng giữa khúc nhạc đêm đó, trong cái rap hát độc nhất của thị xã cũ, và rất nhiều hôm sau tôi mới biết rằng khúc nhạc không phải chỉ có một lời mình đã được tập thuộc — và đã lãng đãng quên dần, mà còn một lời nữa : ... *valse avec la nuit bercer tou ombre sur mes pas...*

Nhảy valse, với đêm, chiếc bóng em đang đưa trên bước chân tôi. Em đưa con gái phố phường thứ nhất, vai áo trắng nhỏ, mái tóc hoe dài, hai bàn tay xếp xuôi trên lòng vỗ mở rộng và đôi mắt đen thăm mở lớn trong đêm tôi bỏ bạn bè trở về sau cuốn phim. Đôi mắt lảng theo tiếng chân trẻ, đôi mắt chớp khẽ theo lời tôi nhắc lại cốt truyện phim và chiếc bóng có mái tóc rủ dài bất động trên lưng tường bên sau. Hơn mười năm đã qua. Những bóng cũ đã xa thêm, mặt mờ thêm nhưng không bao giờ mất được. Tôi đang cuu mang tất cả đề kiệt quê khiêu vũ với một thời tằm tối của đời mình. Và em, chiếc bóng ngày đó, bây giờ đang hắt lên vách tường nào giữa nhà cửa đời ai ?

CHIM OANH, CA NGUYỄN THẮNG 5

NAM CHỮ

Anh thấy trăng ngàn che kín cả
Trên lối đi về hướng sao rơi
Đã nghe buốt giá lộ xô mãi
Những tuổi đời quên khát, vọng
thăm

Em hiểu vì sao như gió thoảng
Xuống ngàn tinh tú lạnh lao xao
Một sớm mây xa về rất lạ
Ưa lệ trần gian mộng thuở nào

Khi ấy hồn run run vạn cổ
Trăm năm trên trái đất xanh rì
Nếu biết ngày kia trong lá cỏ
Sương đưa trong bóng nguyệt
lâm li

Hãy cùng anh trở lại nơi này
Cả hồn xanh mượt đến thiên thu
Là lúc trăng đời vang tiếng hát
Đêm vàng sâu thẳm bước chân đi

Còn đây như đóm lửa khuya nồng
Anh theo trăng gió thuở xa xôi
Đề xem mây khuất nơi thăm thẳm
Tìm chốn đi về hướng sao rơi

Hãy cùng anh đi vòng trái đất
Xin bước ru xa buổi hạ hò
Khi ấy trăng non vừa biến mất
Tuổi vàng xanh mộng sóng lộ xô

Đang buổi tà huy rờn rợn xuống
Áp đầy bằng giá mộng ban sơ
Anh thấy tan rời trong lá cỏ
Ngàn năm hư động dấu chân mờ

Kìa xem một khối trắng tan vỡ
Muôn lòng cô quạnh dưới sương
thu

Khi ấy khuya dài đau run rẩy
Bao màu sương bạc thuở nguyên sơ

Em hiểu vì sao lạnh tuổi vàng
Tan rời mây trắng mộng lộ xô
Anh lạnh nghìn năm từ kiếp trước
Xin biển ru êm dưới huyệt mờ

Anh bước trong khuya hồn vạn cổ
Chợt thấy thu vàng giữa biển
xanh

Những bóng sao sa ngàn kiếp vợi
Mái đầu non dại chết tim xanh

Anh sợ ngàn năm hồn quá khứ
Sợ bóng trắng già dưới hư vô
Nơi đây cát bụi thời gian trước
Những ánh sao tàn khuất bằng quơ

Hãy cùng anh đi vòng trái đất
Ướt hồn trinh trắng tuổi xuân xanh
Như mộng áp đầy trăng vạn cổ
Cả mối sầu quên tuổi ngậm ngùi.

VUÔNG CÓ HẸN

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

- Xe thẳng Phong.
 - Máy người?
 - Ba.
 - Đừng đi ba, xui lắm anh Uy ơi.
 - Đường Đà Lạt bây giờ ngon như xa lộ.
 - Cái xui đâu có điều kiện bao giờ.
 - Đừng xen chuyện con gái vào chuyện con trai.
 - Em cũng thèm lạnh ghê mà chắc không dám xin mẹ. Đi chơi trong mùa anh đào ở Đà Lạt là nhất, tụi bạn em bảo vậy.
 - Hên thì gặp mùa, có khi lạnh quá kè như là đã cuối mùa. Đà Lạt năm nào lạnh nhiều thì anh đào nở sớm.
 - Nhớ mua cho em vài ký mận.
 - Một chục ký không?
- Quỳnh nuốt nước bọt như hàm răng vừa cắn ngập vào một trái mận, cô bé cười to :
- Thì ít ra em cũng được ăn ké với chị Hạnh.
 - Ai dám bảo là em gái tôi hay ăn bao giờ.
 - Hay ăn cho chóng nhón, nên khuyến khích lắm chứ.
 - Mong rằng bà Hạnh không có đức tính quý hóa đó
 - Đề anh thần tượng kỹ đi, lúc nào anh sẽ vỡ lẽ là thần tượng anh cũng... ăn vụng như ai. Con gái hay ăn là con gái ngoan đấy anh ạ.
- Uy gạt nộ Quỳnh vài câu, Quỳnh châm chọc anh thêm vài câu. Rồi Quỳnh trở về phòng mình thay quần áo. lát sau cô bé lại hé cửa ló đầu sang :
- Anh Uy này, anh không nhớ mua sắm cái gì về biếu bố mẹ. Tết này chị Quỳnh không về được còn anh lại bỏ đi, không chừng bố mẹ buồn đó.
 - Nếu buồn thì buồn lâu rồi. Nhưng vừa nãy ông bà cùng đồng thanh tán thành, lại còn vẻ vui mừng nữa là đằng khác.

- Em chỉ nhắc chừng anh vậy.
 - Không ngờ anh có cô em khôn ra phết.
 - Cám ơn anh to. Còn bà Hạnh nữa, anh không sợ bà ấy buồn sao. Uy im lặng.
 - Hồi nãy chị ấy dặn em tết sang nhà chị ấy chơi.
 - Nhờ cậy mi nữa đó.
- Quỳnh nháy mắt :
- Đừng nói suông bằng miệng, chán lắm anh Uy ạ.
 - Ồ, mi thì luôn vậy... À, có đây, cho mi cái này.
- Quỳnh lột cả người sang phòng anh :
- Có thể chứ, cái gì vậy?
 - Đây.
- Uy bấn chiếc dây thun vào người Quỳnh :
- Cho mi cái dây thun.

Quỳnh chồm lên định... ăn thua đủ với Uy, nhưng Uy đã đẩy cô bé về bên kia phòng và khóa cửa lại. Cái dây thun bộ không quý sao, ta thấy mi mỗi lần cột tóc thì hồi âm cả lên.

Lúc lâu sau, cơ chừng Quỳnh đã nằm và dỗ được giấc ngủ. Nhưng chưa ngủ. Quỳnh bò dậy đập khẽ vào cửa phòng anh Uy. Anh Uy này, quên mất mùa này Đà Lạt không có mận đâu. Thì ra nãy giờ chỉ nghĩ được tới chuyện đó. Quỳnh cười cười. Em nghĩ anh phải mua được cái gì ở Đà Lạt về làm quà chứ. Tìm chiếc hộp nhốt cái lạnh đem về cho cô đây một hộp được không. Em nghĩ ra rồi, anh phải nhớ mua về một chục hoa hồng thật tươi từ vườn Đà Lạt. Hoa hồng tươi đem về sẽ nở thật to. Hoa hồng bán ở Saigon để đá lạnh mua về chưa nở đã gục xuống.

Ừ, một chục hoa hồng tươi. Ừ, hai chục hoa hồng tươi.

ba

Mùa xuân và đồng tiền thật mới thơm mùi giấy Uy « mừng tuổi » Hạnh với tên hai người và tên mùa xuân. Đồng tiền của năm mới thật sớm và dễ lờ luôn một lần hẹn hò của năm cũ. Mai anh đi Đà Lạt chơi dăm ba hôm, sau tết về. Với mẫu giấy vội vã Uy viết cho Hạnh. Như thế là mùa xuân. Hạnh không khóc sao được. ын cứ vậy thôi, làm sao mà em không khóc. Em cứ nghĩ rồi có lần anh quên luôn em, đời ta lỡ nhau như lỡ một lần hẹn. Em sợ lắm anh ạ, thà rằng chúng ta đừng hẹn nhau. Một lần chúng ta mở miệng hẹn là một lần chúng ta lỡ. Cứ đề mặc, mọi chuyện rồi sẽ ra sao, như thế em cũng không khóc không buồn nhiều bằng chúng ta đã trót về với, mơ mộng nhiều. Tình yêu ở bất cứ kinh tuyến nào, vĩ tuyến nào của địa cầu cũng nhiều lời, cũng lắm chữ, nghĩa và trách móc, giận dỗi vậy. Sau tết Uy về, đến thăm Hạnh với những bông hồng thật tươi mới hái từ một vườn Đà Lạt và những lời dỗ dành thật kỹ lưỡng, đầy đủ. Em biết anh nhớ em đến

chừng nào có lẽ em sẽ hết giận anh. Hạnh giận hơn với hết tất cả yêu thương của một người yêu nên không nghe được Uy nói điều gì. Uy về và thật buồn với những nét chữ ấy, chàng viết ngay phía sau tờ lịch của ngày hôm đó trong phòng khách nhà Hạnh. Em biết anh nhớ em đến điên lên được. Uy xếp tờ giấy lịch, vuông vắn làm tư rồi nhét vào tay Hạnh khi hai người đứng với nhau ở ngoài cổng. Vắng mặt người, chỉ còn những dòng chữ ở lại đã ve vuốt cơn giận Hạnh. Hạnh lau nước mắt rồi đứng như nàng nghĩ, sáng hôm sau trở lại trường Hạnh đã thấy Uy đóng vai « chàng » đứng đợi ở ngay hành lang phía những bậc thang lên lầu. Hạnh cười. Uy cười. Hạnh nói trước như không thể dấu được câu phải nói ngay.

— Ông ơi, hôm qua ông biết gỡ tờ lịch xuống mà quên không xem. Ông biết ngày hôm qua tờ lịch « nói » gì không ?

— Không.

— Ngày kỵ của tuổi Hợi.

Uy bứt tóc, kêu trời ơi hèn chi mà tôi .. muốn đứt cả là lưỡi, khô cả nước bọt để năn nỉ mà vẫn không chuyển nổi thiên hạ.

Hạnh nói với cái vẻ gương mặt :

— Em cũng không hiểu sao hôm qua mình lại « li » đến thế nữa.

— Cám ơn ạ, đợi được nàng « nghĩ lại » thì nhân gian đã chết hết.

Hạnh đổi thái độ theo Uy :

— Lỗi tại ai mới được chứ nhỉ, làm tốt nhất tôi như tàu lá rùa... À, lẽ lời, tốt tôi đi chơi vung vít, còn khuya mới thêm nhớ tới ai.

Uy đi theo Hạnh, nọ bảm tay trên thanh sắt ngang cửa hàng lang, như một kẻ đi theo tán tỉnh một kẻ mới quen :

— Lỡ mở lời tàn nhẫn thế nhỉ.

— Tôi muốn nghe ông nói ông đã dẫn cô nào đi Đà Lạt.

— Đùng đưa nha bạn.

— Tôi không đùa, tôi muốn nghe tới một cái tên con gái nào thật dễ thương.

— Thì ra cô nhất định đòi « ăn ọt » à ?

Hạnh đóng cửa cái ví trên vai và Uy vẫn theo nàng, họ không nhìn thấy mặt nhau khi nói chuyện, có thể là một người đang cười.

— Đà Lạt lạnh lắm, không ai đi Đà Lạt một mình bao giờ.

— Có lý.

— Thì bạn nói đi, nàng ấy là ai ?

— Nhớ « cô nàng » Phong không ?

— Phong kêu ấy à. Anh có những người bạn thật đáng sợ.

— Anh hối hận, anh là nạn nhân em ạ.

— Ra sao ?

— Thăng Phong nó hẹn hò với thiên hạ ở trên đó, nó kéo anh đi chỉ với mục đích cho vui đường. Nó bỏ xó anh ở nhà người bà con rồi dẫn thiên hạ đi chơi tối ngày. Buồn muốn khóc.

— Tết anh làm những gì ?

— Nhìn thiên hạ buồn muốn khóc.

— Tội nghiệp chưa !

— Tết em ở nhà làm những gì ?

— Theo mẹ đi chúc tuổi được vài nơi rồi chán nằm nhà chơi tam cúc.

— Chơi với những ai ?

— Gì mà hỏi kỹ gì ?

— Chẳng lẽ chơi bài một mình, phải có ông Kèo ông Cột nào chứ.

— Bạn ơi, vậy thì ai cũng biết ăn ọt cả.

— Mùa xuân là mùa để các ông mai bà mối làm việc, chắc tết nhà em đông các cậu bảnh trai tới nhà ăn cơm lắm nhỉ.

— Trời ơi, toàn các ông dưới 10 tuổi, nhà em đầy một bầy con nít.

— Thế đánh bài với ai ?

— Với mấy ông anh ông em họ. Thua hoài. Cứ hễ « ra » tướng bà thì bị tướng ông « bắt », « ra » đôi xe đen thì bị đôi xe hồng « bắt ». Ưc phát khóc được. Người ta bảo đen tình đỏ bạc, em đen tình rồi đen bạc luôn. Nghĩ thế buồn muốn khóc.

Hạnh đứng lại. Uy đứng lại. Hai đứa ngó nhau cười :

— Tội nghiệp bọn mình, có mấy ngày tết mà đùa nào cũng buồn muốn khóc.

— Tại anh đó.

— Ù, tại anh cả.

Hạnh khẽ cấu vào tay Uy một cái ;

— Hoa hồng của anh sáng nay nở đẹp quá.

Uy nhìn Hạnh, rất tinh tứ. Và họ im lặng. Nắng của đầu ngày đang ăn trên những vòm cỏ của sân trường. Nắng theo điểm tâm các cô cậu ôm sách đứng đợi nhau trên các hành lang. Nắng chia ô trên những khung kính của giảng đường. Và chuông reo rền lầu lầu trên lầu dưới.

— Sáng nay anh không có giờ sao ?

— Anh thất nghiệp dài dài. Sáng giờ chưa có gì bỏ bụng cả.

— Anh rủ em cúp đấy à ?

Quyển rũ chừ. Cúp giờ đầu đi ăn sáng với anh đi.

— Em cũng đang thèm bánh bèo.

— Có lý do chánh đáng rồi.

Hạnh đi theo Uy :

— Nhưng hai giờ sau anh phải đưa em về trường đấy nhé.

— Hạ hồi phân giải.

— Không có hạ hồi, anh phải hứa trước. Em không muốn bỏ hai giờ của cha Lãng.

Uy kêu lên :

— Chúa ơi, con có đại đột rủ tình nhân của con trốn học một lần.

Hạnh huých khuỷu tay vào tay Uy :

— Anh nói gì kỳ vậy ?

— Anh xưng tội.

Hạnh bật cười :

- Biết tội thì nhớ chữa nhé.
 - Vâng, con sẽ nhớ tiếp tục đại dột thêm vài chục lần nữa thôi.
- Uy cười lớn, Uy nắm tay Hạnh. Hạnh cấu tay Uy hất ra khễ nói :
- Ý tứ một tí, đám bạn đang nhìn mình kia.
 - Mặc họ.
 - Cả bọn con trai nữa.
 - Đứa nào ?
 - Có cả những đứa đã theo em.
 - Cho bọn nó nhìn mà ức hộc máu mồm ra.
 - Anh kỳ !
 - Ai biểu trường mình có con gái đẹp mà không biết giữ. Có một hoa khôi cũng để con trai trường khác của mất.
- Hạnh đâm vào lưng Uy. Hạnh nép lấy lưng Uy. Họ ra khỏi sân trường và tung tăng như những cánh chim :
- Tránh đi đường này anh ạ.
 - Sao vậy ?
 - Sẽ đi ngay nhà bà ngoại em.
 - Vậy rẽ đường kia.
 - Còn đáng ngại hơn, em có bà cô hay đi làm lối này, cái miệng bà ấy mà phát ngôn lên thì cả làng đều nghe.
- Khó quá, anh hối hận là tại sao mình không là phi công. Chỉ có lái máy bay đưa em đi như thế chắc chắn không ai ngó thấy và ta muốn đi lối nào ta đi thả cửa.
- Đi chơi với anh hồi hộp muốn... tắt thở luôn.
 - Anh có cách.
 - Cách gì ?
 - Lỡ mà mẹ gặp em ngồi sau xe anh thì em phải đối phó với tình thế ra sao ?
 - Còn ra sao nữa, về nhà mà gằm mặt chịu tội.
 - Thế thì nói làm chi. Ta phải sắm những vai kịch như thế này, anh sát lễ cho em đáp xuống, em móc ví trả tiền anh và hai đứa giằng co bót một thêm hai, sau đó em tới trước mặt mẹ mà than thở rằng, cái thằng cha chở xe ôm ăn mặc quá xá, mới đi có một chút mà đòi năm trăm đồng, mẹ xem có ức không cơ chứ.
 - Thôi ông ơi, mẹ sẽ vác chổi lông gà mà săn ông chạy ra khỏi cửa có ngày.
- Uy và Hạnh bước vào tiệm ăn quen thuộc, chú bồi bàn cười cười tới bên bàn :
- Hai ly sữa tươi hay một chai coca hai cái ly ạ ?
- Uy nhếch mép cười đáp lễ chú bồi :
- Sáng nay chú hết thông minh rồi.
- Uy quay sang hỏi Hạnh :

tôi, mặt trời và dòng sông

HỒ TRIỀU

Mưa đổ xuống khóm bông cúc của Tổ. Màu xanh của lá, như tươi hẳn lên, vài chiếc nụ vàng còn lại sau Tết, như mỉm cười dưới thân sứ lớn, Mùa mưa năm nay, về sớm hơn độ mấy năm về trước, trời hay mưa thỉnh linh, mưa không nặng hạt, mưa thường kéo dài về đêm.

Tổ đứng bên tôi, nhìn qua khung cửa sắt, màu sắt rỉ như màu mắt Tổ, như vài sợi tóc lẻ loi ngã màu xòa đến tận vai, màu sắt rỉ buồn phiền thâm thẳm. Tôi đứng yên, vòng tay trước ngực, lồng ngực ấm lại, hơi gió lạnh của đầu mùa mưa thoang thoảng, mang hương tóc của Tổ bay đi. Tôi thích cảm giác ngọt ngọt này. Tôi muốn được đi ngay dưới cơn mưa, đi ngay trong lòng thành phố có người yêu tôi, rít từng hơi thuốc ngòn ngọt trong cò. Tôi muốn được đi ngay trong nắng chiều thoi thóp với mưa còn vương trên nhịp cầu xi măng phía trước. Tôi muốn đi lại con đường người yêu tôi đến trường những buổi.

Tổ nhìn ra sân, vài bãi cỏ xanh héo hắt, lung linh trước mặt, đôi mắt Tổ thật buồn, như cảm đại, như tận cùng (Tổ thường có những tia nhìn như thế) Tôi không hiểu gì ở Tổ ? nằng vui đó, rồi buồn đó. Tổ hay có những nỗi buồn vô cơ... Những bóng nước nổi lênh bênh, dính liền vào nhau, nhỏ có, to có, chọt hiện chọt tan, trong vũng mưa quệt đất màu nâu.

Tôi quen Tổ từ năm tôi học đệ nhị, lúc ấy Tổ hãy còn bé, trong lớp áo dài đệ tam trắng toát, đáng Tổ dễ thương nhất vào những lúc hoàng hôn, những lúc tan trường vào mùa hạ. Đáng «bé bỏng» của Tổ làm tôi mến ngay lúc đầu, trong giờ chơi. Tôi yêu cái «bé bỏng» đó đúng như ý nghĩa của một bản nhạc nào, tôi đã nghe lâu rồi «... người yêu tôi bé bỏng»... Tôi yêu một cách tình cờ. Tôi nghĩ thế !

Trong một chiều mưa lất phất, tháng ba, sau giờ tan học, tôi theo Tổ về nhà, căn nhà màu xám của nàng, cửa nhà có khung cửa sắt lớn, căn nhà nhốt linh hồn tôi, như một đóa tình, như một cô điện đầy huyền

(Còn nữa)

bí. Tôi bắt đầu sợ sệt, hồi hộp những lần qua đây. Có lần, Tổ bắt gặp tôi trên đường, nàng nhìn tôi cười, nụ cười đầu tiên đẹp như ngàn hoa cùng một lúc, đẹp như tết, như mơ, đẹp hơn đôi giày mới, đẹp hơn chiếc áo xanh chemise mới ủi. Ô, những chiếc áo đó, Tôi hơn thi sĩ Nguyễn Bính ở chỗ « Xé bao nhiêu lụa em chưa cười một tiếng. Đốt bao nhiêu lửa em cười nửa miệng »

Tổ và Tôi quen nhau từ đó, từ đó tôi yêu những giờ ra chơi, từ đó tôi muốn ra khỏi lớp trước giờ chuông rung tan học, nhìn xuống, từng đám học trò kéo nhau ra khỏi lớp với tiếng cười, tiếng nói... rộn rã dưới sân. Những chiếc áo dài trắng thướt tha, mềm như lá liễu, trong đó có áo dài của Tổ, của riêng tôi? Tổ như loài chim, tôi chợt gặp trong cánh rừng đầy hoa, trong một rừng trầm quý, Ôi một loài chim thật giản dị, thật ngây thơ của tôi và đã bay đi. Tôi nghĩ thế.

Còn lại, cổng trường võ vàng, đứng chênh vênh xác cây phương khô chết đứng, sân trường và tôi im lặng như buồn dại, như nhớ nhung man mác. Nỗi buồn nhẹ nhẹ chạy dọc theo hành lang dài. Tôi thơ thần bước về, như mang tâm tư của người đi dưới một rừng thu, có lá vàng, có mây tím giăng mà tôi đã có dịp ngắm trong bức tranh nào rồi. Tôi đứng khựng lại, nhìn mênh mông tất cả cửa lớp đều đóng lại, bởi người lao công già mệt mỏi. Tôi đứng như cột cờ trắng ở sân trường.

Vào đầu năm niên học đệ nhất, có lần tôi đón Tổ dưới chân cầu thang, Tôi đi phía sau như được đẩy bởi một mã lực, những bước chân của Tổ nện đều trên từ bậc tam cấp màu hồng, màu của yêu thương. Tôi gọi Tổ. Lập bập phong biết mấy lần Tổ mới quay lại. Như máy, tôi đi vào tay Tổ cuốn thơ của Phạm Nhuận, tay nàng giựt lệ về, tôi không nói kịp, tôi thấy đôi má nàng đỏ ửng. Tổ nhìn tôi như muốn nói, như muốn không. Tổ bỏ đi, Tôi giận. Rồi về sau tôi làm hòa, xuống nhà Tổ nhiều lần nhưng tôi giả vờ quên chuyện đó.

Căn nhà màu xám, có khung cửa sắt lớn, bàn học của Tổ, luống hoa cúc vàng. Tất cả như quen thuộc như gần gũi. Những bức tường vôi như già đi bởi những lớp bụi mờ, bởi những sợi rêu xanh sũng ướt, căn nhà màu xám, ba năm trước kia đối với tôi là một đèn linh, bây giờ là một cung điện, chứa đầy bảo vật, bảo vật là kỷ niệm của tôi, của Tổ qua những ngày tháng êm đềm, êm đềm như dòng sông, mà tôi đã đứng nhìn trong ngày giận Tổ.

Một năm sau, kể từ ngày ra trường đến nay, tôi mới đem cuốn thơ « Mặt trời và dòng sông » cho Tổ — Tôi nhắc lại tất cả, vì tất cả sẽ qua đi. « Mặt trời và dòng sông » vô tình còn lại, còn lại một cách đáng yêu.

Tổ nhìn xuống. Tôi nhìn tóc Tổ đã dài hơn trước, đôi mắt của nàng cũng đã buồn hơn trước. Tôi biết nàng đã lớn.

Mưa nhỏ hột rất lâu, nền trời xám đều ngoài khung cửa sắt, khung cửa chia thành những ô vuông. Từng ô vuông là những thời kỳ niệm kết lại với nhau thành một khoảng trời. Tôi đứng bên Tổ, Tổ là dòng sông còn tôi là mặt trời. Tôi nghĩ thế. Có lẽ Tổ cũng nghĩ như tôi.

MỘT BÔNG HỒNG VÀNG TRƯỞNG GIA

Em co hai chân, thu người gọn lỏn trong chiếc ghế bành. Bên ngoài hình như trời đã bắt đầu mưa. Những hạt mưa nhỏ, rơi thưa, không đủ mạnh để khiến chuyền mình con đường sỏi trắng trong vườn. Sẽ không biết được cơn mưa âm thầm hiền hòa này nếu chẳng có những bụi nước lấm tấm vương nằm long lanh trên khung kính cửa, làm mờ nhòa cảnh vật ngoài kia.

Mấy đứa em họ em, dường thế cũng nín lặng như mưa. Hải ngồi ở ghế dựa trong góc tối cửa phòng, gát chân lên mặt bàn, hút thuốc liên miên. Nếu là mình trong tư thế đó, em hẳn đã chết ngộp vì khói. Bảo đứng trầm ngâm bên cửa sổ, tay cho vào túi quần, ngó ra đường trong khi Thọ ngồi nhìn chăm chú (có vẻ như thế) từng giọt café đen đặc từ phin lọc rót chậm vào ly. Không khí lắng đọng, già cỗi trong mù mờ của đất trời. Chỉ có chú mèo trắng nằm khoanh tròn ấm áp trong lòng em thỉnh thoảng lại cựa mình, gừ gừ nũng nịu trong cổ. Chao ơi là buồn ! Em hát nhỏ một đoạn quen thuộc nhớ vội trong đầu.

« ... cơn mưa phùn bay qua thành phố nhỏ...
Một sáng mai thức dậy, tình yêu rồi khăn gói
bay theo những cơn mưa phùn, lạnh lùng.
Làm cánh chim bé nhỏ, chiều nay nhiều mây xám
bay theo những cơn mưa phùn, lạnh lùng... »

Đóa hồng càng cảm tậm trong chiếc ly thủy tinh cúi đầu buồn tênh. Từ ngày em lên đây, sống trong triu mếu chiu chuộng của những đứa em họ, em đã thay thế bình hoa ở phòng khách bằng bông hồng vàng. Chỉ một bông duy nhất. Ngay cả trên phòng em, nơi cánh cửa sổ màu xám nhạt, mở rộng, trồng xuống vườn cũng có một bông hồng vàng năm chơ vơ.

— Tại sao lại chỉ mỗi một đóa hồng vàng mà không là những hồng nhung thắm hay chậu violette tím hiền hoà Vy vẫn thích dạo nào. Bảo hỏi và thêm, tôi biết chị đâu có ưa iếc gì cái màu vàng này mà Vy ?

Ừ nhỉ ? Tại sao em lại thay đổi như thế ? Khó mà trả lời cho Bảo, cho tất cả người chung quanh biết điều đó. Nhưng em chắc họ sẽ chẳng còn thắc mắc nếu đã có lần theo bước chân em với Nguyễn rảo cùng khắp những con đường quen thuộc đầy cây xanh ở Sài Gòn, vào ngồi trong một quán nước bần thủ hay sang trọng nào đó, kêu ly nước lấy có, nói những câu chuyện vụn vặt hay không kể lẽ chi cả, chỉ nhìn nhau cười. Ngần đó không quá đủ rồi ư ? Họ sẽ biết tại sao em chỉ cắm một đóa hồng vào ly nếu đã từng nghe.

— Tháng tư sinh thật em phải không bé ?

— ...

— Tôi sẽ gửi đến em những hoa hồng nhưng em vẫn thường ưa thích vừa đủ với số tuổi mới lớn của em và trong đó, duy nhất có một đóa hồng vàng. Em tại sao không hở bé ?

— ...

— Hồng vàng là tôi đấy cô bé ạ ! Em sẽ quảng nó ở đâu ?

— Em mang nó đi khắp cùng trong đời sống mình.

Nhưng không bao giờ em nhận được số hồng nhưng vừa đúng tuổi mình với một bông vàng nằm giữa như Nguyễn đã hứa. Tháng tư đến và tháng tư đã qua. Chúng em bị đẩy xa nhau, người này suốt đời dò mắt kiếm tìm người kia mà không bao giờ được gặp gỡ. Và như vậy, khắp chốn em đi, mọi nơi đến, luôn luôn vẫn có bóng hồng vàng cô đơn, tựa Nguyễn muôn đời quanh em, như một mỏng manh dễ đứt nhưng khó đứt bỏ.

Em dời chỗ ngồi, nâng nhẹ chú mèo thả lại trong lòng ghế, đến đứng cạnh Bảo, áp sát mặt vào cửa sổ, nghe hơi lạnh lan nhanh trên má. Đèn đường đã bật sáng. Hai bóng đèn trắng đục trước cổng rào rào cháy vàng nhờ nhờ, nhòa nhạt.

Hải chợt vươn vai kêu lên :

— Oï ! Sao mà buồn quá. Mưa chỉ mưa hoài. Bấy giờ chưa Vy ?

— Chắc cũng khoảng đó. Bộ tính đi đâu nữa hả ? (Em lấy giọng cả) Vy về dưới mách lại với cô dưỡng bây giờ. Sợ quý vị nội trú trong viện khổ cực, cất nhà cho ở lại tự do quá đáng. Coi chừng cuối năm thì rút lại có màn ngấm nga quân trưởng đồ mờ hời chiến trường bớt đồ máu đấy nhà.

Thọ ngừng lên cười.

— A ! Hôm nay Vy nói nhiều, ngày mai trời nắng ráo.

— Thôi đi, em đỏ mặt, bạn làm như suốt ngày Vy là ốc sên.

Hải làm như không nghe em (ấy, bề gì người ta cũng lớn hơn em những bốn tuổi) gọi giật bảo :

— Ê Bảo, mày nhớ gì không ? Hôm qua gặp Minh Tâm với tụi thằng Phi ở sân viện, nghe nói có Vy lên chơi tụi hần mời phe ta tối nay đến nhà Minh Tâm uống trà đó.

— Nhớ chứ sao không. Khi chiều, lúc ngồi trong bàn cơm, em có nhắc Vy rồi.

Em cười. Đùng là Bảo có nhắc cho em nhớ lời mời của những người bạn. Vả lại trí nhớ em cũng khá tốt để khỏi chóng quên điều người ta vừa nói. Nhưng em giả tảng làm ngờ bởi vì em ngại đến những cuộc hội họp vui chơi đông người. Khi tàn cuộc vui, em thường bắt gặp cái buồn bã của tận cùng hồn mình.

— Lười quá chừng. Giờ mà phải đóng bộ đi đến nhà người khác thì quá là một cực hình. Ngại lắm.

Thọ phóng mình đến, lôi em ra khỏi ghế xoay một vòng gọn lỏn.

— Đi đi Vy. Người ta cốt ý mời Vy mà — chú chàng chọc — Có cả tên Trương Lương nữa Anh ta nghe nói có chị Vy của tụi này là mắt cứ sáng lên như đèn pha. Hần hôm nay lết đến nhà Minh Tâm từ sáu giờ không chừng. Đề người khác thất vọng thì mang tội với đất trời quá chừng chừng lận.

Em cười khi thấy Thọ nheo mắt với hai anh lúc nhắc đến tên người bạn của hần và nhại theo tiếng quá chừng chừng của em. Đó là anh chàng nhà đối diện ngôi nhà em đang sống tại một xã nhỏ ven biển, mỗi khi nghỉ hè về, buổi tối vẫn thường tán tỉnh em bằng cách lên sân thượng thổi sáo vọng sang những bài nhạc buồn. Khi kể lại Nguyễn nghe, em với anh đã đồng ý gọi anh chàng là Trương Lương. Cái tên được lữ em họ tinh nghịch gin chết cho hần. Em ngần ngừ, cùng lúc với cơn ngông dị thường muốn lang thang dưới mưa nổi lên, xui em giật nhẹ.

— Ừ, thôi đi thi đi. Mấy bạn làm phiền tôi quá.

Ba đứa em hí hửng huyết sáo mồm phóng vội lên lầu. Em nấn ná tắt đèn phòng khách và buồn biết bao khi nhìn thấy lần nữa, bông hồng cười lẽ loi.

Em khoác áo da trắng bên ngoài chiếc robe trắng ngắn, khép cửa phòng và đi vội xuống lầu. Thọ đứng đợi ở chân cầu thang lấu tấu.

— Vy định hôm nay cho anh chàng Trương Lương mãi nhìn em quên mất đường về sao ?

— Rồi khi, em gặt.

Cả bọn kéo nhau ra khỏi nhà, sau khi đã dặn vú già cứ nghỉ trước, đứng chờ. Trong lúc đợi Hải loay hoay cài cổng lớn, em mân mê hàng cúc áo mưa và cảm thấy nổi mụn phiền ụp đến, dềnh lờn dần trong hồn. Chẳng phải hàng cúc trắng này em đã nghe theo lời Nguyễn kết vào, thay thế những chiếc cúc đồng mạ vàng sáng loáng sao ? Chẳng phải tự mình xui mình mặc vào người chiếc áo đi mưa đã khiến em ngậm ngùi nhớ mẹ, nhớ Nguyễn sao ? Oï, Nguyễn của tháng ngày mà thành phố lớn xô bồ nhộn nhịp chưa

em với Nguyễn lúc nào cũng được che bằng màn mưa dày, luôn luôn ẩm ướt ngập lội bởi nước phủ vây, đã từng ngọt ngào dần dò :

— Có đi đâu nhớ mang áo mưa theo ngheen bé. Kẻo ướt rồi bệnh thì chết tôi.

Ơi, Nguyễn của những lần chở em chạy trong cơn mưa lớn, sau chiếc Lambretta màu xám đục, chỉ che hồ bằng vạt áo mưa sau của Nguyễn đã cũng nhẹ đầu em mắng yêu :

— Bé con cứng cổ khó dạy, chẳng ai thương.

Nguyễn hiện diện khắp cùng trong đời sống, trong từng hơi thở em. Làm sao người ta có thể bỏ quên được dễ dàng một phần hồn của mình. Em thần thờ đi trong tay kéo của Bảo. Mưa vẫn còn lất phất hạt buồn.

Nhà Minh Tâm hiện ra trên dốc cao. Căn nhà nhỏ, mái đỏ nằm xuôi theo chiều tay chấp lại ở đầu ngón (có phải đúng thứ nhà Nguyễn ao ước?) với một khoảng vườn khá rộng phía trước. Lúc em bước vào cổng, nghe thoảng mùi hương khá hắc của loại cây lá dài, nhọn, hơi bạc trắng ngay lối vào. Minh Tâm tíu tít chạy ra đón. Ánh sáng từ nhà hát ra đủ để thấy những bụi mưa nhỏ xiu bám trên tóc, lông lánh tựa kim tuyến.

Trong nhà, ngọn đèn lớn được tắt đi. Bóng đèn kiêu cách có chao phủ chỉ cho thấy lơ mờ không rõ mặt người. Em ngộp trong vòng vây phủ kín, sẵn đón của bạn bè. Trả lời không ngại nghĩ về ngôi trường Luật, về những vị giáo sư em đang theo. Buổi gặp gỡ khá đông người. Toàn những khuôn mặt quen thuộc, em đã gặp vài lần, phần đông là bạn học của Hải, Bảo Thọ. Ai cũng trách em lên mà chẳng đi thăm người nào cả. Câu xoay đủ mọi chiều Từ tình hình chiến sự sôi động đến nỗi băn khoăn về bài vở, thi cử. Em ngồi xoay xoay nghịch ngợm chiếc vòng ngọc đang đeo ở cườm tay trái, lơ đãng nghe tiếng cười cười nói nói xôn xao. Em thêm được ngồi một mình trên chiếc ghế nhỏ, kê sát cửa sổ và yên lặng. (Lúc nào Vy cũng lặng lẽ, thu mình vào một góc. Bảo hay ai đó đã phê bình em như vậy). Phi kêu dạo này Vy có vẻ ốm và hơi buồn. (Anh em Hải và cả bạn bè của chúng chỉ gọi gọn tên em chứ chả ai kêu em bằng chị. Có lẽ vì so với tất cả thì em là kẻ nhỏ tuổi nhất). Dững cho vào tách café và muỗng đường khuấy nhẹ.

— Khi mô Vy cho tụi ni uống café Rhum đi. Đạo theo tên Thọ xuống dưới nớ chơi, mỗi sáng được uống café Rhum thêm tí beurre do Vy pha, về trên tề nhớ mãi. Trời Dalat lạnh lạnh được thưởng thức món café đặc biệt của Vy thì tuyệt.

Anh chàng Trương Lương tự nãy giờ ngồi chăm chú nhìn em cũng phụ họa.

— Tụi nó cứ nhắc hoài món sùng Vy cho ăn lúc dự sinh nhật Hải Sâm đấy.

Em cười cười nhưng nhớ Nguyễn đến xót xa. Ly café Rhum em hứa pha cho Nguyễn uống đề khao ngày em đậu tú tài toàn phần, những món ăn hứa nấu cho Nguyễn dùng vẫn chưa có dịp để em giữ lời. Luôn luôn em bị bắt buộc đem tài vật, khéo léo riêng mình ra đề đãi đằng người khác. Còn

với Nguyễn nào có gì đâu! Đó không phải là điều ân hận, là tiếng than dài sao!

Minh Tâm cười nheo đôi mắt xếch, ngạo :

— Mấy tên này xấu ghê ời. Sinh viên Văn Khoa chi mà cả ngày chi biết toàn ăn với uống. Chẳng sợ đàn trường Luật cười cho ê người. Bề gì cũng là đàn anh của Vy chứ bộ. Ồi cha, ốt dột chưa cà.

Những tràng cười cất lên thoải mái. Lan, cô bạn gái thân nhất của Thọ, nghiêng tóc xỏa đề nghị dẹp chuyện nời niêu xoong chảo của Vy qua một bên. Phải để cho Vy thông thả. Kêu nài quá Vy sợ và mấy cậu em cũng xót ruột cho cô chị rất thương của họ. Ngại chị cứng sẽ phải nấu ăn cực khổ dám ngày mai thiên hạ tổ chức cho Vy trốn về Phan Rí hay đồng đi Saigon mất tiêu thi sao. Ngày còn dài tháng còn rộng mà. Cả bọn lại phá lên cười. Em cố nén mà cũng vẫn phải cười theo.

Ngọc trêu dài bằng cách đòi Trương Lương ngâm thơ. Hình như bài thơ được ngâm là một khúc trong tập thơ anh chàng làm tặng em. Em vốn chẳng ưa chi văn nghệ, chữ nghĩa, nên chỉ đọc thoảng qua rồi quẳng mất tập thơ đã được nắn nót chép tay vào trong đám sách vở cũ. Khi giọng ngâm đã dứt, em với tay lấy mẫu bánh nhỏ, ngâm trong miệng, lắng nghe Minh Tâm hát một tình khúc buồn.

« .. Giờ này còn nhìn nhau
Nhìn đắm đuối như suối bên
Nhìn suốt kiếp như chết mòn
Nhìn hấp hối thương đau
Ngày mai ta không còn thấy nhau »

Phi biểu lâu ghê không được nghe Vy đàn. Từ ngày bác gái mất đến giờ, Vy mới lên lại Dalat. Hơn nửa năm rồi ít sao. Sẵn Tâm mới mua piano về đề học, Vy khai trương đi.

Em bỏ chỗ ngồi, đến bên cạnh dương cầm, kéo nhẹ tay trên những phím đàn màu ngà, bắt đầu những nốt nhạc trong đoạn Sé.énade của Schubert. Dưng không em chuyển sang bài Back to sorriento của Curtiss và thấy nhớ mẹ vô vàn. Đạo má còn sống, mỗi tối em vẫn thường dạo mẹ nghe những nốt nhạc buồn này. Lòng chùng xuống ngheen ngào. Em kêu thăm mẹ ời. Dường như ai đó đang huyt gió theo điệu nhạc.

Dững kêu Vy ngồi ngồi đàn giống như bức tranh Hồ Đắc Ngọc đã vẽ trong một tờ báo xuân mà tôi đã xem. Cũng với mái tóc dài, chiếc vòng ngọc nơi tay cùng dáng ngồi nghiêng. Em đã thấy bức hình ấy trong tờ báo xuân mà hôm Tết Nguyễn đưa em bảo đề về quê đọc cho đỡ buồn; nhưng cũng giả vờ ngạc như chưa từng được trông. Dững hẹn ngày mai về nhà soạn lại tờ báo, đem đến cho xem. Em đang đóng vai kịch giỏi.

Chuyện đổi sang vấn đề sách báo, tiểu thuyết. Hùng bàn cãi về những nhà vua nổi tiếng và một vài tác phẩm mới xuất bản. Những câu chuyện văn chương làm em điên đầu nhưng lại cứ được nói hoài không dứt nời.

Cho đến lúc tụi em ra về thì đã sắp đến giờ giới nghiêm. Trời vẫn còn mưa, những hạt mưa ray rớt lạnh. Em rung mình kéo cao cổ áo. Khi này vội đi, em quên mang áo len. Những người khác cũng lục tục dời về. Họ nổ máy xe ồn ào, chiếu đèn sáng choang, xuyên rõ ngàn hạt mưa nhỏ giăng giăng.

Minh Tâm ân cần đưa ra tận cửa :

— Chờng nào Vy về dưới lại ?

— Chưa biết nữa chị, nhưng có lẽ em sẽ về sớm hơn dự định. Tình thế không được yên, sợ thầy mong.

— Tiếc quá. Định nhờ Vy dạy mình đàn. Tại ba má thích mình học thứ đàn này. Nhưng lớn rồi, đi học dị òm. Sợ người ta bảo trường giả học làm sang.

— Không sao đâu chị. Em trấn an. Ở Saigon thiếu gì người lớn mà còn đi học.

Minh Tâm bắt tay em. Bonne nuit. Bonne nuit. Bọn em đồ chậm xuống con dốc nhỏ. Trời tối đen, đường trơn trượt, vắng tanh. Những cây thông cao vút nổi dài, buồn bã. Bảo nói Vy hát nghe bản Nghìn trùng xa cách, đi.

« ... Nghìn trùng xa cách, đời đứt ngang rồi

Còn lời trần trối, gửi đến cho người

Nghìn trùng xa cách, người cuối chân trời

Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người. »

Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người. Chẳng phải là em vẫn hằng đêm cầu nguyện cho Nguyễn sao ? Bỗng nhiên em thấy mình muốn khóc. Em đi chính giữa, nhỏ nhoi trong sự chăm sóc lo lắng đầy thân ái của ba đứa em họ. Oí ! Sao em cứ mãi đeo đẳng cho mình những ngậm ngùi bàng hoàng. Trời vẫn còn mưa hoài !

mùa mắt huyền • thu dung tón nữ

Mùa xuân bé ngồi bên cửa
Ngắm ngàn cánh én lênh đênh
Bé mong là mây lãng đãng
Bay trên vòm trời buồn tênh

Mùa hạ bé ngồi bên cửa
Đếm tung tờ lịch cách ngăn
Đề rồi nhớ nhung một nửa
Sân trường với nhóm bạn thân

Mùa thu bé ngồi bên cửa
Buồn như những chiếc lá bay
Ngoài vườn đã vàng hoa cúc
Cũng thêm một mùa tàn phai

Mùa đông bé ngồi bên cửa
Chiếc áo len buồn tím lòng
Thấp vội một vài ngọn lửa
Tháng mấy hoa quý tàn bông

NGUYỄN TUẤN ANH

BÙI THỊ TUYẾT MAI (Quảng Ngãi)

1— Hôi miệng là do bộ máy tiêu hóa xấu nếu răng không sâu. Nên súc miệng hàng ngày bằng Septyl, uống Septicarbone và lục diệp tố (Chlorophylle hay Chlorophyllor).

2— Có thể uống Actiphos Amphétamine để bớt buồn ngủ.

3— Glutalam, Cervotonic hay Gammalon Fort là những thuốc tăng cường trí nhớ tin cậy được.

NGUYỄN HỮU TÂM (Phan Rang)

1— Actiphos Amphétamine là một thứ thuốc bổ có tính kích thích thần kinh nên sẽ giúp cháu thức để học bài.

2— Mắt nhức có thể là bệnh dư áp lực nội nhãn (glaucome). Tạm uống Diamox và Dolviran xem sao.

PHÚ (An Giang)

Cháu phải nhờ bác sĩ đo áp lực máu xem có dư không ? Nên chụp 1 hình xoang mũi. Cháu phải cố gắng tránh táo bón. Bớt thịt, cá, trứng, đồ mỡ. Ăn nhiều rau. Uống thuốc gan Euchol, thuốc trấn thống như Pyre-

thane hay Dolviran và 1 chút thuốc an thần như Probate chẳng hạn. Hy vọng chứng nhức đầu khó chịu của cháu sẽ giảm bớt.

N. T. DU

Tay run và lưng mỏi là do các bắp thịt và dây thần kinh quá yếu gây ra. Uống Myoviton và chích Strychnal B1 Fort sẽ bớt.

NHU LIỄU (Biên Hòa)

1— Uống Biotone, Sevensa, chích Durabolin hay Extrait Embryonnaire cháu sẽ lên cân mau chóng.

2— Chính vì sự gầy yếu nên cháu hay bị ho, cảm. Phải chụp 1 hình phổi cho chắc ăn. Chích Calcium Corbiere sẽ hết,

BÌNH (Tuy Hòa)

Xúc miệng bằng Septyl, ngậm kẹo Solutricine, uống Chlorophyllor và bôi miệng bằng Collusulfar sẽ bớt hôi miệng và lớp chất dơ bám vào lưỡi.

NGUYỄN THỊ (Tuy Hòa)

Uống Périactin, Cholagol, Grisefuline, chích Psorial và bôi Fongéryl nước vào chỗ ngứa sẽ bớt. Cháu phải kiêng ăn tôm, cua bẹ và đồ mỡ.

XUÂN (Nha Trang)

Bệnh hay ra mồ hôi tay, chân của cháu tiếng pháp gọi là Bromhydrose. Nên uống Pro-Banthine hay Prantal hoặc Génatropine có thể chích Acétylcholine. Rửa bằng xà phòng đặc biệt Boraté hay Cadique.

Thoa tay chân bằng bột :

Permanganate De K	15
Alun	1
Talc	50
Oxyde De Zinc aa	25
Carbonate De Zinc aa	25

Nếu khỏi, khi nào lên xe hoa nhớ đừng quên gửi cho chú tấm thiệp báo hỉ, nghe!

LÊ QUANG VINH (Quảng Ngãi)

Nếu mụn lẹo mọc ở bờ mí mắt thì đó là bệnh Orgelet do vi trùng sinh ra. Rửa mắt bằng Optroex 4 lần mỗi ngày. Nhỏ Solufontamide vào mắt và bôi Oxyde Jaune lên mí mắt.

Khi mụn đã chín, bác sĩ sẽ dùng mũi dao mổ rạch để nặn mụn và cái nhân ra, rồi băng lại sau khi bôi thuốc mỡ.

TƯỜNG UYÊN (Saigon)

Đi bộ không làm cho bụng to ra đâu, Uyên ạ! Uyên có thể tập thể dục hàng ngày bằng cách nắm giữa khuỷu 2 tay, dơ cao 2 chân cho thẳng đứng với thân mình nhiều lần. Ít lâu sau sẽ có eo và đường cong đẹp khi mặc áo dài.

HỒ NGUYỄN THỦY VÂN (Bảy Hiền)

Cháu hãy chích ngay Bépanthène và uống Paraminan cho tóc bớt rụng và hết bạc. Nên dùng thêm Embryo-Hormone hay Extrait Embryonnaire Sau 2 tháng nếu không thấy có kết quả, nhớ cho tôi biết để mách phương pháp khác. Cần nhất đừng thất vọng. Chính vì cháu quá lo buồn cho nên tối ngủ cứ mơ hoảng hoải. Phải dùng thuốc an thần như Pertranquil hay Épanal.

LẠI BÁ CƯỜNG (Thủ Đức)

1— Thiếu niên đang tuổi lớn nặng chỉ 38 kg là hơi gầy. Cần ăn nhiều thịt cá. Nhớ uống sữa mỗi sáng. Uống thêm Calcigénol bổ xương và Biotone để lên cân. Đừng quên tập thể dục và thể thao nhé!

2— Mắt hay mờ, nhìn không rõ vật ở xa là những triệu chứng của mục tật cận thị cháu ạ.

THANH PHƯƠNG (An Giang)

1— Càng đi chân càng sưng đó là triệu chứng của sự rối loạn tuần hoàn máu. Cháu phải thử nước tiểu xem có lòng trắng trứng không? Nếu có phải kiêng ăn mặn và uống ít nước. Uống thêm thuốc lợi tiểu như Théobromine, Vitasiphon và thuốc điều hòa tuần hoàn Opo-Veinogène.

2— Mũi hay nghẹt có thể do thịt dư, lệch thành ngăn 2 lỗ mũi hay viêm xoang mũi. Tốt hơn hết cháu nên đi khám Bác sĩ chuyên môn về Tai — Mũi — Họng.

PHẠM NGỌC PHI (Đà Lạt)

Cháu có thể dùng Actiphos Amphétamine để trị chứng suy nhược thần kinh. Cũng có thể uống Gammalon Fort. Nếu muốn biết địa chỉ và tên 1 Bs chuyên về thần kinh cháu có thể biên thư cho y sĩ đoàn 418 Hồng Thập Tự Saigon. Rất tiếc chú không mách được.

KHÁNH CHIẾU (Sài Gòn)

1— Học thi mà cứ buồn ngủ hoải, sẽ có nhiều hy vọng « vô chuối » đấy. Cháu lo lắng là phải. Khi buồn ngủ nên vục mặt vào chậu nước lạnh. Uống thêm Actiphos Amphétamine, Gammalon Fort (3 viên / 1 ngày) sẽ đỡ.

2— Biotone và dầu cá viên sẽ giúp cháu lên cân. Chúc cháu kỳ này được mùa « đồ ».

QUỲNH (Phước Tuy)

Vì tại chảy mụn quá lâu không chữa trị đúng cách nên màng nhĩ (Tympan) bị thủng làm ta điếc. Từ nay cháu phải giữ gìn tai bên kia hết sức cẩn thận. Ít đi bơi và sau khi tắm phải quấn bông vào tắm thấm cho khô nước. Ngày nay có máy nghe nhỏ siêu cho người điếc để đeo vào tai, cháu đừng nên quá buồn.

truyện dài TỪ KÉ TƯỜNG

Hạ viết một mảnh giấy nhỏ, dúi vào tay Phượng, đó là những lời xin lỗi của Hạ, những lời xin lỗi duy nhất, cho một người bạn, và chỉ một người bạn. Nhưng Phượng từ chối, Phượng dùng tay gạt đi. Mảnh giấy rơi xuống đất. Xuyên ngồi phía sau lượm lên, đọc:

« Xin lỗi Phượng, ngàn lời xin lỗi Phượng. Sẽ mua một chai dầu thoa mấy dấu móng tay trong giờ chơi. Hối hận lắm. Mong hóa, giận nhau như thế đã rồi. Và chúng nó đang cười ».

Xuyên khúc khích, dọa đọc thông điệp cho cả lớp biết trong giờ chơi. Phượng vẫn cúi gằm mặt. Hạ ức kinh khủng. Đã thế thì thôi vậy Phượng nhé. Chúng ta chỉ có một lần chơi với nhau, và cũng chỉ có một lần xin lỗi nhau. Ngày mai. Hạ một mình, như từ hôm nào về ở trong thành phố xa lạ này. Hạ quay xuống giục lại mảnh giấy trong tay Xuyên. Xé vụn, ném qua cửa sổ. Và từ lúc đó Hạ không để ý tới Phượng nữa.

Trần thấp thỏm trở về chỗ ngồi. Lưỡi kéo dài hai bờ môi. Háy mắt:

— Hạ chuẩn bị đi. Ông đề ý tới Hạ rồi đó.

Hạ thót người. Ông Hoán đã kêu thật:

— Hạ đâu.

— Dạ...

Hạ bối rối tìm cuốn vở. Trái tim đánh thình thình. Không phải Hạ sợ trả bài, nhưng nỗi ám ức vẫn còn, chắc chắn trái tim Hạ đang nhảy loạn và làm mờ trí óc Hạ trước cơn giận. Hạ bước khỏi chỗ ngồi với những cái nhìn. Xuyên bỗng nói:

— Thầy ơi, còn ít ngày nữa bãi trường rồi.

Thầy Hoán lại xoa cái mũi đỏ như trái cà, nói:

— Càng gần bãi trường càng truy bài dữ cho các em nhớ, thì chắc đậu hơn.

— Lớp khác người ta viết lưu bút lâm ly lắm thầy ạ.

— Người ta lo tổ chức « Ngày kỷ niệm rời trường xa lớp ». Thầy ơi!

— Ngày nào cũng tập hát tập kịch.

Trần ngóng cổ:

— Thầy ác quá.

Thầy Hoán tỉnh bơ cười. Hạ đã đứng trước bàn thầy. Cuốn vở mở ra trên bàn. Thầy nhìn Hạ cười hỏi:

— Chà, làm bánh bao lúc nào mà to thế?

Đào đáp nhanh:

— Mới đó thầy ơi. Bánh bao buổi sáng.

— Nhà sản xuất bánh bao tiền chế.

— Nóng hổi, vừa thổi vừa quăng.

— Thầy com măng một cái đi thầy.

Thầy Hoán suyt cho tụi phía dưới im, rồi hỏi Hạ:

— Thuộc bài không?

Hạ gật nhẹ đầu, Thầy nói:

— Trả đi, người làm bánh bao sớm nhất trong ngày.

Trần vẫn oang oang cái miệng:

— Một ngày thứ hai áo nã.

Thầy ném trúng đầu Trần một viên phấn. Con nhỏ rụt cổ nín im. Hạ nhìn ra cửa sổ, tự nhiên thấy những cánh mây buồn quá, những cánh mây nặng nề, sũng nước.

— Hai đứa giận nhau mà thầy bắt trả bài, trả sao nời.

— Ai giận ai?

— Hạ giận Phượng, Phượng giận Hạ. Tụi nó đại chiến đó thầy.

Hạ không sao ngăn được, mấy giọt nước mắt ứa ra. Thầy ngó lại bắt gặp Hạ với cái mặt đỏ hoe, mấy giọt nước mắt đầm đìa. Thầy trả tập lại cho Hạ cười:

— Thôi, về chỗ. Trời mưa lớn quá.

Lớp học khúc khích cười. Thầy đứng dậy. Hạ đi nhanh về chỗ ngồi rồi cúi mặt khóc.

Thầy nói:

— Không được khóc. Can đảm lên người anh hùng.

— Thầy làm nó cảm động.

Hạ thấy mình vô lý. Tại sao phải khóc? Hạ ngồi thẳng người, lấy khăn lau khô nước mắt, ngồi ngó lên bảng. Thầy rút một điều thuốc châm lửa, bắt đầu bài giảng. Hạ tỉnh rỏi lắng nghe. Bên ngoài trời vẫn mưa cây lá đứng rũ ngọn với màu xanh chìm trong mưa mù. Hơi lạnh làm Hạ có một cảm giác cô đơn, cô đơn hơn bao giờ. Khói thuốc thơm thơm trong lớp học. Hạ nhớ tới cây diêm bẻ gãy ném qua cửa sổ hồi sáng ở nhà. Trần đùa một câu làm cả lớp cười ầm, Hạ cũng cười. Thầy nói ngay:

— Đó, mới khóc bây giờ cười. Đúng là con người đôn cười tươi khóc.

Hạ cúi mặt khi cả lớp quay lại nhìn mình. Thầy cầm điều thuốc quơ quơ theo với lời giảng. Lớp học cuối năm mang cái không khí nhàn hạ, lơ đãng. Chắc thầy cũng biết như vậy. Hạ bỗng yêu cái không khí này, những cánh cửa sổ mở ra, im lặng như lắng nghe tiếng mưa êm đềm rớt xuống trong một bầu trời đẫm chim mè mải. Giọng thầy Hoán vẫn ngọt ngào, ướm đẫm, bay múa. Và thầy đang đọc một bài thơ. Chỉ có lúc này lớp học mới có vẻ chú ý và im lặng lắng nghe với những gương mặt, những đôi mắt mơ màng. Dù sao, sáng nay cũng là một buổi sáng buồn. Từng lời nói buồn, từng câu thơ buồn, từng cái nhìn buồn. Nổi buồn có sẵn, đậu sẵn, và không rời Hạ. Trời mưa làm Hạ nhớ thành phố của mình. Mưa như sương mù buổi sáng vây kín thành phố. Mưa lạnh như hơi lạnh tầm đầy áo len. Những con đường thơm ngát hương hoa dại, những đồi thông xanh trùng trùng với mây thấp, nắng vàng nhẹ. Hạ dậy thật sớm trong khung cảnh đó, ra vườn, Hạ nhớ những cánh hoa Quỳ soi mình xuống dòng nước nhỏ, dưới chân cầu. Buổi sáng có những cánh chim bay về nơi nào, cái vẻ u buồn miên mang vương mắc trên từng ngọn cây xanh, từng màu hoa ngó thấy ở xa một con đường quen thuộc. Lâu lắm Hạ chưa về đó. Lâu lắm thành phố đó cũng bị bỏ quên trong bài học, những âu lo. Ngày thi đã gần kề. Tháng bảy, tháng tám. Thời gian đó sẽ là một đời thay ghê gớm lắm phải không. Chiều nay Hạ sẽ ra bưu điện, trưa nay về ngồi viết một cái thư. Hạ bỗng nghe nhớ Đà Lạt, nghe nhớ tất cả những gì ở nơi đó.

Xuyên chồm lên nói nhỏ:

— Hôm nay nhỏ Phượng giận dai quá.

Trần cũng phụ vào:

— Giận hoài kỳ.

Thư ngồi giữa Phượng và Hạ, suyt suyt. Đào đắm vào vai nhà ngoại giao bất lực một cái nói:

— Giờ chơi ta sẽ lột chức mi. Cho mi đi làm đại sứ lưu động.

— Ta không đồng ý. Ta chưa trở được tài.

— Mi chỉ là một nhà ngoại giao bất tài.

— Giờ chơi sẽ tái hợp. Hòa đàm sẽ có kết quả.

— Hòa đàm vỡ từ lúc mi nhai cóc dầm rôi.

— Ta là cây dưa thần.

— Dưa của mi chỉ để gắp bún bò.

Thư đành im. Tụi nó đang cãi nhau vì Hạ. Chắc chắn sẽ có hai phe. Hạ không muốn ai về phe mình cả. Hạ chỉ thích một mình với nỗi buồn, thích im lặng để dờ theo những bước chân của tâm hồn mình. Trưa nay Hạ sẽ đi một mình về con đường quen thuộc. Qua những ngôi nhà có vườn cây, có hoa nở. Hạ muốn run lên vì cảm giác. Làm sao diễn tả hết được con đường vắng chỉ còn lại một mình với những bước chân lang thang trên cỏ ướt, thơm nồng hương đất, hương hoa dại trong rào cây xanh, Mái tóc này sẽ bay, sẽ chia từng sợi nhỏ, để đón những chiếc lá me vàng ẻo lả rơi

xướng. Bỗng nhiên Hạ muốn được như một khúc hát. Tan biến làm một khúc hát rơi trên đường đi học về.

Đảo bỗng chuyền lên, dúi vào tay Hạ một mảnh giấy vo tròn.

— Thông điệp của nhỏ Thảo.

Từ lúc nghe Trần nói chuyện của em Thảo, Hạ bỗng quên lửng Thảo. Hay là không thích nhớ (Thảo? Tự nhiên Hạ thấy có một cái gì sượng sùng trong tình bạn. Mặc dù không thân như Phượng, nhưng Thảo cũng như Trần, như Xuyên, như Thu... Những người bạn tinh thần của Hạ, Phượng. Hạ ngại ngùng khi phải nhớ tới Thảo. Nhưng vẫn nhận mảnh giấy.

« Trưa nay về Thảo đợi Hạ. Hai đứa đi cùng. Đừng buồn, Phượng làm bộ quá. Sẽ nói cho Hạ nghe chuyện này, lạ lắm. Thảo ».

Hạ ném mảnh giấy xuống chân. Tại sao lại xen vào chuyện riêng giữa Hạ và Phượng. Hãy để yên được không. Hạ bỗng ức Phượng hơn. Nếu Phượng làm lành, cười với Hạ một cái, nói với Hạ một tiếng bây giờ, cho tụi kia thấy, hết xúm vào, rồi tha hồ về nhà mà giận. Tại sao Phượng không hiểu điều đó.

— Nó kêu Hạ trả lời gấp.

Hạ quay nói với Đảo :

— Không trả lời.

— Sao thế ?

— Không có trả lời nào hết. Đang thích im lặng.

— Mi không hả ?

Hạ cười một tiếng nhỏ. Mấy đứa xầm xì phía sau, Hạ biết hết. Nhưng Hạ giả lơ, quay lên với bài giảng của thầy Hoán. Hạ nhìn mũi thầy đỏ ửng, cái mũi kỳ lạ khiến cả lớp đều gọi thầy bằng biệt danh « Người mũi đỏ ». Trần vẫn hay nói « Mũi đỏ tới » để báo động cho lớp im lặng khi thầy Hoán hiện ra ở cửa với cây dù che mưa che nắng đủ bốn mùa tám tiết. Trần đã chơi ác lấy cây kim gút xâm mấy lỗ vào cây dù, chẳng biết đi mưa thầy có bị những giọt mưa nhỏ, lạc loài rơi trên tóc không. Hạ nghĩ lớp học bị bà tổng giám thị hăm cho điểm hạnh kiểm xấu cuối năm cũng đúng lắm, nghịch như quỷ. Nhưng bù lại có mấy tay học xuất sắc vượt hẳn các lớp khác. Nếu kỳ thi này lớp Hạ đậu hết ? Hạ lắc đầu, quay vội, không nghĩ tới ngày bãi trường và mùa thi nữa. Nó làm Hạ thêm rối rắm và xôn xao bực tức như buổi sáng nay. Đúng là một buổi sáng đầu tuần xui xẻo dù Hạ đã gặp một đám ma trên đường tới trường.

Hai giờ Việt Văn trôi qua nhanh chóng với tiếng mưa còn rắc nhỏ bên ngoài. Ông Hoán chỉ mới giảng xong bài chữ chưa cho chép vào vở kịp. Ông hẹn tuần tới. Và tuần tới cũng là tuần lễ cuối cùng của một niên học dài trôi qua. Cuối tuần sẽ là ngày bãi trường. Hạ ngạc nhiên với lớp mình. Chưa có vị nào đưa lưu bút, mời viết lưu bút. Có lẽ những ngày thi đang chú ý hơn. Mùa hè chỉ có cảm giác xôn xao giao động ở những lớp không thi. Với lớp Hạ, những người sắp sửa làm bà Tú đơn, chắc mùa hè sẽ qua đi, nhẹ nhàng với câu hát vô duyên, nhưng ở vào trường hợp này nghe cũng hay hay : « Mỗi năm đến hè lòng man mác buồn ». Ông Hoán giơ

dù chụp lên đầu bước ra khỏi cửa sau khi ngó cả lớp cười ngo ngác vuốt chiếc mũi đỏ một cái. Trần cố rón nói theo :

— Người lại ra đi trong mưa gió.

Tiếng chuông mất hút ngoài dãy hành lang. Tiếng chuông reo như lần vào trong mưa. Lớp học không tuôn ra ồn ào như thường ngày, từng người, từng bước, nhẹ nhàng trong hơi mưa thấm lạnh. Trần kéo Phượng ra ngoài. Nhưng Phượng lắc đầu ngồi ý một chỗ. Hạ tỉnh bơ bước ra. Thu rối rít :

— Họp hội nghị lại chứ quý vị.

Xuyên dài lưỡi :

— Hội đàm tan vỡ, bế tắc rồi. Bây giờ ra gặp ông bánh cuốn nay hơn.

— Mi khoái bàn tay năm ngón sần sùi của ông hả ?

Xuyên đấm Thu. Cả bọn xúm nhau kéo Hạ chạy ra hành lang, chạy qua khoảng sân đầy mưa ra công trường. Hạ gặp Thảo trong đám đông. Thảo li nhí nói gì đó Hạ không nghe rõ và cũng không trả lời. Trần cứ kéo Hạ chạy Hạ chỉ lo vấp té, rách tiêu vặt áo dài. Hạ kêu ôi ôi mấy tiếng chỉ mong Trần buông ra, nhưng cánh tay to khỏe của nó vẫn cứ lôi miết và cả bọn chạy phía sau cười tưởng như làm tan vỡ hết những giọt mưa nhẹ thoảng qua đầu. Hạ vừa chạy vừa nhìn những đỉnh cây xanh ngát, những cái hoa cô đơn trơ trọi. Giờ ra chơi nào cũng rộn rã tiếng cười. Và Hạ mong mãi mãi trong đời mình, dù đến một ngày nào, vẫn còn những giờ ra chơi thơm lừng những giọt mưa rơi trên tóc, rắc đầy những bước chân son tươi thơ dại ngoài công trường con gái.

chương ba

Nguyễn đứng chờ một chiếc taxi. Buổi chiều rải những giọt nắng nhẹ qua khe lá trên đầu. Những chiếc lá nhỏ bé, xanh mượt, như những đôi mắt của loài mây trời nhẹ hẫng nhìn xuống thành phố êm đềm với con đường im vắng tiếng xe. Con đường đứng ở đây. Cổng bệnh viện. Nơi giam cầm trái tim Nguyễn những ngày qua, thấy rực rỡ bóng sáng như chiều tự nhiên bật hết những ngọn đèn neon xanh trên màu lá non mới thay. Đứng ở đây và nhìn, ở đâu này hay đâu đằng kia. Con đường trông giống như một cảnh trong phim. Buổi chiều ủa với màu xanh óng non nót của lá cây tràm phủ. Giờ tan học của một ngôi trường thánh, những người con gái nhỏ bé như lá non, vui đùa ném những bước chân của mình trên vỉa hè còn thơm nồng mùi mưa. Nguyễn yêu những giờ tan học, nhưng yêu hơn như thế nữa, những người con gái ở lại với buổi chiều đẹp sắp tàn, về một mình trên đường vắng xe cộ, vắng cả người. Lúc đó chỉ còn cây lá, nhà cửa im lặng, những khoảng rào như có mắt, bước chân như khúc hát và tiếng ai kêu bên đường hạnh phúc, tan vỡ cùng tiếng cười. Nguyễn đi dần về ngã tư. Những người con gái đeo nhau trên xe PC chạy qua rất chậm. Không ai ở lại con đường này hết sao ? Không tiếng chân nào như khúc hát lang thang trên đường về nhớ đầy hết sao ? Nguyễn đứng sững lại trước một cơn gió đưa một bầy lá me vàng xuống mặt đường. Nguyễn say mê ngắm, đắm đuối nhìn. Tưởng mình cũng có thể hóa thành chiếc lá nhẹ nhàng kia, phiêu bồng giữa chân ngày, bay mùa cùng những giọt nắng long lanh.

(Còn nữa)

âm vang

chân ngoan em bước về trong nắng
nhịp guốc ròn khua lẫn tiếng cười
anh nghe một mảnh đời xanh thắm
gõ nhịp qua hồn vọng phúc âm

tiếng chuông

Anh đã rung lên một tiếng chuông
Dắt hồn em lạc chốn muôn trùng
Cho em giờ biết mừng hay tủi
Khi dáng ai sang bước ngập ngừng
ĐOÀN THỤY

êm như mây trời

Ơi những ban chiều yêu mến xưa
Có nghe chút sóng gợn trong hồ
Có hay cô bé về trên cỏ
Vỡ chút cười ngoan của bé thơ

Ơi những cánh hoa giấy trắng ngoan
Có hay cô bé nhỏ hay hồn
Không nghe anh kể trong vờ sớm
Bằng những bài thơ trên giấy thơm

Chia dấu chân hồng hai lối đến
Trong giàn hoa giấy dưới mùa trăng
Lối ngoan thương quá hồn rặng khênh
Lối nhỏ hồn anh chẳng đến thăm

Ơi thuở anh buồn theo mắt nhỏ
Theo chiều xa vắng những lời mưa
Anh nghe sầu đọng trên màu lá
Lá ngủ vàng quen dưới cỏ xưa

TRẦN ĐỨC GIAO

ngỡ em qua lối nắng

Chiều buồn cả bóng trông theo
Chiều trời ngỡ quạnh nắng xiêu bước
vàng

Em qua nhịp guốc dòn tan
Lòng ơi đã trải trăm ngàn nhớ nhung
Sầu đùn mấy nẻo đường không
Nghe sương khói cũng như lòng ta thoi
Em qua hồn tím mộng tôi
Ô kia áo lụa cuốn trôi mắt tình

Trong chiêm bao nhớ một mình
Tiếng cười vỡ nắng cũng hình như xa

chiều

Chiều lên buồn với bụi hồng
Em con chim nhỏ về trong sương mù
Còn ta cơn bệnh mộng du
Nhớ quên quay quắt ngồi thu dáng
buồn

Trăm năm một trận mưa tuôn
Cũng đành xóa hết dấu đường chim
bay

Chiều bên mây ngủ mơ phai
Có hay sương rụng đầy vai người về
Bước ta từng bước chân xa
Trong vườn gai ngọn lá che bóng tàn.
NGUYỄN NGỌC NGHĨA

chút tình mong manh

Buổi sáng mười chín tháng ba
Em đã nghe trái tim hồng khua
những nhịp thánh âm ái
Tiếng hát ngân nga trong hồn
Hân hoan mở mùa, mỗi tháng
Buổi sáng thân ái mở ra vòng tay
rất ngon

Những bông hồng đỏ thắm
Những nụ hoa hân hoan nở trên môi
Những cánh hoa ngọt lịm trên tay
người
Buổi sáng chợt dừng em thêm khóc
Thêm được nắm trong tay định mệnh
của người

Mơ ước là bông hoa êm ái trong tay
người

Muốn làm một chuyến viễn du êm
ái trong tim người

Ơi buổi sáng em về mơ thành tiên nữ
Đến bên người những năm tháng
hiền ngoan

Trên lối về cỏ mọc rất êm
Và bước nhẹ như mơ trên vòng tay
năm tháng

Buổi sáng mười chín tháng ba
Em muốn chết ngắt trong nụ cười
hò hẹn

Phải chăng giữa cuộc sống của
chúng ta

Đã mơ hồ một sợi tơ hồng ràng buộc.
MÁY HẠ

mơ

đôi chim riu rít trên cành
tôi nghe như tiếng tỏ tình với nhau
thoảng trong mái gió lao xao
tôi nghe lời nói ban đầu mới yêu
và trong hình bóng yêu kiều
những chiều tan học tôi theo em về.
cũng trong giấc ngủ nặng nề.
tôi nằm mơ thấy em về bên tôi.

nhớ

sỏi đá chiều nay im tiếng kêu
bé đi trời mưa gió hơi nhiều
vườn hoa mới nở nhưng tôi tả
chẳng có chim nào gọi chít chiu.
sân cỏ trước nhà xanh một thắm
bây giờ vắng bé thấy buồn hiu
riêng tôi cũng thấy mình nhớ nhớ
một chút tình con chắc cũng liều.
THU UYÊN NGHIÊM

một đoạn hàm nghi

mặn nhà ai trở lá vàng
tình cờ như phút ngỡ ngàng đi qua
thấy em ngồi với bông hoa
tự đứng tiếc khoảng đường qua sao
gần.

nga

lòng chờ trăm mối bằng khung
gặp em rồi cũng ngập ngừng trên môi
mưa bay che khuất áo người
biết khi nào mới tỏ lời cùng nga.

ở trường em buổi sớm

em ngồi vờ vờ lầu cao
dưới sân trường với xôn xao buổi đầu
ước như đời có nhiệm màu
biến thành chim bướm đậu vào lòng
em.

MAI VIỆT

chiều tan lễ

Chiều vàng thứ bảy đi đọc kinh
Theo bước bên đường em áo xanh
Đôi tà trong trắng màu như tuyết
Thôi nhẹ vào anh cảm giác lạnh
Đường dốc sỏi kêu ran dưới chân
Reo vui gót ngọc lướt kim thân
Dạ lan vừa thức sau ngày nắng
Hương quỳện tìm hương. tiếng gọi
mừng

E dè anh đón gió ôm hương
Ngây ngất lòng say theo tiếng chuông
Nắng nhuộm lưu ly đời cỏ biếc
Tơ vàng theo nắng nhẹ vương vương
Mái tóc em dài buông phân vân
Rừng thông chùng xuống ngủ trong
câm

Sóng tối dâng lên từng con nước
Ngập tới quần em sắc rất thâm
Lung trời tiếng nhận lẻ buông hơi
Réo rất lời ca thánh chơi vui
Không gian rào rạt, thì thầm chuyển
Êm thở theo cùng tim nhịp đôi.
N GUYỄN THỌ NAM

bông hồng cho tình đầu

ANH VÀ VÒNG KHÓI THUỐC

LÊ THỊ KIM CHI

ANH ĐẾN ĐÓ VÀO MỘT BUỔI CHIỀU, NGÀY BẮT ĐẦU chuyến đi của anh tôi. Không ai có cảm tình với anh hết, đó là một chuyện rất đương nhiên không phủ nhận với mái tóc bù rối, áo quần lôi thôi lổc thock của anh, điệu thuốc trề dài trên đôi môi hơi trề, dáng bộ anh khinh khỉnh, cóc cần, và tôi mến anh. Hình như anh sắp đi đâu xa với anh tôi thì phải. Người anh trai tôi, anh Huyền lêu lổng. Gia đình, ba má tôi gần như quên sự hiện diện của anh sau một thời gian khổ sở, mệt mỏi vì anh, nên chuyển đi gần như không ai hay biết ngoài tôi. Dáng hai người xiêu xiêu đồ dài trên lớp sỏi trắng. Lặng lẽ, anh Huyền đi, anh đi. Như một thoáng mơ, tôi thấy mình vừa mất mát một cái gì, không thể tìm lại được. Và tôi khóc lặng lẽ, lặng lẽ còn hơn chuyển đi của anh nhiều. Hình ảnh đó, tôi tưởng sẽ ngút ngàn bay xa, thế mà lại tìm thấy khi anh trở về, mang theo một chuyện

buồn, anh Huyền chết, mà tôi khóc, ba tôi như một tượng đá, rồi trong một thoáng tất cả đều nhìn anh như một cái gì không thể có thiện cảm. Tại sao thế, tôi nhìn ba nhìn mẹ, nhìn anh và trong một cái chớp mắt nhẹ tôi thấy mắt anh sẫm tối, và anh quay đi, ù ở không kêu được, tay tôi chơi vơi trong hình ảnh quay cuồng và bộ óc rỗng trống.

Buổi chiều cuối thu trời lạnh và buồn nhất cả đời người, tôi có cảm tưởng như thế và vẫn không khóc được. Sau cái chết của anh Huyền, mọi người trong gia đình gần như câm lặng, tôi tưởng mình đã biến thành đá với khối óc khô cứng, nhưng cứ chỉ máy móc không cảm nghĩ. Tôi im lặng và thu hẹp mình lại trong một thế giới buồn riêng, kể từ ngày đó, anh không đến nữa. Tôi vẫn nhớ dáng dấp anh, nhớ mãi thôi, quất quay hoài tôi mới hay là mình đã nghĩ đến anh quá nhiều.

Mỗi buổi chiều như thế này, tôi thường im lặng trong góc quán của mình, thả mắt nhìn những con nhện giăng tơ mà ước ao, mà thương xót hoặc đếm thầm những vết loang lổ nhỏ trên vách tường trắng để tìm anh, để vẽ muôn ngàn đôi mắt sẫm tối muôn ngàn sợi tóc bù rối quán quit đan thành khuôn mặt khắc khổ của anh và chợt thấy mình hốt hoảng với một dáng dấp quen thuộc anh đã đến. Anh vẫn là anh, làm lý không không nói, ly cà phê trước mặt anh tỏa khói, anh lặng lẽ nhìn từng giọt nước mắt đen đang nhỏ giọt trong lòng tách buồn bã với một dáng ngồi biếng nhác. Anh chẳng nhìn tôi, chẳng để ý đến một ai, chiếc muỗng nhỏ cà phê khuấy nhẹ vào ly tạo thành một âm thanh trong nhỏ, với tiếng lanh canh bình thủy. Anh uống từng giọt nhỏ nước cà phê đen đắng và châm thuốc hút, điều thuốc cháy lập lòe trước môi anh, anh im lặng nhìn những khói thuốc khoan tròn uốn éo do mình tạo nên. Anh có biết đâu vòng tròn mong manh kia đã buột chặt hồn tôi vòng tròn trái tim tôi. Tôi lênh đênh trong trong khói thuốc đó với muôn vàn ý nghĩa. Và rồi như một cái chớp mắt anh chợt đứng dậy bận áo mưa và chụp mũ lên đầu, chẳng nói một lời cũng chẳng nhìn tôi, im lặng, anh bước đi, bóng anh lao chao ở cuối phố. Tôi chợt hốt hoảng đưa hai tay ôm lấy đầu, khổ sở vì tôi khóc, dáng anh nhòa dần biến thành một lớp sương, lớp trắng đục lan rộng và áp mạnh vào mặt tôi thành hai con mắt sâu sẫm tối.

TRONG NGÀY THÁNG • PHÙ TRĂM

Và cơn mưa rất đột ngột rơi xuống khi tôi vừa bước chân lên bậc tam cấp nhà. Gió mạnh, thổi bay tung những sợi tóc dài óng ả của tôi. Tôi nghe mát ở khoảng lưng sau, chiếc áo dán sát vào người. Hình như tôi có bối rối một chút gì đó. Vẫn đôi mắt cũ len lén, bên khung cửa sổ nhà cạnh bên. Rất vui với vợ buồn phiền. Tôi giả vờ vuốt lại nếp áo nhẵn trên ngực, tâm trạng trong lòng cố giấu dưới vẻ thản nhiên gượng ép của mình. Và một giây, hình như tôi đã quên hẳn cơn mưa vừa đổ xuống. Đổ xuống, cho bước chân tôi gấp rút lúc còn ở ngoài con đường lớn. Giã từ bạn bạn cùng lớp còn ngồi trên chiếc xe lam từ trường về, bóng mây xám to lớn trên bầu trời ám ảnh và chút lo lắng nhỏ nhoi sợ đi về không kịp. Đổ xuống, cho bước chân bất ngờ dừng trên bậc tam cấp, và bối rối. Tôi muốn nói đến một đôi mắt, một đôi mắt với vợ buồn phiền, của người con trai nhà bên cạnh vẫn thường len lén nhìn tôi, mỗi buổi chiều, chờ đợi.

Tôi vào nhà. Bỏ dép sau chiếc máy may, đi chân không về phòng mình. Mặt gạch ấm mát, kích thích bàn chân tôi một cảm giác dễ chịu. Tôi thay áo, chải sơ lại mái tóc, nhưng thật tình là để nhìn mình trong gương, chiếc gương treo trên tường cạnh bàn học của tôi, trên có vẽ hai con chim sẻ âu yếm rĩa lông vào nhau đậu trên một cành bông có sai đóa nở lớn màu đỏ, và những chiếc lá xanh nhỏ nhắn. Tôi nhìn gương mặt mình. Và chẳng thấy gì khác lạ. Cơn mưa vẫn còn ào ạt dồn dập ở bên ngoài, tiếng mưa giữa bốn bức tường với trắng toát nghe ù ù và lạ tai. Tôi hình dung ra những tiếng tù và rung rúc giữa khu rừng âm u vào một buổi hoàng hôn. Điều này, làm cho tôi có vẻ ngờ ngẩn và buồn cười. Chẳng có một liên hệ dính liú nào giữa cơn mưa và tiếng tù và cả. Có lẽ chỉ do tính tưởng tượng và hay liên tưởng của tâm hồn tôi mà thôi. Tôi mỉm cười với mình trong gương. Đến bên giường, chuỗi người xuống và nằm lăn ra giữa tấm nệm trắng mềm mại. Nghĩ lan man về những thành phố mà mỗi khi có một cơn mưa trở

về là mỗi lần nghe lạ lẫm và thay đổi. Ở đó, dưới những mái hiên tối ám chụp xuống, những cặp trai gái đứng sát vào sau bên trong, chòai vai nhau và thì thầm nói chuyện tình tự. Tiếng nói thu lại tối thiểu và chỉ đủ người nghe bắt gặp. Ở đó, chắc hẳn là ấm cúng. Thành phố đó, tôi nghe một vài người bạn sống ở đó kể lại. Mỗi thành phố mỗi người bạn đều có những nét riêng của nó. Không đồng hóa và lẫn lộn. Tôi yêu những nét riêng đó, như sự phân biệt và sự đặc biệt cần thiết đủ để nhớ mãi, nhớ một cái tên và một người quen. Như người con trai nhà cạnh bên, với nét riêng là đôi mắt của anh ta. Đôi mắt rất với vợ buồn phiền. Tôi xao xuyến, không phải vì đôi mắt đó, mà là ánh mắt nằm trong đó. Tôi không biết có những chi tiết nào ẩn dấu hay không? Nhưng rõ nhất, là tôi đã xao xuyến. Chỉ vì ánh mắt. Vậy thôi.

Tôi bây giờ 17 tuổi. Con gái và đầy hờn mộng mị. Ước mơ thì cao như núi. Chưa chạm tới một ước mơ nào còn trong khối ước mơ thật lớn của tôi. Những đơn giản và những rắc rối. Sống, không lúc nào không đặt đề quả tim trí óc của mình vào một sự gì. Và ngày tháng cứ thế, đi qua. Tuổi thơ, niên thiếu và trưởng thành. Đôi lúc nhìn lại đời sống đã qua của mình, không một rung động dịu dàng nào bắt gặp như thường tình lúc quay lui ngó lại kỷ niệm. Mạch nước xuôi đều đặn. Chia trăm dòng cũng chỉ đổ vào một nguồn duy nhất. Rất thản nhiên.

Cơn mưa dứt từ lúc nào. Tiếng gọi của mẹ tôi gọi ra ăn cơm. Tôi ngồi dậy, nghe uể oải tí ti trong chân tay. Trước khi ra khỏi phòng, tôi liếc nhìn mình trong gương như liếc nhìn một kẻ khác. Cái liếc đáp lại của kẻ trong gương làm tôi tự nhiên bật cười. Còn nhỏ thật là kỳ cục, gì vậy? Tôi tự ngắm mình, đi ra khỏi phòng, đầu óc rỗng và nhẹ hẫng.

Mùa mưa kéo đến và mùa hè sau đó. Thật là bàng hoàng khi tôi nghe tiếng ve đầu tiên kêu lên lạc lõng trên ngọc cây bã đậu trước cổng trường. Tôi ngần ngại một phút, cùng Hương không hẹn mà ngừng đầu một lượt nhìn lên. Lá rậm và xanh um. Dĩ nhiên là chúng tôi không thấy được con ve đó. Tiếng kêu ní non như một tiếng đàn trong, và ngân dài. Giữa đôi mắt của tôi và của Hương, thấp thoáng một nỗi buồn bã cũ. Mỗi mùa hè và mỗi lần mất thêm một số bạn thân thích. Hoàn cảnh và những lý do bất khả kháng. Lần lượt những sợi tóc bị bứt rời ra khỏi mái tóc thân quen, Mùa hè này, sẽ có những sợi tóc nào sẽ bị bứt ra nữa, phân ly?

— Một niên khóa, sao qua mau quá Liên nhỉ?

Tôi ậm ừ trong cổ họng. Nhớ về ngày đầu tiên đi học lại, một niên khóa mới. Mới đây, mới đây... Sự mất bóng của những tình cảm cũ và những sự thay đổi lớn lao ảnh hưởng mạnh mẽ vào cuộc sống của mỗi ngày, lúc nào cũng có mặt. Tôi thấy mình vẫn còn bàng hoàng như vừa hớp một hớp rượu mạnh.

— Lại những gì cũ càng sắp xuất hiện một lần nữa ở chúng mình.

— Những bài thơ lưu niệm và những lời gói ghém sự tiếc nuối của một chia xa thật cũ nhưng cũng thật mới.

Ở tôi và ở Hương, vẫn thường có những lời nói với nhau không cho phép một kẻ thứ ba nào hiểu được. Ví dụ như chúng tôi nói tới một mái tóc và những sợi tóc bị đứt rời. Chỉ có tính cách tượng trưng và thực sự là những gì muốn nói đến đầu không hiện lộ ra. Và chỉ có chúng tôi biết và hiểu với nhau mà thôi.

— Hy vọng sẽ có sự gặp gỡ đầy đủ hết giữa chúng ta, niên khóa tới.
— Bây giờ còn quá sớm, để hy vọng nằm yên thì tốt hơn.

Mở ra một trang lưu bút cũ, nét chữ của Nhân ẻo lả và xiêu xiêu, bài thơ của Thụy với cái tựa viết chữ kiểu nổi lớn, giọng văn thương cảm của Tịnh Hiền, lời xúc động nồng nàn của Thúy Vị, tôi như bắt gặp một điều gì cảm động. Và nhớ tiếc. Đó là những người bạn đã xa. Từ hồi năm ngoái. Một mùa hè với đầy những kỷ niệm giữa sân trường, bên thềm lớp, trong giờ học và những tình nghịch phá phách. Những chuyện viên gây rối. Thầy Dực đã tặng cho bọn tôi cái đaich hiệu đó. Ngày nào, cùng nhau đi lang thang giữa bờ ruộng quê ngoại của Nhân Di, và thấy tính con nít vẫn còn tràn trề trong huyết quản. Đuổi bắt nhau trên các bờ đê, ngã nhào lăn xuống ruộng ôm nhau cười nắc nẻ. Chẳng còn sự thoải mái nào hơn, phải không tụi bây?

Bây giờ, sự thay đổi đến không ai ngờ. Những ngày soi gương vuốt ve mái tóc nâng niu vuốt áo dài, đường hoàng và trang nghiêm. Làm dáng. Và cẩn moi cho moi đổ. Và lấy tay vin nón che nghiêng gương mặt khi bắt gặp ánh mắt của con trai. Đó là sự thay đổi kỳ lạ nhưng quyến rũ bằng khuôn mặt nhất. Sự bồi hồi bất chợt trong tâm hồn làm thành nỗi ngờ ngác suốt tháng. Nhìn rõ mình hơn, thấy rõ nỗi mơ hồ sương khói trong quá tím hơn. Mơ mộng đã làm cho quả tim tôi đã ám một vết hằn đỏ ửng.

— Mấy giờ rồi chị?

Tiếng nói trong và ấm. Tôi ngẩng lên, nhìn thấy một gương mặt, rồi vụng về ngó xuống tay mình, ngó chiếc đồng hồ và chẳng biết coi giờ ra làm sao nữa. Tôi loay hoay xoay mặt đồng hồ và nửa phút sau mới nói được:

— 12 giờ 15 phút rồi...

Tôi chẳng biết thêm tiếng nào vào chữ cuối cùng sau chữ rồi nữa. Tiếng cảm ơn nhỏ nhẹ vang lên và tôi thoáng thấy nụ cười nở ra dịu dàng ra bên cạnh. Sau này, tôi đã biết tên anh là Dũng, học hơn tôi một lớp. Tôi để ý và nhờ lũ bạn nhận xét thêm, thì hình như anh để ý tôi thì phải. Tôi hồi hộp và chờ đợi cánh thư ngỏ của anh vào một ngày nào đó. Nhưng suốt niên khóa, anh chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt buồn buồn và nụ cười dịu dàng. Sau đó, anh rời trường. Một nguyên nhân nào đó tôi chẳng rõ. Anh ra đi, âm thầm. Bỏ lại tôi những ngày tháng ngẩn ngơ và phân vân của tuổi 16 với những ngày cuối cùng của niên học. Tôi nhớ tôi đã viết trong cuốn lưu bút của Hương năm đó những câu vượt ra ngoài sự chia tay của tôi với Hương, đến một thứ tâm sự khác. Hương ơi! Sương khói đã đầy trong hồn Liên, cơn mưa của nhớ nhung đã ngập đắm trái tim Liên và nỗi buồn bây giờ không phải là thứ nỗi buồn của ngày tháng trước, giữa chúng ta.

Bây giờ, mùa mưa bắt đầu từ ngày nào và mùa hè thì đang bước tới. Dừng lại đi, hồi mùa hè thương nhớ. Tôi, bốn phía đời hư ảo đã tràn dâng nhịp tim đầu đời đã lở dở, người đã xa từ khắc giây nào, lặng lẽ. Tôi cúi xuống để thấy rõ hồn mình đầy nỗi u uất và xếp lớp những thương nhớ tung gập nếp trong tâm hồn Hoa phượng đỏ, đã làm đỏ con mắt của tôi. Giọt nước mắt đầu tiên của một thứ tình buồn đã thả ra từ đạo đó, đến bây giờ vẫn chưa khô, còn mãi mãi trong tôi một băng khuôn quay mắt. Tôi, là con gái, làm sao dám làm người viết thư ngỏ được. Anh để ý tới tôi làm chi? Để cho mơ mộng làm quả tim tôi ám một vết hằn đỏ ửng, hờ Dũng?

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

Sau phút bốc đồng, Vĩnh Xuân trở lại thực tế :

— Nếu nàng bỏ sứ quán trốn đi, người ta có thể nghĩ là nàng bị gian phi bắt cóc. Ít nhất, người ta cũng đang nhờ cảnh sát đi tìm nàng. Đưa đảng đi chơi chưa biết mình có bán được phóng sự hay không, nhưng mình có thể biết chắc như cua gạch rằng nếu mình bị bắt mình sẽ vô tù ngồi là cái chắc...

Hoàng Giang buồn nhẹ mấy tiếng :

— Năm ngàn đô la.

Như người bị ù tai nghe không rõ, Vĩnh Xuân thảng thốt :

— Toa nói gì? Bao nhiêu?

Hoàng Giang gằn giọng :

— Nếu thực hiện được phóng sự này, tên tuổi mình sẽ nổi như cồn, mình sẽ trở thành phóng viên cừ khôi nhất thế giới. Và mình sẽ có ít nhất là 5.000 đô la. Chính Quản Đốc Thiếu Kỳ Cọ xác nhận với moa như thế. Hẳn còn sót sáng chi trước cho moa 500 đô la làm phí khoản. Nếu không, toa bảo moa lấy tiền đâu ra để đãi nàng uống champagne. Thấy không? Nếu không phải là công chúa thứ chính hiệu con nai, thiếu nữ nào giờ này dám gọi champagne?

Vĩnh Xuân gật gật cái đầu bù :

— Biết rồi. Biết rồi. Nàng là công chúa thứ thiệt rồi và chúng mình ăn to kỳ này. Nhưng phần moa sẽ có bao nhiêu trong số 5.000 ấy?

— Trừ mọi khoản chi phí đi, toa sẽ hưởng 25 phần 100.

— 25 phần 100 của 5 000 là 1.250

Hoàng Giang sửa lại :

— Là 1.250 thôi. Làm tính chia gì mà kỳ vậy ? Ngày còn đi học toa học đến lớp mấy đó ?

— Tốt nghiệp đại học trường làng. — Vĩnh Xuân mỉm cười — Tính như toa moa thiệt mất 250 đơn nhưng thôi cũng được. Vì tính bạn, moa có thiệt tí đỉnh cũng không sao. Đồng ý. Chúng mình bắt tay vào việc ngay bây giờ ?

— Chứ còn gì nữa...

Đôi bạn xiết tay nhau chấm dứt cuộc thảo luận. Trước khi trở lại bàn với nàng công chúa, Hoàng Giang còn cần thận dặn bạn phải nói ít đề khỏi bị lộ hình tích nhà báo, dùng máy hình điệp viên chụp hình nàng công chúa — chụp càng nhiều hình càng tốt nhất là không được nói hớ cho bất cứ ai về chuyện người thiếu nữ thượng khách của họ chính là Công Chúa Anne, thượng khách của chánh phủ và nhân dân Ý Quốc.

Trở lại bàn với nàng công chúa vì hành đang chờ đợi, chàng nhiếp ảnh Vĩnh Xuân có dịp trở tài ngay. Đề có lý do lấy chiếc bạc lửa máy ảnh nguy trang ra dùng, Vĩnh Xuân lấy thuốc lá ra hút. Chàng mời An một điếu và An nhận lời :

— Đây là điếu thuốc lá đầu tiên của An...

Nàng nói, đôi mắt long lanh. Và nàng nói thật. Bà bá tước Vereberg chắc chắn phải ngã ngất mười lăm phút không lai tỉnh nếu bà ta trông thấy Công Chúa ngồi trong quán nước này và đang hoàng hút thuốc lá.

— Thật sao ? Đây là điếu thuốc lá đầu tiên trong đời... cô ư ?

Vĩnh Xuân hỏi và Hoàng Giang cảm thấy hồi hộp như đang sống trong một phim suspense. Chàng chỉ sợ Vĩnh Xuân lỡ miệng nói ra hai tiếng « công chúa ».

— Ở trong ký túc xá, chắc các nữ sinh không được hút thuốc.

Hoàng Giang nói thay cho Vĩnh Xuân. Chàng nhiếp ảnh viên đã rút chiếc bật lửa máy hình ra cầm tay. Chàng dùng những ngón tay thành thạo sửa lại ống kính đặt trên máy thật nhanh trước khi hướng về An để chụp hình nàng. Hoàng Giang như người ngồi trên đồng lửa. Chàng thấy cái máy hình dấu trong bật lửa của bạn lộ liễu quá. Sự nguy trang ấy không thể đánh lừa nổi ai, nhất là đánh lừa một nàng công chúa. Có thể trong hoàng cung, người ta từng dạy nàng biết cách tránh bị chụp hình lên bằng những kiểu máy hình điệp viên này.

Nhưng không, An không biết. Nàng đang sung sướng, nàng đang yêu đời. Chất rượu ngọt làm đôi má nàng hồng hơn, làn môi nàng mịn hơn và đôi mắt nàng sáng hơn. Khi Vĩnh Xuân bật lửa, máy hình cũng thu hình. Ánh lửa sáng cùng với tiếng cách tổ cáo. Trái tim Hoàng Giang như ngừng đập. An nhò người về phía chiếc bật lửa đưa ra trước mặt nàng. Nàng vụng về hít những hơi thuốc lá đầu tiên. Chưa bao giờ Hoàng Giang thấy hối hận

đến thế. Nếu không vì danh vọng phóng viên số một và 5.000 đô-la, chàng sẽ nói ngay với người thiếu nữ : « Công Chúa về đi. Đi chơi như vậy công chúa sẽ gặp nhiều rắc rối, phiền nhiễu lắm đấy... »

Đôi mắt An nhắm lại khi nàng hít vào chất khói thuốc lá, đôi má nàng cũng hơi lỏm vào. Nàng có vẻ đang thưởng thức và đang sống trong hạnh phúc. Nhìn nàng, Hoàng Giang tiếp tục nghĩ thầm : « Minh đánh lừa nàng. Minh là một thằng đều... ». Nhưng ngay sau đó, chàng lại nghĩ : « Điếu thuốc lá đầu tiên trong đời nàng. Cái tít thật hấp dẫn. Một lô hình ảnh làm bằng chứng. Tuyệt. Nếu mình không vờ nàng, thằng khác nó cũng vờ mất. Và cũng chẳng tai hại gì lắm cho nàng. Chỉ là một cuộc phiêu lưu... » Và chàng tự bào chữa : « Lỡ rồi. Vĩnh Xuân nó đã biết. Minh mà bỏ cuộc bây giờ là không xong với nó... »

Thời gian qua và ba người không thể ngồi mãi ở đây. Vĩnh Xuân không thể chỉ chụp mấy tấm hình nàng công chúa hút thuốc lá là xong, dù đó có là điếu thuốc lá thứ nhất trong đời nàng. La Mã còn bao nhiêu cảnh đẹp chờ đợi. Nàng công chúa đẹp quá. Nàng có cái đẹp thanh thoát khác thường, gần như thoát tục, cái đẹp mà Vĩnh Xuân tìm và chờ đợi ở những người đẹp La Mã quá lâu mà chưa từng gặp.

Vĩnh Xuân sốt sắng đề nghị :

— An đã đi thăm được nhiều cảnh đẹp của La Mã chưa ? Nếu chưa thì bọn tôi đưa An đi... Chúng mình sẽ chụp...

Hoàng Giang phóng mạnh mũi giày nhọn vào chân Vĩnh Xuân. Anh chàng nhiếp ảnh này nín khe vì biết mình đáng bị đá, chửi siu nữa là anh nói ra hai tiếng « chụp hình » tối kỵ.

Vĩnh Xuân vội chữa :

— Chúng mình nên chụp lấy cơ hội cùng đi chơi La Mã phải không Hoàng Giang.

— Phải đấy — chàng nhà báo phụ họa — Chúng mình nên đặt chương trình thăm viếng.

Nàng thiếu nữ bỗng rùng mình. Đôi mắt đang mơ màng của nàng bỗng mở lớn, nàng như ngơ ngác, như sợ hãi. Lời nói rất thường của chàng thanh niên vừa làm nàng nhớ lại nàng là công chúa. Và nhớ lại cuộc công du quốc gia này là nàng phải thực hiện. Cuộc đời nàng đã khổ sở vì những chương trình định trước. Nàng không còn muốn nghe nhắc đến hai tiếng chương trình đó nữa.

— Đi chơi thì đi. Đi đâu cũng được — An khổ sở nói — Nhưng các anh đừng nói đến chương trình, cũng đừng định trước điều gì hết.

— Xong rồi. Chúng ta sẽ đi chơi lang thang trong thành phố đêm nay

— Hoàng Giang vui vẻ nói — Đêm nay sẽ là một đêm tuyệt đẹp.

Khi ba người trẻ tuổi đi ra khỏi quán nước. Hoàng Giang nắm tay An. Như sợ nàng lạc mất trong dòng người đang cuồn cuộn trôi như nước trên vỉa hè. Lần đầu tiên đi giữa đám đông và không bị ai chú ý, cũng không cần phải giữ gìn thái độ nghiêm chỉnh, An thấy choáng váng, ngây

ngất. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời nàng để cho một người đàn ông nắm tay nàng lâu đến thế — những lần trước, người ta chỉ nắm bàn tay nàng lên môi để kính cầu hôn — nhưng nàng cho đó là chuyện tự nhiên. Tất cả những gì đã xảy đến với nàng, đang xảy ra và sắp đến đều tự nhiên, dễ dàng và thơ mộng. Nàng không biết tình yêu đã tới đời nàng. Lần đầu tiên nàng đã yêu.

— Tôi có ý kiến hay này đề nghị với An..

Tất cả những lời chàng đề nghị đều được nàng chấp thuận trước. Nếu chàng đề nghị ngay giờ này họ lên đường đi Bắc Cực, nàng cũng gật đầu liền, không chút do dự.

— An thích đi chơi bằng xe Vespa? Tôi sẽ mượn một chiếc Vespa chở An đi. Còn Vĩnh Xuân thì đi theo mình trên chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ của hân. An bằng lòng không?

Hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng công chúa vỗ vào nhau. Nàng gật đầu. Ý Quốc là quê hương của loại xe Scooter. Kể từ phút đầu tiên tới La Mã, nàng đã thấy hấp dẫn bởi những cặp thanh niên nam nữ trẻ tuổi chở nhau trên những chiếc xe hai bánh mang nhãn hiệu Vespa, Lambretta xinh lạ chạy êm trong phố đông. Những cặp thanh niên ấy tươi vui, hồn nhiên quá. Nàng cũng sắp được sống như họ.

La Mã có nhiều nhà cho thuê xe Scooter mở cửa suốt ngày đêm. Một nhà cho thuê xe ở ngay gần đó. Thủ tục cho mượn xe thật giản dị. Chỉ cần đưa thẻ căn cước và một số tiền thế chân. Năm phút sau, nàng công chúa thượng khách đã ngồi vắt vẻo đằng sau một chiếc Vespa chạy veo veo trên đường phố loáng ánh trăng. Hai tay nàng vòng ra đằng trước ôm Hoàng Giang. Giấc mơ thần tiên của nàng tiếp tục. Ở đời có những cô gái thường dân mơ được sống một đêm như công chúa thì cũng có những nàng công chúa mơ được sống một đêm như con gái nhà thường dân. Điều đó cuối cùng, chẳng có gì lạ...

Thoạt đầu, khi chiếc Vespa chạy vào phố đông, An sợ. Nàng thấy rõ nhiều lúc chiếc Vespa sắp lật, nàng và Hoàng Giang sẽ ngã sóng soài ra đường và những chiếc xe hơi kia sẽ chạy qua người họ. Nhiều lúc khác nàng thấy rõ xe họ sắp đâm thẳng vào xe khác. Vòng tay nàng xiết chặt hơn quanh mình Hoàng Giang, hai mắt nàng nhắm lại và nàng thốt lên những tiếng kêu sợ hãi làm cho chàng thanh niên mỉm cười.

— Đừng sợ. Tôi chạy Vespa «suya» lắm...

Và nàng thấy chàng chạy «suya» thật. Chiếc Vespa được chế ra đặc biệt để lách, để lạng, để len lỏi trong những dãy xe hơi đông đảo. Hoàng Giang qua mặt được tất cả những chiếc Vespa chạy cùng chiều. Nhiều cặp tình nhân cũng chở nhau trên Vespa khác bị chàng qua mặt, không chịu thua, rồ máy qua mặt lại. Một màn chạy đua Vespa diễn ra. An đã quen rồi, nàng tin tưởng ở tay lái vững chắc của Hoàng Giang, không những là nàng không sợ hãi nữa, nàng còn lên tiếng thúc chàng chạy nhanh hơn, nhất định không để cho thiên hạ qua mặt.

Vĩnh Xuân cũng vất vả hoạt động. Chàng đi trên chiếc xe hơi nhỏ siêu hiệu Topolino, xe mở mui đuổi theo chiếc Vespa chở Hoàng Giang và nàng công chúa. Chàng vừa lái xe vừa bận rộn chụp hình An. Chàng háng hái và say sưa làm việc. Những tấm hình chàng thâu được đêm nay sẽ giá trị vô vàn: Điều thuốc lá đầu tiên của Công Chúa. Nàng Công Chúa ngồi xe Vespa chạy đua trong đại lộ đêm trăng v.v... Phải là một tay thợ ảnh thần sầu mới có thể thâu được những bức hình rõ ràng với một chiếc máy hình điệp viên nhỏ siêu trong đêm trăng này.

Chiếc Vespa lướt đi đưa An tới Công trường Venezia. Và dưới ánh trăng đẹp tuyệt vời, nàng không nhận ra lâu đài Victor-Emmanuel, nơi nàng đã được Tổng Thống Phu Nhân xứ này tiếp kiến khi nàng mới tới đây. Nơi đây có gió lộng làm bay gấu jupe của nàng. Nàng bận rộn cả hai tay, một tay ôm Hoàng Giang để khỏi ngã, một tay giữ cho jupe khỏi bay tung. May mà nàng đã cắt tóc ngắn...

Hoàng Giang cho xe chạy một vòng qua công viên. Tới mỗi di tích của La Mã cổ, nơi mà bất cứ người du khách nào tới La Mã cũng phải tới thăm ít nhất là một lần chụp ảnh kỷ niệm, chàng chỉ dừng lại chừng nửa phút cho An nhìn. Và để cho Vĩnh Xuân đủ thì giờ đuổi kịp, chụp lên nàng một tấm hình.

Trạm nghỉ đầu tiên của họ là Điện Colisée. Tới đây Hoàng Giang tắt máy xe từ xa và để cho chiếc Vespa còn đà đưa chàng và nàng trôi êm tới những bậc đá trước cửa điện.

Khi An đặt chân xuống đất, nàng đảo đảo như người say. Mà nàng say thật: nàng say gió, tốc độ say tự do và say cả champagne. Nàng loạng choạng và Hoàng Giang phải vội vã dựng xe để đỡ nàng, như đêm qua khi chàng đưa nàng từ ghế đá công viên ra tắc xi.

— An có biết đây là đâu không?

Nàng vuốt lọn tóc xòa xuống trán, hỏi lại:

— Đây là đâu?

— Đây là nơi mà đêm qua, khi tôi gặp An ở công viên, tôi hỏi An ở đây. Đây là Điện Étisée... Chỉ những vị quốc khách mới được ngụ ở đây.

Đôi mắt An mở lớn nhìn Hoàng Giang. Nàng chỉ nhìn qua tòa lâu đài vì nàng thấy nó chẳng có gì đáng để nàng chú ý. Tòa cung điện này có thể lớn, có thể lâu đời và đẹp nhất thế giới, những vị vua chúa nổi tiếng trong lịch sử loài người từng sống ở đây, nhưng ở nước nàng cũng có những lâu đài, cung điện tương tự. Nàng chú ý nhìn người thanh niên, như vừa nghe chàng nói đến một chuyện gì lạ lùng. Thời gian từ đêm qua tới đêm nay thật là mơ hồ. Và thật dài, thật giàu sự kiện. 24 tiếng đồng hồ ấy giàu có bằng cả một năm dài trong đời nàng.

Tòa cung điện cổ 4 tầng cao, hàng trăm cột đá vĩ đại đứng với thời gian gần 20 thế kỷ, tuy lớn nhưng vẫn hiền lành nằm dưới ánh trăng. Bất chấp giọng những hướng dẫn viên du khách nhà nghề, Hoàng Giang dơ tay chỉ trỏ, miệng nói:

(Còn nữa)

NGUYỄN THẾ

thị xã, tỉnh, quận

1) Thị Xã, Tỉnh, Quận khác nhau như thế nào ?

2) Người ta thường nói con nhà giàu mới vào y khoa được. Có đúng không ?

HẠ (Hóc Môn)

1) Theo Hiến Pháp Việt Nam ngày 1-4-1967 thì Tỉnh và Thị Xã là những tập thể địa phương có tư cách pháp nhân, có ngân sách tự trị, do 2 cơ quan quản trị công việc của mình là Hội Đồng Tỉnh hay Hội Đồng Thị Xã (cơ quan quyết nghị) và cơ quan chấp hành mà vị chỉ huy là Tỉnh Trưởng hay Thị Trưởng. Đó là những điểm giống nhau.

Còn về những điểm khác nhau thì nên lấy 1 thí dụ cụ thể cho dễ hiểu. Tỉnh Định Tường trước đây bao gồm cả Mỹ Tho. Mỹ Tho là tỉnh lỵ của Định Tường nghĩa là nơi đặt các cơ quan chính quyền Tỉnh (Tòa Hành Chánh Tỉnh, các Ty, Sở chuyên môn như Ty ngân khố, Kiến Thiết, Thuế Vụ, Thông Tin v.v...). Về sau tỉnh lỵ

Mỹ Tho dân cư ngày một đông, mọi ngành hoạt động đều bành trướng, sinh hoạt thị tứ ngày càng phức tạp, nhu cầu khác với các xã, ấp khác. Do đó, để việc quản trị được hữu hiệu, Chánh Phủ thấy cần phải đặt 1 guồng máy hành chánh riêng biệt cho tỉnh lỵ Mỹ Tho và Mỹ Tho kể từ năm 1971 đã được tổ chức thành một Thị Xã tức là một đơn vị hành chánh tách biệt với Tỉnh Định Tường. Đó cũng là trường hợp của Thị Xã Cần Thơ đối với Tỉnh Phong Dinh; Rạch Giá với Tỉnh Kiên Giang v.v...

Còn quận thì khác hẳn Tỉnh và Thị Xã.

Quận là những đơn vị nhỏ của một Tỉnh. Quận không có tư cách pháp nhân, không có ngân sách tự trị, và về phương diện tổ chức, điều hành chỉ là đơn vị hành chánh trung gian giữa Tỉnh và các Xã.

2) Nếu có người nói con nhà giàu mới học được y khoa, có lẽ là họ muốn nói y khoa học lâu mới tốt nghiệp (tối thiểu 7 năm). Gia đình nghèo khó có thể cho con ăn học ngắn ấy năm (sau 12 năm trung và tiểu học). Ngoài ra không có lý do nào khiến ngành y khoa chỉ dành cho giới nhà giàu.

Ở Việt Nam, các sinh viên nhà nghèo cũng có thể theo học y khoa mà vẫn giúp đỡ được gia đình bằng cách thi vào Quân Y để vừa đi học có lương (theo cấp bậc quân đội, khỏi sự từ Chuẩn Úy cho tới lúc tốt nghiệp với cấp bậc Y sĩ Trung Úy).

thuê đất 99 năm

1) Ngày 4-1-1955 là ngày tháng nào của âm lịch ?

2) Tại sao Pháp thuê Quảng Châu Loan 99 năm mà không thuê 100 hoặc 200 năm ?

3) Trên các địa hạt khoa học và lãnh vực kinh tế, chính trị... đã có một định luật, công thức nào của người VN được quốc tế công nhận chưa ?

CHÂU, (?)

1) Ngày 4-1-1955 là ngày tháng 11 tháng Chạp năm Giáp Ngọ.

2) Các nước thực dân ép buộc các nước khác phải cho « thuê » một phần đất của mình, bao giờ cũng lấy những lý do mỹ miều như « để phát triển bang giao », « phổ biến và trao đổi văn hoá », « phát triển mậu dịch » v.v... Cũng với đầu óc gian ngoan đó, họ cố tìm cách làm sao cho thiên hạ có cảm tưởng là thời gian « thuê » ngắn. Do đó họ bắt chước nhau « thuê » đất của các nước khác 99 năm hay vì 1 thế kỷ (100 năm). 99 năm với 1 thế kỷ hơn nhau cũng chẳng bao nhiêu, mà nghe 99 năm người ta có cảm tưởng ngắn hơn là 1 thế kỷ nhiều.

Các nhà buôn Âu Mỹ hiện nay cũng áp dụng lối định giá tương tự như vậy. Nếu em có dịp mở một cuốn « catalogue » quảng các hàng thì sẽ thấy thường các món hàng trị giá 9,9 Mỹ kim, 198 Mỹ kim, 49,95 Mỹ kim v.v... Người mua thấy 9,9 Mỹ kim có vẻ rẻ hơn một chục Mỹ kim, nhưng thật ra sai biệt rất ít...

3) Thật ra mỗi luận án tiến sĩ đều phải là những gì mới mẻ. Người VN rất nhiều người đậu cấp bằng tiến sĩ trong nhiều lãnh vực tại những Đại Học Đường danh tiếng ngoại quốc. Như vậy trên nguyên tắc thì người VN đã có nhiều công trình tìm hiểu được thế giới công nhận. (Vì đã được chấm đậu). Tuy nhiên, các công trình

đó có trở thành những định luật, những công thức quốc tế hay không lại là một vấn đề khác. Theo chỗ anh biết thì chưa có một công trình nào của người VN được xếp vào loại định luật hay công thức nghĩa là có thể làm căn bản cho các nhà nghiên cứu quốc tế học hỏi và xử dụng để tiến xa hơn nữa trong nhu cầu tiến bộ chung của nhân loại.

S. E. A. T. O.

Cho biết SEATO do những chữ gì viết tắt ? Mục đích ?

NGÔ THỊ BÍCH LỘC (Đà Nẵng)

1.— S. E. A. T. O. viết nguyên chữ là South East Asia Treaty Organization dịch ra tiếng Việt Nam là Tổ Chức Liên phòng Đông Nam Á.

2.— Sau khi Pháp thất trận tại Đông Dương (1954), các quốc gia có quyền lợi ở Đông Nam Á thấy cần phải lập một liên minh quân sự để chống lại sự bành trướng bằng võ lực của Cộng Sản. Đó là lý do và mục đích của SEATO thành lập năm 1955 với các quốc gia hội viên sau đây: Úc, Pháp, Anh, Tân Tây Lan, Hồi Quốc, Phi Luật Tân. Thái Lan và Hoa Kỳ. Trụ sở đặt ở Vọng Các (Thái Lan); Tổng thư ký thường trực của Tổ Chức là tướng Jesus Vargas (Phi Luật Tân).

Qua kinh nghiệm chiến tranh tại Việt Nam, Ai Lao và Cam Bốt, ta thấy SEATO không có mấy hiệu quả. Hiện nay Pháp và Hồi đã rút toàn thể quân lực khỏi SEATO.

3.— Về tiểu sử mấy nhà văn em hỏi, anh đã chuyển anh chủ nhiệm giải đáp dùm.

CỦA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

ăn để mà sống

Tục ngữ có câu « Ăn để mà sống, chứ không phải sống để mà ăn ». Nhưng ở Ba Lê, trước cửa một tiệm ăn nọ có treo một tấm bảng ghi.

« Nếu bạn không muốn ăn để mà sống, ít ra bạn cũng nên ăn để cho tôi sống với ! »

tiện quá

Một bà vừa đi viếng bác sĩ về, dáng điệu mệt mỏi, da tái mét. Ông chồng vội hỏi bà, bác sĩ đã cho toa ra sao ?

— Ông bác sĩ nói là em cần được thay đổi không khí.

Ông chồng cười hề hã :

— Thế thì tiện quá, sở khí tượng vừa loan báo là sẽ có thay đổi thời tiết bất thần nội ngày hôm nay.

HOÀNG LAN

những mẫu tự rắc rối

Mẫu tự Quốc ngữ nước ta có 23 chữ cái trong đó có 6 nguyên âm và 17 phụ âm. Mẫu tự của Pháp hơn ta 3 chữ là F, J và W nhưng thua ta chữ Đ.

Trong lúc đó mẫu tự xứ Caucase Agul (Nga) có đến 78 phụ âm. Ngược lại Mẫu tự Ba Tây « Cagxinana » lại có đến 15 nguyên âm. Mẫu tự Tama-hag dùng riêng cho dân du mục ở Sa mạc Sahara chẳng có nguyên âm nào và không rõ vần họ kết hợp ra sao.

Đặc biệt nhất là mẫu tự Hạ Uy Di vốn vẹn chỉ có 13 chữ trong đó có 13 chữ trong đó có 6 nguyên âm và những phụ âm H, L, K, M, N, P, W và nhất là trong những Quốc ngữ hiện dùng nhiều, nước Tịch Lan đứng đầu với mẫu tự gồm 54 chữ.

TRỊNH CÔNG TRUYỀN (Sưu tầm)

chờ để ngày mai

Một ông chủ hãng buôn dặn người thợ kỹ :

— Tôi thấy anh lúc này làm biếng quá từ nay tôi muốn anh phải luôn nhớ câu châm ngôn : « Cái gì có thể làm được hôm nay, chớ để ngày mai. »

Hôm sau, người thợ kỹ không đến làm việc nữa và trong két ông chủ mất 50 ngàn đồng.

nụ cười

— Nụ cười chẳng mất vốn mà lợi thật nhiều.

— Nụ cười không làm nghèo người phát nó, nhưng làm giàu người nhận nó.

— Nụ cười chỉ nở trong khoảnh khắc nhưng có khi làm người ta nhớ suốt đời.

— Kẻ phú quý tới bực nào mà không có nụ cười thì cũng vẫn còn nghèo, còn kẻ nghèo hèn tới đâu mà sẵn có nó thì vẫn còn cái vốn vô tận.

Mr FLETCHER
CỎ TIỀN (sưu tầm)

nhu đạo

Vị tổ sư sáng lập ra môn phái Nhu đạo là ông Jigoro Kano (1860-1938). Thuở nhỏ, ông là một cậu bé ốm yếu, thường bị bạn bè hiếp đáp. Mang nặng mặc cảm ấy nên ông nuôi ước vọng trở thành một người khỏe mạnh đầy đủ sức lực để bạn bè phải coi thường. Ông là môn đệ của Fuduka, một quyền sư khét tiếng và đức độ nhất trong giới Nhu thuật bấy giờ. Đến cuối năm 1879, mãn tang võ sư Fuduka, ông lại tiếp tục học võ với võ sư Mataemon Iso. Năm 1882, ông thành lập võ trường Kodokan, cũng từ đây môn phái Nhu đạo ra đời với những đặc điểm : loại bỏ những thể võ nguy hiểm, ác độc của Nhu Thuật, thay thế vào bằng những đòn mới lạ, có hiệu quả hơn. Đến khoảng năm 1890, ông sang Âu Châu để phổ biến môn võ này. Trở về nước ông được bổ nhiệm Khoa trưởng Bộ ngũ Đại học viện tại Kumamoio. Năm 1909, ông đem võ thuật Nhu đạo giới thiệu với Ủy ban tổ chức Thế vận hội. Nhờ đó, những năm sau môn phái Nhu đạo được dịp giới thiệu với các thanh niên từ bốn phương trời đến dự. Đến năm 1932, môn Nhu đạo của ông đã được Bộ Quốc gia Giáo dục thừa nhận chính thức vào chương trình của các trường Trung, Tiểu học, cốt tạo một tinh thần thượng võ cho học sinh. Nhu là hòa. Đạo là con đường. Nhu đạo chủ trương không tấn công,

nhường cho đối thủ đánh trước rồi mới phản ứng sau. Lịch sử Nhu đạo đã trải qua trên 80 năm và được xem như một môn võ thuật thịnh hành và phổ biến nhất trên 50 quốc gia. Số người theo học trên khắp thế giới lên đến trên 70 triệu. Tại Âu Châu, trường dạy mà tiếng Nhật gọi là Do-jo lên đến số ngàn.

PIANO (cóp)

bạn có biết

Nữ hoàng Anh Elizabeth vừa cho mượn 1 số tem để trưng bày dịp triển lãm quốc tế ở Budapest vào đúng dịp kỷ niệm đợt phát hành đầu tiên tem thơ Hung Gia Lợi.

Bộ sưu tập tem của bà rất quý giá, khoảng 2 triệu Anh Kim (khoảng hơn 500 triệu đồng VN). Nữ hoàng là 1 « cây » chơi tem các bạn nhỉ.

THỦY TIỀN (ghi)

những giống thú sống dai

1.— Sống dai nhất là giống Rùa Voi (tortue éléphantine) khoảng trên 152 tuổi. Kế đó là giống rùa Hi Lạp (tortue grecque) trên 102 tuổi.

2.— Sau đó là Voi, 75 tuổi. Rùa Bùn (tortue bourbeuse) sống trên 70 tuổi.

3.— Giống cá trê (Poisson chat) sống trong các hồ ở Thụy Sĩ có thể thọ trên 60 tuổi. Cá sấu Mãnh ngạc (Alligator) ở sông Mississipi sống trên 56 tuổi.

4.— Lươn có thể sống tới 55 tuổi. Kỳ nhông khổng lồ ở Nhật Bản cũng sống tới 55 tuổi.

5.— Ngựa và khỉ đột sống tới 50 tuổi. Bò 47 tuổi. Cá Chép cũng có thể sống đến 47 tuổi. Trâu nước (hippopotame) sống tới 41 tuổi là cùng.

TRỊNH CÔNG TRUYỀN (sưu tầm)

tình yêu

Về tình yêu, cuộc chiến thắng duy nhất đó là sự trốn chạy.

NÃ PHÁ LUÂN

Tình yêu của tình yêu cho ta nhiều cái thú, nhưng tình yêu của tình bạn mới cho ta hạnh phúc.

EMILE HENRIOT

Yêu là gì?... Yêu là đặt tất cả nghị lực của mình vào trong tay người khác.

TH. GAUTIER

Tình yêu ư? Tình yêu là con đường ngắn nhất đi từ trái tim này qua trái tim kia: con đường thẳng

MAURICE BEDEL

Yêu là chịu ơn nhau.

TÚY HỒNG

ngành mới

Quảng cáo trong một tờ báo nợ ở Thụy Điển:

« Các bạn vẫn ở nhà mà muốn làm le với bạn hữu mình đang du lịch, hãy gửi thư cho chúng tôi biết địa chỉ các bạn bè. Chúng tôi sẽ gửi tận nơi những tranh ảnh về Hạ Uy-di và Honolulu với lời thăm viếng và tất nhiên có chữ ký hẳn hoi của bạn »

ai bảo dốt?

Thiếu tá Sulh Dumadi, nhà cai trị tỉnh Padeng, thuộc Sumatra vừa ra một lệnh rất gắt gao. Ai không biết đọc biết viết không được cưới vợ. Nghe nói sau đó, lớp bình dân mở ra khắp nơi.

T.N. KYM THOÀ

hạnh phúc

Bí quyết để sống hạnh phúc là biết chờ hạnh phúc của mình.

H. RIVIÈRE

Hạnh phúc được chấp bằng quá nhiều mảnh đến nỗi bao giờ cũng có mảnh thiếu.

BOSSUET

Một người đàn ông lưu luyến vì hạnh phúc họ ban phát hơn là vì hạnh phúc họ được hưởng thụ.

MARCELLE AUCLAIR

Hạnh phúc; nghĩa là không nghĩ tới cái gì cả.

PRANCOISE SAGAN

TRƯƠNG HUỲNH THƠ THƠ (ghi)

mật độ dân số cao nhất

Hồng Kông 3610 người trên 1 cây số vuông.

Trinité Tobago	1722 —
Bermudes	942 —
Barbades	580 —
Ile Maurice	473 —
Đài loan	418 —
Hòa Lan	382 —
Bỉ	226 —
Martinique	306 —

những quốc gia bé nhất

Vatican	: 0,44 km ²
Monaco	: 1,5 km ²
Nauru	: 21 km ²
Saint Marin	: 61 km ²

THIÊN KHANH (sưu tầm)

người esquimaux và thịt đông lạnh

Từ xưa, nhờ ở sự lạnh quanh năm, người Esquimaux đã biết làm đông các đồ ăn như thịt cá để giữ được lâu, trong khi đó người Âu Mỹ chưa biết gì về khoản đó cả. Mãi tới năm 1917 ông Clarenée Birdseve (1896-1956) được sở canh nông Hoa Kỳ phái sang Bắc cực để nghiên cứu về

ngành đánh cá, nhân dịp này ông đã quan sát cách ướp đồ ăn của người Esquimaux. Khi trở về Mỹ ông nghĩ ra phương pháp làm đông đồ ăn mau chóng bằng nhiệt độ rất thấp (quick Freezing) và sản phẩm đầu tiên của ông được tung ra thị trường vào năm 1929.

Như vậy là người Âu Mỹ phải nhờ dân Esquimaux mới có được kỹ nghệ làm đông các thực phẩm hiện nay. Các ông bà chủ tiệm bán và sửa máy lạnh bây giờ có hốt bạc phải cảm ơn dân Ét-Ki-Mô nhiều lắm mới phải.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

kỷ luật lạ đời

Mới đây, ở Nhật Bản, người ta tuyên bố một giải vô địch kỳ lạ... uống rượu mau. Người đoạt giải thưởng là ông Shigeru Kawanara, 39 tuổi.

Ông này là một công nhân tại một xí-nghiệp đã tranh giải với 7 người đàn ông và một người phụ nữ 21 tuổi, trong cuộc thi uống rượu nhanh nhất tại Akoka trước sự chứng kiến của gần 2000 khán giả. Ông đã uống một bình rượu Saké đầy 2 lít trong khoảng thời gian 19 giây đồng hồ

T.C.T. (lượm lặt)

lich sử của những con số

Bàn về lịch sử của môn số học trong toán học người ta ghi nhận như sau:

Khởi thủy con người còn sống tụ tập thành những bộ lạc thì chưa có số đếm. Về sau tùy theo nhu cầu sinh sống của mỗi bộ lạc mà số đếm ra đời. Đầu tiên là một bộ lạc chuyên nghề chăn bò tại phía bắc Ai Cập, bộ

lạc này có tên Aklofitak, nhưng tại đây mới chỉ có 02 số đếm là số 0 và số 1 và bộ lạc này đếm bò bằng hai con số đó, nhưng các bộ lạc lân cận đến bộ lạc này ăn cắp bò nếu nhu ăn cắp hai con thì bộ lạc này không phát giác được vì theo số đếm thì số bò còn lại vẫn chẵn. Nhận thấy số bò ít đi nhưng không hiểu nguyên do bộ lạc này mới theo các ngón tay mà đếm từ 0, 1, 2, 3... 9 và số 10 là số trở ngược lại tức là 1 cộng với 10 và số 11 là 10 cộng với 1...

LÊ THANH NAM (Cao Lãnh)

giai thoại và tô đông pha

Tô Đông Pha chính tên Thúc, tự là Tử Chiêm, làm quan đến chức Thượng Thư đời Tống. Một hôm Thi sĩ đến thăm Tề tướng Vương An Thạch. Không gặp Tề tướng ở nhà, thi sĩ thấy trên bàn giấy 2 câu thơ:

Minh nguyệt sơn đầu kiếu

Hoàng cầu ngọa ba tâm.

Có nghĩa là:

Chim minh nguyệt kêu ở đầu non,
Sâu hoàng cầu nằm trong lòng
hoa.

Tô Đông Pha tuy thơ hay nhưng kiến văn thua Tề tướng, tự hỏi: trăng sáng (minh nguyệt) sao lại kêu ở đầu non và chó vàng (hoàng cầu) lẽ nào nằm giữa lòng hoa? Sau giây lát suy nghĩ, thi sĩ cầm bút lên sửa thơ:

Minh nguyệt sơn đầu chiếu

Hoàng cầu ngọa ba âm

(Trăng sáng soi đầu non, chó vàng nằm dưới bóng hoa).

Sửa xong bài thơ, thi sĩ cáo từ. Vương Tề Tướng về thấy bài thơ bị sửa, tức giận, nhưng vẫn làm thinh.

Về sau, Tô Đông Pha có tội, bị cách chức. Tề tướng đày họ Tô ra đất Hoàng Châu, tỉnh Hồ Bắc. Chiều chiều thi sĩ thường nghe chim hót đầu non và thường buổi sáng thấy sâu vàng cắn phá hoa quả. Hỏi thăm thổ dân, ông mới biết chim kia địa phương gọi là chim « Minh nguyệt » và sâu nọ là sâu « Hoàng cầu ».

Nhớ lại chuyện xưa, thi sĩ hối hận cái dốt của mình và mới biết kết quả sâu cay của chuyện sửa thơ vô ý thức.

LÊ VĂN KỶ TAM (ghi)

ai chết thế ?

Trong dịp Thanh minh, một cựu chiến binh đã đến viếng mộ của bạn đồng đội ở vùng Limant, nơi mà anh ta đã chiến đấu chống quân Đức lúc đạo binh của Hitler ợạt tràn vào Bỉ hồi 1940.

Anh ta lấy làm lạ thấy một cái bia khắc tên họ, quê quán của mình rõ ràng và ngày tử trận. Anh ta đến cho ông Thị trưởng hay và hai người đã luận rằng, có lẽ vì lúc hỗn loạn của một trận ném bom, một bạn đồng đội vào đó đã mang lộn cái áo bành tô trong đó giấy tờ cá nhân của anh ta và bị chết vì cuộc oanh tạc.

Anh này vẫn không biết anh bạn nào đã chết thay cho mình.

QUÁCH TĨNH HOÀNG DUNG (Cóp)

quái vật hồ lock ness :

Theo các cuộc nghiên cứu ở hồ Lock Ness (Anh) bằng các dụng cụ điện tử, thì con quái vật ở đó mà báo chí thế giới vẫn nói đến do được 3 thước đường kính và 50 thước từ đuôi đến mõm, di chuyển ở dưới

nước với tốc lực 12 cây số 1 giờ. Nhưng dù đã biết được tầm vóc của nó, thiên hạ vẫn không tin và cho rằng lúc này nó chỉ là con quái vật điện tử mà thôi.

chim bay giết lùi

Đây có lẽ là câu đố nát óc nhất do một ông đốc tờ bên Tây đưa ra để tìm học sinh giỏi ban vạn vật. Xin thưa đó là con chim sâu mà tiếng Tây kêu là con Colibris. Dĩ nhiên là thỉnh thoảng nó mới bay giết lùi thôi.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

danh ngôn

Đức khiêm tốn như những cái bóng mờ trong tấm tranh, nó làm cho bức họa hùng dũng và nổi bậc hẳn lên.

LA BRUYÈRE

Ngày không cười là ngày vút đi.
TỤC NGŨ PHÁP

đàn bà

Bạn có biết Dau Eisenberg là một nhà thám tử tư chuyên điều tra những vụ mất tích, người đã từng bị hội phụ nữ Hoa Kỳ lên án vì một tội tày trời là đã tuyên bố rằng: « Trong những năm làm việc hằng chúng tôi đã được 70.000 phụ nữ nhờ tìm chồng. trong khi chỉ có 15 đàn ông nhờ tìm vợ »

SALUT MON AMIE (cóp)

nữ sinhkleu mỹ

Tại một trường con gái ở San Francisco (Mỹ), người ta bắt thần đến khám trong các bàn của 450 nữ sinh từ 10 đến 15 tuổi và thấy những đồ như sau: 1100 ống môi son, 13 thước lá để nhai, 87 bao thuốc hút, 111 thứ kem bôi mặt, 27 cuốn sách tình dục và 97 bức thư tình...

TRANG NGHIỆM

PHU TRANG

LÀM BẾP

bánh hoa hồng

— Chị Phương ơi, có cần những cái donilles này không hả chị ?

— Trời đất, những cái đó để làm gateaux chứ. Hôm nay mình chỉ cần cái nhíp cặp cánh hoa hồng và cái khuôn gỗ in hình giống cái gối đó cho bánh bẻ thôi.

— Thế còn bột biếc và nhân bánh thì sao hở chị ?

— Đây nhé, em sẽ có hai thứ bột chính là nếp và tẻ bột gạo, thêm 1 chút bột năng hay bột sắn cho cả 2 thứ bánh để làm vỏ. Còn nhân bánh thì em có thịt nạc, nấm hương, hành tây, cà rốt, măng tươi. Bánh hoa hồng có thêm tôm và bánh bẻ thì không có tôm nhưng có vừng (mè) rang vàng. Nếu em bỏ cà cuống vào nữa thì ngon lắm nhưng có người không ăn được.

— Vậy bây giờ em làm gì trước đây hả chị ?

— Làm hoa hồng. Em rửa soạn nhân bánh trước đi vì thái nhỏ hơi lâu, rồi làm bột sau. Mình làm ba chục bánh thôi nên em lấy cho chị 1500 grs thịt nạc, 1500 grs tôm xào chính với hành mỡ (hay hấp, đem hấp chín cho dễ thái nhỏ, cũng được) rồi thái hạt lựu ra. Em không cần phải thái nhỏ lắm đâu.

Vân thái xong thịt và tôm thì chị Phương cũng xong hết cà rốt, hành tây và măng tươi. Chị thái mỗi thứ thứ thật mỏng, mỗi bề độ 3 mm rồi đem bóp muối cà rốt cho mềm, luộc măng cho hết đắng rồi vắt thật khô. Xong chị cho tất cả (trừ măng) vào nồi xào cho tới chín đến, thêm muối, bột ngọt, 1 chút nước mắm cho vừa rồi nhấc ra mới cho măng vào cho hút nước. Thế là xong nhân bánh hoa hồng.

— Bây giờ em lấy cho chị 1 lạng bột nếp và 2 lạng bột tẻ, 1 thìa bột sắn ra đây. Em giã bột nếp nhỏ ra rồi rây đi, chị làm bột tẻ.

Chị Phương lấy 2 lạng bột tẻ hòa vào 2 bát ăn cơm nước, lọc qua rây rồi bắc lên bếp. Vân thấy chị quấy luôn tay, chị bảo để cho khỏi vón bột, cho tới khi đặc lại và chín trong đi. Xong chị lấy ra cho vào cối đã lót sẵn 1 lớp bột nếp (cho khỏi dính cối) rồi cho tất cả bột nếp, bột sắn và muối, bột ngọt vào, lấy chày nghiền cho đến khi thật mịn đều là xong. Khi đã đều vào đấy, chị Phương lấy 1 bát mỡ xoa tay cho khỏi dính rồi nhào lại bột, cắt ra từng miếng nhỏ tùy theo muốn bánh lớn hay bé rồi nặn mỏng, bỏ nhân vào, nặn cho thật tròn.

Vân chỉ thích nhất là khi xem chị cặp cánh hoa, sao mà nhanh và đều đến thế. Khi chị làm xong, cái bánh trong y hệt 1 bông hoa hồng thật, rất dễ thương. Rồi chị đặt bánh vào quả hấp (cái xừng) đã sôi nước sẵn và chỉ khoảng từ 5 đến 10 phút là đã chín rồi. Khi chín, bánh trong đi và người ta có thể nhìn thấy ánh màu hồng của cà rốt, của tôm ở trong nhân.

VÂN BẮNG

TÌNH THƠ DẠI

PHƯƠNG TRANG

Em nhắm mắt cố hình dung lại nụ cười của chú Lân, nụ cười mà hôm qua đã làm em ngáy ngất mấy phút và cũng vì nụ cười đó, hôm nay em ngồi không yên đứng không yên, ra vào ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Ngồi đâu em cũng như thấy rõ cái miệng xinh xinh của chú, cái miệng đã nói ra những câu vô tình làm em giận : « Ngân không được xưng anh mà phải gọi bằng chú, nghe chưa ? », và em đã phụng phịu : Ngân lớn rồi chứ nhỏ sao, anh hơn một chút mà làm bộ lớn hoài », Nói rồi em giận dữ cúi mặt, nhưng chú Lân ơi ! chú có biết tâm hồn em đang rối loạn không ? chú có thấy bàn tay em run, đôi má em ửng hồng không ? Sao chú vô tình thế, chú coi em chẳng khác đứa con nít. Chú có biết rằng em đã từng nói chuyện với nhiều bạn trai nhưng có bao giờ em xúc động như lần này đâu ? Em cứ tìm đủ cách kéo dài câu chuyện, để chú Lân chưa về. Đó có phải là dấu hiệu của lòng yêu không chú Lân ? Sao chú vẫn ngồi mơ màng trong khói thuốc. Tức thật ! Sao cái miệng dễ thương thế kia lại thốt ra những câu quá vô tình như vậy. Em bực tức đứng dậy : « Anh làm le hoài, Ngân 17 rồi chứ bộ ? Mười bảy rồi nhưng

còn con nít lắm, không chịu gọi chú tui về à ? Em giật mình quay quắt như sợ mất chú : « Thôi thì chú, cháu mời chú ngồi chơi ạ ! » Nói rồi em chạy vụt vào phòng mặc chú Lân ngơ ngác nhìn theo.

Tối hôm đó em dối mẹ. Vì yêu mà em dối mẹ không học bài để ngồi ghi nhật ký « Ta bắt đầu yêu ? Ô ! cái miệng chú Lân, cái mũi chú Lân, cặp mắt chú Lân sao mà đáng yêu thế. Nhưng ta ghét tiếng chú quá đi thôi : Ngân ơi, nhất định không gọi tiếng chú nữa nhé. Song nếu không ta sẽ mất chú Lân mà lòng ta chẳng bao giờ muốn mất chú cả, Tức ghê ! không bà con mà bắt ta gọi chú. Chú Lân ơi ! Tội nghiệp Ngân mà, đừng coi Ngân con nít nữa nha chú. Chú ơi, Ngân sẽ làm người lớn để được yêu chú... » Và tối đó em đã ngủ thiếp trên bàn cho đến sáng.

Chiều nay chú Lân lại nhà ăn cơm. Mẹ bảo như thế. Em vui quá, hai ngày chú Lân không đến làm em trông đứng, trông ngồi, âu sầu như một cái hoa héo làm mẹ phải ngạc nhiên : « Tại chú hẹn cho con mấy con tem ngoại quốc mà trông hoài chú chẳng tới ». Mẹ mắng em : « Lớn rồi còn những nhẽo ». Em tức chết đi được, em không hiểu mình ăn nói ra làm sao mà mọi người cứ cho là những nhẽo. Nhưng hôm nay đáng lẽ mẹ không được nói câu đó nữa, em đã tập làm người lớn mấy ngày nay rồi mà. Em bậm môi : « Chiều nay mọi người sẽ thấy ta không còn nhỏ như mọi người lầm tưởng đâu ». Rồi để mặc mẹ, em chạy ra vườn cắt hoa thay vào bình ở phòng ăn. Hình như mẹ hơi ngạc nhiên về thái độ của em, mọi lần có bao giờ em chịu khó đi thay hoa như thế này. Mẹ ơi ! Con gái mẹ bắt đầu yêu rồi đấy ! Nhưng mẹ đừng lo, con gái vẫn còn một ngăn yêu cho mẹ. Em đến bên mấy cụm hồng « Hồng ơi, chú Lân ta vẫn thích hoa hồng, vậy thì mi chịu khó đau cho ta cắt nhé ! » Chiều nay chắc chú Lân sẽ phục tãi cắm hoa của em, chú sẽ không coi em là cô bé vô dụng chỉ biết có những nhẽo nữa, Trưa hôm đó em ngủ dậy thật sớm, những lần khác nghỉ học buổi chiều em thường ngủ đến ba giờ mà hôm này em ngoan vậy đó. Chú Lân ! Vì yêu chú đó chú biết không ? Em đứng trước gương, ngắm nghía thật lâu khuôn mặt của mình. Em nhớ lại lời con Vân : « Tau không thích cái đẹp ranh mãnh của con Thi, nếu tau là đàn ông tau thích cái đẹp dễ thương của mày hơn, dễ thương thì lâu tàn ». Ước gì đó là lời của chú Lân thì mười con Vân khen em cũng chẳng thích bằng. Em xoắn hai lọn tóc mà em đoán là nguyên nhân đã làm chú Lân nhìn em như một đứa trẻ. Mái tóc đen xoắn ra làm cho gương mặt em sáng hẳn lên. Em sung sướng nghĩ đến đôi mắt sưng sờ của chú Lân. Chú Lân ? Ngân sẽ lớn bằng chú, bằng chú cho xem.

Hình như chú Lân đã đến rồi mà em thì đang bận rửa rau hộ mẹ. Trong lúc ăn thì không thể nói chuyện riêng được, còn ăn xong nhờ chú phải nói chuyện với ba hay mẹ thì sao ? Em vừa lo sợ sẽ không có dịp nói chuyện với chú Lân vừa bực bội vì đầu tóc lòa xòa khó chịu, xưa nay em vẫn quen cột tóc, bây giờ xoắn ra nó nhột nhột sao sao ấy. Em lăm lăm : Tại chú, tại chú cả đấy ! « Mẹ đứng sau lưng em ngạc nhiên : « Cái gì

mà tại chú vậy? ». Em đáp ứng : « Tại chú sâu này làm con suýt đổ rau chứ đâu phải tại chú nào đâu mẹ ». Và em lại nói dối mẹ. Nếu ngày xưa vì yêu mẹ dối ông Ngoại bà Ngoại thì bây giờ mẹ cũng đừng trách con mẹ nhé. Em vào bếp bỏ nhỏ chị bếp : « Chị bỏ rau vào đĩa cho em chút nhé ». Thoát nợ, em thẳng vào phòng khách, giả vờ đến tú lấy trà. Ba đâu chẳng thấy chị có chú Lân đáng tội kia ngồi hút thuốc một mình. Em nghiêm trang chấp tay : « Chào chú » rồi đi thẳng đến tú trà. Chú gọi giật em lại, nhìn từ đầu đến chân rồi mỉm cười, vẫn cái nụ cười kiêu ngạo ấy em vẫn lễ phép : « Chú gọi Ngân ». Chú gật gù. « Hôm nay lễ phép lắm. Nhưng này, sao lại xõa tóc, xõa tóc trông lớn lắm ». Em ức đến không nói được một lời. Chú Lân ! Chú Lân ! Chú tàn nhẫn lắm mà. Cặp mắt em cay sè như muốn khóc. « Ồ ! Chú hỏi thế sao lại khóc ? ». Em vừa xấu hổ vừa giận, em dậm mạnh chân xuống sàn : « Chú chẳng hiểu chi cả » và bỏ xuống dưới không thèm tiếp chuyện người chú kỳ dị đó nữa. Bữa cơm đó, em thoái thác không ngồi ăn cùng lấy cớ ở dưới giúp chị bếp nhưng nào em có giúp gì đâu. Em vào phòng đóng cửa lại để mặc cho hai dòng lệ lăn dài. Em cột lại tóc một cách tức tưởi và ra ngồi thờ bên cửa sổ. Chú Lân ơi ; Chú không hiểu hay chú giả vờ không hiểu. Người ta nói đàn ông tình mắt lắm kia mà. Sao chú chậm hiểu thế. Thật là phí cả một buổi sáng để đón lấy buổi chiều như thế này đây. Em lấy nhật ký ra viết : « Ta sẽ không yêu cái chú quái ác đó nữa ? Trăm ngàn lần không yêu nữa. Mẹ ơi ! Con sẽ bỏ tình chú Lân vào cho mẹ, con sẽ thương mẹ gấp đôi. Con sẽ có hai ngàn yêu dành cho mẹ, mẹ chịu chứ ? Tiếng mở cửa làm em giật mình gấp nhanh tập nhật ký. Tiếng mẹ dịu dàng bảo em : « Con làm gì đó chú Lân hỏi con, con ra vườn chơi với chú Em làm bộ dầy này : « Con bạn làm bài đề chú nói chuyện với ba được rồi ». « Ba bạn đi trực mà » Em cất tập nhật ký vào tủ đứng lên theo mẹ ra vườn. « Chú ngồi chơi với cháu tội bạn dọn dẹp một tí ». Mẹ đi vào nhà rồi em vẫn ngồi yên trên băng đá nhất định không bắt chuyện trước chú Lân đến vuốt tóc em bảo : « Chú vẫn thích Ngân cột tóc thế này ». Em không hất tay chú cũng không nhìn mặt chú trả lời rất nghiêm trang : « Ngân lớn rồi, Ngân không muốn cột tóc nữa ». « Ngân làm rồi, sự giận hờn hồi nãy chứng tỏ Ngân không lớn đâu. Dưới mắt chú Ngân hoàn toàn là đứa con nít. Nếu biết ngoan biết nghe lời chú sẽ chịu mọi thứ ». Em nhìn vào mặt chú lắc đầu : « Chú nên nhớ Ngân đã 17 tuổi. Bao giờ chú cũng có giọng kẻ cả. Chú chẳng chịu hiểu Ngân ». Chú lại cười : « Không những hiểu mà còn hiểu rất rõ » Em nhìn chú mạnh dạn : « Chú bảo chú hiểu nhưng chú hiểu những gì, chú có hiểu rằng Ngân không muốn gọi tiếng chú một tí nào hết, Ngân... » Chú đưa tay bịt miệng em lại. « cháu đại lắm, yêu sớm sẽ khổ sớm » Em giật mình nhìn chú đáp ứng : « Ai bảo chú... »

« Chú đã hiểu qua ánh mắt, cử chỉ của Ngân nhưng hôm nay chú mới nói. Ngân có biết tại sao chú khuyên Ngân như thế không? Em lắc đầu bỏ thẹn. Chú Lân lim dim đôi mắt như nghĩ ngợi mông lung lắm : « Bốn năm trước, chú từng là kẻ si tình, chú yêu sớm nên chú khổ sớm, chú chỉ

hơn Ngân 5 tuổi mà chú già dặn đi nhiều. Nhưng làm sao ngăn được lòng yêu hở chú? ». « Chính vì thế mà người ta mới khổ. Chú đã đi qua chú biết, đó chỉ là thứ tình bằng bột, rất chóng rã, Ngân còn nhỏ đừng để cái lãng nhãng đó nó làm chóng già vì khi yêu thì hay suy tư. Con người mau già ở chỗ hay nghĩ ngợi đó. Như chú đây, bây giờ chú tiếc lắm, tiếc cho cái tuổi hồn nhiên vụt mất quá sớm ». Chú Lân nói một hơi dài, khi chú dứt lời em như người vừa tỉnh mộng. Em nhìn thật lâu vào người đang ngồi cạnh em, con người mà lâu nay em nghĩ vẫn chỉ là một thanh niên như bao thanh niên khác. Em nói với chú thật nhỏ : « Ngân đã hiểu ý chú, Ngân rất cảm ơn chú ». Chú Lân lại cười nhưng lần này nụ cười không còn quyến rũ đối với em nữa, nụ cười có vẻ bảo bọc, che chở : « Ngân của chú ngoan lắm. Chú thích Ngân cứ giữ mãi hai cột tóc này và cả tính nhõng nhẽo nữa đừng nghiêm trang như hồi nãy trông buồn cười lắm ». Em liếc chú một cái thật dài : « Cảm chú không được nhắc chuyện đó nữa nha ».

« Ừ, thì không nhắc nữa. Và bây giờ gọi anh hay chú là tùy ý của Ngân ». « Chú khôn ngoan đáng bậc chú lắm ạ ». Cả em và chú cùng cười to trước cái nhìn ngờ ngác của mẹ.

Tối đó trước khi đi ngủ, em viết vào nhật ký : « Mẹ ơi ! Từ đây chú Lân xứng đáng với tình thương của con lắm, vậy mẹ bằng lòng cho con lấy lại nửa tình thương hồi chiều cho chú, mẹ bằng lòng nha mẹ. Chúc ba mẹ, chú Lân và những người thân ngủ ngon ». Và em cũng ngủ một giấc thật ngon, không trằn trọc, không vương bận gì cả. Thật là một giấc ngủ an lành.

bài vào mưa • lê phương khanh

Tóc bay như mùa bay
Vàng tay từng sợi nhỏ
Có nắng đổ trên cây
Lời chim nào than thở

Ơi em như vì sao
Đã sáng tự hôm nào
Ta đi theo cơn gió
Cuồng ngã vào chiêm bao

Một quãng cũng đường dài
Đội em đầy nỗi nhớ
Nhớ từng ngọn tóc mai
Và đôi môi hồng nở

Mắt em ta màu nâu
Vương sầu như kiếp núi
Khóc cho ta một câu
Nhạc sẽ còn muôn tuổi

SINH NHẬT ÊM ÁI

ÁI NGUYỄN

EM ĐÃ CHỜ ĐỢI KHUNG CẢNH ĐẦM ẤM NÀY BAO LẦN, NHỮNG ĐÊM tháng bảy trời êm như mây như gió. Em là công chúa tháng bảy cơ mà, anh bảo thế. Tháng bảy, trời có đầy mây trắng không nhỉ, sao nhỏ Trầm hay cười và thích mặc áo trắng ghê. Chuyện chi cũng cười và khi mô cũng bận áo trắng. Chẳng lúc mô nhỏ Trầm bận một cái áo màu cho thiên hạ lác mắt. Em cười, có lẽ lúc đó trông em quê cơ, phải thế không hở trời mây tháng bảy. Vì mỗi năm, chúng ta chỉ có một lần gặp, để với bớt những nhớ thương, để đong đầy thêm tình yêu. Cười rất ngoan, rất êm đềm, rất thiết tha, anh hỏi em về học hành, về những ngày mưa giăng mờ trời tháng bảy và về buổi sinh nhật năm mô cũng vắng mặt anh. Anh dễ ghét như rửa hèn gì nhỏ Trầm chẳng thêm réo cái tên cúng cơm H của anh mỗi lần làm bài thơ. Anh tinh nghịch: Chứ không phải nhỏ Trầm sợ anh hắt hơi, sỗ mũi hở? Em ngăn người một lúc và cười ngay được: Còn lâu ạ, Trầm mong anh hắt hơi, sỗ mũi và ắm đầu suốt ngày, suốt tháng, suốt năm. Cho anh chỉ năm ý ra một chỗ, như vậy anh mới nhớ Trầm, chứ không cả năm, phút khắc mô anh cũng đi với người ta, còn lúc mô đề tâm tới nhỏ Trầm này nữa. Anh cười nhỏ rồi kêu lên: Eo ơi, vậy chứ có khi mô Trầm nhớ anh không? Em cười: Có chứ, Tết Congo nào Trầm cũng cố réo tên H của anh về ăn bánh chưng me gói hết tron à. Và cả hai cùng cười. Tiếng cười ngọt lịm, vỡ tan trong không gian mong manh, thủy tinh của tháng bảy. Anh đã vi chúng ta như Ngu Lang, Chức Nữ cơ mà, phải thế không hở?

Những sáng tháng bảy ngời ti tay lên song cửa nhỏ, nghe nhớ và rất nhớ. Hết hè ni nhỏ Trầm học đến đệ nhị rồi cơ đấy, và chỉ nhớ lời dặn êm đềm của anh: Cố học, mai sau làm bác sĩ chữa bệnh cho anh nha nỏ. Vâng, em sẽ nghe lời anh, sẽ cố học thật giỏi, nhưng nhất định tháng bảy sang năm anh sẽ về nữa nhé. Bây giờ thì anh đang làm gì nhỉ, khung trời Thụy Sĩ hẳn đã rất xanh và bình yên, chẳng hiểu anh còn nhớ đến sinh nhật tháng bảy của nàng công chúa xứ Mầu Đơn ni không? Hôm nay là mừng hai rồi anh ạ.

BẠN NGỌC VÀ TUỔI NGỌC

PHỎNG VẤN NUÔI DƯỠNG

1— *Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?* 2— *Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?* 3— *Theo bạn, Tuổi Ngọc có ra nghĩa bạn, u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?* 4— *Nội dung: Khó khăn quá? Uớt át quá? — Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?* 5— *Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chế một câu và cũng có thể được khen một câu, xin bạn một lời thành thật nhất.*

TRỊ HÙNG, Sài Gòn

1.— Được. Có một hướng đi mới lạ so với các báo thuộc loại này. Muốn Tuổi Ngọc không phải chỉ triển lãm những chuyện tình vì tuổi vừa lớn không phải chỉ có bao nhiêu đấy thôi.

2.— Chỉ xin bớt mục Bông hồng cho tình đầu. Tuổi Ngọc và bạn đọc.

3.— Câu này Tuổi Ngọc đã trả lời họ ở trang đầu rồi. Miễn bàn.

4.— Tuổi Ngọc chỉ chú trọng đến lượng hơn là phẩm, trong mục BHC TD thì nhai đi nhai lại những chuyện tình vẫn vơ mà giá trị của nó rất ít, mục TNVN dùng để trả lời những chọn bút hiệu, thư bặc xưng hô, giận hờn... Lại chiếm 1 số trang một cách phí phạm giữa thời buổi kinh tế khó khăn, chính nó sẽ làm chết Tuổi Ngọc, nói tóm lại chỉ phục vụ đến 1 thiểu số nhỏ mà thôi. Tuổi Ngọc thiếu không khí hoạt động hằng say của tuổi trẻ do đó hay bị hiểu

lầm là ru ngủ (đừng làm với loại người « đấu tranh »). Sau nữa hãy tỏ ra khách quan hơn khi nhìn xuống cuộc đời, đừng dùng TN như phương tiện để đả kích thiên hạ hay hoan hô một nhân vật nào 1 cách quá đáng làm mất đi thiên đàng của tuổi trẻ.

5.— Tỏ ra biết phục thiện và có nhiều thiện chí nhưng đừng hứa nữa kéo bị gọi là hứa cuội.

TÔ DUNG, Thánh Mẫu.

1.— Chủ trương của Tuổi Ngọc trong 1 năm qua rất hay và rất đúng nghĩa với tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Tôi thích nhất mục « Ngọc thân ái » trông nó hay hay làm sao ấy. Theo tôi thì mục nào cũng có ích cả, không nên bỏ.

3.— Tuổi Ngọc không có một cái gì làm cho tôi u mê, bán nước cầu vinh cả (ghê quá).

4.— Không khô khan, không ướt át về nội dung không cầu kỳ, đơn giản về hình thức.

5.— Đáng chê cho Tuổi Ngọc là phần « Bài nhận được » hơi nhiều, làm uổng phí cả trang (giấy mắc lắm mà !)

Đáng khuyến khích sau một năm. Tuổi Ngọc đã sẵn sàng tranh đấu như ta thấy mỗi tuần đều có.

NGUYỄN THỊ THU CÚC, Đà Nẵng.

1.— Khá bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau 1 năm. Có lẽ đúng nghĩa là tuần báo của tuổi mới lớn nhưng không hoàn toàn lắm, vài đoạn tùy bút của Mai Thảo có vẻ hơi người lớn, chỉ muốn Tuổi Ngọc như

vậy mãi mãi, dĩ nhiên không muốn TN là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi nhiều quá quyền lợi.

2.— Có lẽ mục « Ngọc thân ái » và « Tuổi ngọc và bạn ngọc » hấp dẫn tôi nhiều nhất. Đọc nơi đó như có cái gì gần gũi thân quen quen với mình. Đề nghị mục « Suu tầm » nên nghỉ vài kỳ, lâu lâu xuất hiện 1 lần thì hay hơn.

3.— Theo tôi, câu này hình như hơi thừa. Dĩ nhiên tuần báo của tuổi mới lớn đã làm tôi say mê cả năm nay không thể là tuần báo ru ngủ u mê được.

4.— Nội dung : Rất lý tưởng theo tôi. Hình thức : Khá dễ thương. Có lẽ nên thêm mục làm dáng nữa cho cả dân hủ của lẫn kịp tóc.

5.— Không biết lời tôi nói bây giờ có thời phùng hay cho Tuổi Ngọc ăn thịt thổ không. Tôi chỉ biết nói, thành thật, là : Tuổi Ngọc chưa hoàn toàn nhưng tôi đã quá say mê, dù bây giờ có tăng giá, gấp hai lần cũng chẳng bao giờ bỏ được.

NGUYỄN TRẦN LÊ, Quảng Ngãi

1.— So với tất cả báo chí giáo dục hiện nay, Tuổi Ngọc tương đối « khá » khi thực hiện chủ trương của TN.

Cứ như vậy, TN sẽ mãi là tuần báo dễ thương của Tuổi vừa lớn. Đừng biến TN thành diễn đàn tranh đấu ồn ào, vì thiên hạ đã tranh đấu nhiều rồi. Nhân quá và chẳng được gì.

2.— Mục dễ thương nhất của TN là « Bông hồng cho tình đầu ».

— Mục nào cũng khá cả, bỏ sao được.

3.— Theo tôi, TN không xui người đọc bán nước cầu vinh, nhưng có vẻ

ru ngủ quá, hãy trực tế trên 1 tí nữa đi.

4.— Nội dung : Hơi khô khan chứ không quá. Hình thức : Đơn giản quá. Lời đề nghị : Thêm đất cho mục « Bông hồng cho tình đầu ». Tuổi vừa lớn nhiều mơ mộng lắm đấy.

5.— Lời khen, thành thật đấy nhé, Tuổi Ngọc là tờ báo mà « dân chúng vừa lớn » nên có mỗi người 1 cuốn, đừng dẫn và dễ thương nhất hiện nay. Cố gắng lên, TN ơi.

Chê : Không được hài lòng vì những trả lời cho bạn Ngọc. Có vẻ van xin, thà rằng bạn Ngọc xét thấy TN khá thì đọc nhiều, không thì thôi. Tệ hơn là, chủ nhiệm Duyên Anh hứa cuội quá.

TRẦN CÔNG KHẢI, Saigon

1.— Không bằng lòng lắm với chủ trương của TN sau 1 năm qua. Nhưng TN đúng là Tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Thích Chạp phở TN và mong loại bỏ quảng cáo.

3.— Không.

4.— TN nên giữ yên nội dung. Nhưng hãy để những người vừa lớn viết về họ hơn là tuổi vừa lớn được viết bởi những người lớn. Hình thức in đẹp và rõ ràng hơn. Khổ nhỏ và gọn gàng hơn.

5.— Sống được 1 năm trong tình trạng hôm nay TN quả là nhất, càng ngày TN càng già dặn đi.

BÍCH KHUÊ, Đà Nẵng

1.— Bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Thích mục Ngọc Thân Ái không muốn loại bỏ mục nào cả.

3.— Không ý kiến.

4.— Nội dung : bình thường.

Hình thức : Đơn giản quá.

Muốn Tuổi Ngọc thêm trang cho mục Ngọc Thân Ái.

5.— Tuổi Ngọc đúng là một tờ báo tươi sáng « nhưng » vẫn còn khuyết điểm.

KHÁNH, Quốc gia nghĩa tử

1.— Không bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm.

— Đúng.

— Không.

2.— Thích nhất :

— Chạp phở Tuổi Ngọc, Bông hồng cho tình đầu, Ngọc thân ái, Nhìn xuống cuộc đời, Biết một biết mười.

— Muốn loại bỏ :

Một nửa các bài văn được đăng trong mỗi số của bạn ngọc.

3.— Không.

4.— Nội dung : Khô khan (văn quá nhiều) Hình thức : Chỉ chịu cái bìa báo. Muốn đề nghị : Thêm những mục ngắn, vui như Chạp phở, v.v... như thế sẽ bớt khô khan.

5.— Nhìn vào các sạp báo, thấy Tuổi Ngọc đẹp nhất.

NGUYỄN VŨ THỤY DUYÊN, B.D.

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua. Tuổi Ngọc đúng với lứa tuổi vừa lớn ; mà cháu cũng muốn Tuổi Ngọc là một diễn đàn tranh đấu những quyền lợi khác nhưng nên ôn hòa đừng ồn ào mà mất vẻ hay của nó.

2.— Hầu như tất cả các mục, không muốn bỏ mục nào.

3.— Tuổi Ngọc làm cho cháu cảm thấy « yêu đời », hăng say học tập và nhất là yêu quê hương Việt Nam hơn.

4.— Nội dung và hình thức trung bình. Cháu muốn chú nói thêm đất cho mục « Biết một biết mười ».

5.— Cháu rất cảm động khi xem xong « Xuân Hồng Tuổi Ngọc ». Ôi ! Xuân hồng thật hay, thật xuất sắc (không nịnh đâu nhé !) cháu nhận thấy Tuổi Ngọc tiến khá nhiều và hy vọng nó sẽ tiến mãi.

NGUYỄN QUÝ HUỆ, Tân Định

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn, và cũng là tuổi đẹp nhất của đời người. Vừa chập chững vào đời, và chập chững biết yêu. Vì thế không bao giờ muốn Tuổi Ngọc xa một tí gì về diễn đàn tranh đấu hay đòi hỏi quyền lợi.

2.— Mua Tuổi Ngọc, mục được đọc trước tiên là Chạp phò Tuổi Ngọc.

3.— Đã gọi là Tuổi Ngọc, lẽ đương nhiên không có chuyện « chính em chính em » hay bán nước cầu vinh trong đó.

4.— Về nội dung cũng như hình thức đều khá cả.

5.— Xin Tuổi Ngọc một câu : Bán giá 50đ đề vừa túi tiền tại học sinh và cũng chẵn tiền, chứ mỗi lần muốn có Tuổi Ngọc, là đi xin hết người này đến người kia 10đ. Trong koi ấy trong túi có 50. Khổ ghê !

HÀN ĐÔNG GIANG, Đà Nẵng

1.— Rất bằng lòng. Rất đúng nghĩa. Không nên thái quá.

2.— Mục nào cũng thích hết, nhất là Kiến-Dzàng và Ngọc thân ái. Không nên loại bỏ mục nào cả vì hầu hết đều có ích lắm. Nên có mục Tay ngọc Tay ngà (đa số bạn ngọc là dân kíp tóc mà) và khoa học, dù phải tăng trang và dĩ nhiên phải tăng giá.

3.— Theo tôi Tuổi Ngọc là tờ báo lý tưởng « độc nhất vô nhị » của tuổi vừa lớn. Một tờ báo vừa giải trí, học hỏi thì thiết tưởng có gì là ru ngủ hay mê hoặc đâu.

4.— Nội dung : Cũng có số hơi khô khan nhưng cũng có số hơi ướt át đi xa với lứa tuổi đúng nghĩa của nó. Nên dung hòa lại với nhau Hình thức: Trung bình. Theo tôi nên tăng trang cho Ngọc thân ái và Bác sĩ.

5.— Chê à, cũng có chứ, ai đã hoàn toàn một lúc được đâu. Nghĩa là Tuổi Ngọc... cuối quá. Nhiều lúc chẳng thực hiện được lời mình tuyên bố chi hết, làm người ta « hồi » hoài. Nhưng một tờ báo nghèo nàn, lao đao trong kinh tế mùa thu mà vẫn sống thì đáng khen lắm. Can đảm, nghị lực... hết mình.

CHU MY

1.— Rất bằng lòng. Tuổi Ngọc thật đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Còn muốn T.N. là diễn đàn tranh đấu ồn ào, thì ôi thôi đã có nhiều rồi. Ít nhất người ta đi con đường đó, mình cũng nên tìm đường nào khác thanh tịnh hơn.

2.— Riêng My thích đọc văn nhiều hơn. Và không muốn loại bỏ mục nào.

3.— Không ý kiến.

4.— Nội dung phong phú, về phần hình thức như thế là đẹp, không nên cầu kỳ. Vì càng giản bị người ta càng thấy đẹp, quan trọng ở phần nội dung nhiều hơn. Nhưng có lẽ Tuổi Ngọc nên thay đổi một vài nét về hình thức cũng như nội dung cho tờ báo thêm mới lạ.

5.— My không biết phải « chê » TN bằng câu gì thật đúng như My nghĩ. Cũng khen nữa chứ : TN dễ thương lắm (vì không đi xa ngoài phạm vi đã định sẵn).

UYỄN NHÃ, Trưng Vương

1.— Theo ý Nhã, Tuổi Ngọc đúng là một báo của tuổi vừa lớn. Và đừng bao giờ làm quá cái sức của mình đang có.

2.— Trong các mục Nhã ham nhất là « Suu tầm » và « Chạp phò Tuổi Ngọc ». Nên tăng cường vài mục có ích.

3.— Ô ! Tại sao lại có ý nghĩ đó. Tuổi Ngọc là Tuổi Ngọc, chính trị là chính trị. Sao lại lăm lăm giữa hai việc đó, và lại Tuổi Ngọc có chủ trương rất vững vàng mà.

4.— Nhã nhận thấy rằng hình thức hiện tại dễ thương ghê chứ không cần sửa đổi. Còn nội dung thì trung bình, nhưng đa số hay lắm, đã quyền rũ được người đọc.

5.— Tuổi Ngọc đáng khen thật, nhiều là đằng khác, từ lúc mới mở mắt chào đời cho đến khi đóng cửa, rồi lại ra nữa. T. N. đã anh dũng,

hiên ngang chống gậy mà đi trong rừng báo chí mà đến nay đã được một tuổi, Thành thật cầu T. N. sống mãi.

VI CƠ, Dalat

1.— Vi Cơ rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Đúng nghĩa chứ, vì viết về Tuổi mới « nhơn » mở lị ! Vi Cơ không muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào.

2.— Mục chuyện dài. Kiến Vàng, Vi Cơ thương nhất. Đừng bỏ mục nào.

3.— Theo Vi Cơ, Tuổi Ngọc dễ mến lắm, Không thể nào có những sự ru ngủ, u mê. Vì có bán nước cầu vinh đâu.

4.— Nội dung : Được, Hình thức : Dễ thương. Đề nghị : Tuổi Ngọc sẽ có 1 tập lịch do Đình Tiến Luyện và Ngọc Diệp vẽ vào năm 1973.

5.— Tuổi Ngọc là cô bạn bé nhỏ dễ thương của Vi Cơ đấy.

T.H NGUYỄN HOÀNG, Quảng Trị

1.— Đừng chủ trương Tuổi Ngọc thành một thứ tuần báo « hung hăng con bọ xít ». Hãy cố giữ cho nó vô tư.

2.— Những truyện dài của Tuổi Ngọc đã hấp dẫn chúng tôi rất nhiều. Loại bỏ mục nào ư ? Tôi chưa thấy mục nào có thể nói là « đáng ghét ».

3.— Với một tuần ra một số đều đặn. Tuổi Ngọc đã làm chúng tôi khoan khoái vì những lời văn trong sáng — Có môi trường nào trong đó gây chúng tôi u mê đâu ? Với chủ

trương đề cao quê hương Việt Nam. Tại sao chúng tôi lại có tư tưởng bán nước cầu vinh được ?

4.— Về nội dung, mục «viết ngắn» lời văn có hơi chải chuốt, hay dùng những từ ngữ kiêu cách. Hình thức, cố gắng giữ những mẫu bia tươi sáng để làm nổi bật tờ báo.

5.— Cầu chúc Tuổi Ngọc sống mãi với chủ trương làm cho bạn ngọc hài lòng khi cầm nó trên tay.

THỰC CHI, Đà Nẵng

1.— Rất bằng lòng. TN. Đúng nghĩa của tuần báo Tuổi vừa lớn. Mong Tuổi Ngọc đừng là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Thích những bài thơ hay phổ nhạc.

— Mục tử vi của bạn ngọc.

— Bỏ mục bạn ngọc viết. Nên đăng thường những truyện ngắn của các nhà văn Từ Kế Tường, Mường Mán, Đình Tiến Luyện...

3.— Tuổi ngọc có ru ngủ, ít thôi.

4.— Nội dung rất dễ thương, tuy hơi ướt át.

— Rất bằng lòng về hình thức. Nên thêm vài hình vẽ cho dễ thương.

5.— Tuổi Ngọc đáng được khuyến khích vì đi theo đúng con đường xây dựng của tuổi vừa lớn.

— Quá khiêm nhường, đôi lúc đọc có cảm tưởng thiếu thành thật thật với độc giả.

NGUYỄN ĐỨC TRIÊM, Qui Nhơn.

Tuổi Ngọc, hai chữ mà mỗi lần tôi đọc đến, có cảm tưởng như đang đi trên sân cỏ non mơn mớn. Song

nội dung của nó, tôi nghĩ không phải « non » như màu áo nó mang mà ở đó phải nói là những bông hoa mới vừa chớm nở đầy hương sắc. Với chủ trương và chiều hướng hiện tại Tuổi Ngọc có lẽ là tuần báo Hòa bình, Xây dựng nhất đối với tuổi vừa lớn, nó không ồn ào cũng không bình thản, nó tượng trưng cho hiền hòa, êm đẹp,

Đề nuôi dưỡng Tuổi Ngọc tôi xin đề nghị chủ nhiệm nên nới rộng khổ báo và tăng trang thêm mục viết ngắn và bỏ bớt phần truyện dài. Tuy nội dung khô khan song đã nói lên được phần vào về văn chương và luyện rèn được những cây bút trẻ. Điều đáng mến nhất phải nói đến kỹ thuật ăn loát của Tuổi Ngọc : Đẹp, sạch sẽ, ít lỗi nhất nước.

NGUYỄN HOÀI MỸ, Quảng Ngãi

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm và nó đã đúng với nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không bao giờ muốn nó là diễn đàn tranh đấu ồn ào đòi hỏi quyền lợi.

2.— Thích các mục Thơ, Văn. Muốn bỏ mục « bông hồng cho tình đầu » vì hầu như các bạn ngọc viết cùng ý : Gặp nhau, yêu băng quơ, rồi xa nhau. Xin hạn chế bớt mục « Nhìn xuống cuộc đời ».

3.— Điều đó không có 100%. Có chàng chỉ là những mộng mơ có cánh rất lý thú cho những tình yêu đầu.

4.— Có ướt át. Nhưng càng tốt. Nên cho thêm những ảnh mới mẻ bên trong. Cũng xin nói thêm là nên mở lại mục « Những bài thơ hay phổ nhạc ».

5.— Rất tốt, Xứng đáng là tuần báo của tuổi vừa lớn.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● T.P.H. MAI (Cần Thơ).— « Trong nhật ký của Quỳnh » nhà xuất bản Nguyễn Đình Vượng đang in. Khoảng tháng bảy có thể xong, với điều kiện là khi ấy Mai phải nhắc anh lại lần nữa, chứ không công chúa của Mai buồn thì rán mà chịu. Kiến Em là em của KV, thắc mắc chi vậy nhỉ ?

● TRẦN ĐỨC GIAO (Phú Nhuận) Tòa soạn đang « xét lại », vì bài vở nhiều khi thay đổi vào phút chót, khó kiểm soát lắm. Về địa chỉ của bạn ngọc Tuổi Ngọc không bao giờ đề ý nên điều mà em yêu cầu làm sao có thể thỏa mãn được.

● BÙI THY THU HÀ (T.H)— Sự đóng góp dù nhỏ mọn đến đâu cũng đáng quý cả. Tuổi Ngọc cảm ơn Hà thật nhiều. Bài của Hà tòa soạn đang đọc.

● HUỖNH THỊ MỸ DUNG (Nha Trang) Hãy cứ nhất, cứ « lo sợ vẩn vơ ». Và cứ mơ mộng, đừng bao giờ thêm thò chân bước xuống những tam cấp thực

tế, nó nhiều vất vả lắm cơ Dung ạ. Rồi vui tươi lên một tí, nước mắt chỉ nên làm cho mắt con gái... có duyên thôi, đừng để buồn cả một tuổi người. Chuyện viết văn, không phải là nhĩa đời, thức khuya hay... nhịn quà vặt đâu, em thích là viết được. Không ai dạy ai viết bao giờ cả. Ý kiến của anh là như thế, và đừng bao giờ thêm mơ tưởng cái « nghề » viết văn là gì.

● TRẦN ĐẮC (Saigon)— Lưu ý bạn, bài viết hai mặt giấy thợ sắp chữ chệch không xếp đầu. Nhớ chép lại cả những bài cũ.

● TƯỜNG CHY (KBC. 3198).— Tuổi Ngọc không nhận bán báo dài hạn ; 2 - Những số báo Chy thiếu tòa soạn chưa có sẵn ; 3 - Phụng Vĩ đã phát hành, mua mandat 400 đồng để tên ông Phạm Đình Thống. Chúc Chy sớm có một tủ sách thật lớn.

NGUYỆT SAN NHÂN VĂN vừa cho phát hành

VÀI NGÀY LÀM VIỆC Ở CHUNG SỰ VỤ

Truyện dài của nhà thơ NGUYỄN SA

158 trang, giá 120 đồng

● PHẠM ĐỨC LÂU (Biên Hòa) : Bất cứ bài nào, dù là trả lời phỏng vấn, tờ soạn cũng lựa lọc nên có cất xén thêm bớt trước khi đăng và hẳn là tòa soạn nào cũng có công việc đó. Nên bạn yên chí, dù có « dư ý », TN cũng không « có ý kiến » nhiều.

● ÁO VANG (Đà Nẵng) : Tuổi Ngọc không có chép tin chiến tranh nên AV thất nghiệp sớm rồi. Viết cho TN màu « Nhìn xuống cuộc đời đi ».

● LƯƠNG VĂN BÌNH (Quảng Tín) Lần sau cháu nhớ nếu sợ thất lạc nên chép làm hai bản trước khi gửi đăng báo. Công việc trả lại bản thảo sẽ không bao giờ có ở các tòa soạn. Nghĩa là bản nhạc của em đã mất tích từ lâu rồi.

● KIỀU THU (Sài Gòn) : Anh bắt buộc phải nhận được thư Thu, vì nó là thư bảo đảm. Và Thu làm anh... rét thí mồ khi nhận được cái phong bì của T.C.P.V. Vừa nhận được cái bóc ra ngay. Nếu Thu có « dụng ý » thế thì Thu đã thành công to rồi đó. Nhưng lần sau đừng chơi ác vậy nữa nghen. Những câu văn ngắn của Thu lãng mạn lắm, sẽ có một chỗ nhỏ cho nó.

● PHẠM QUANG KHANH (KBC. 6955) Cảm ơn những lời chân thành của bạn. Về 3 số báo đó, bạn hãy gửi đủ tem đề PĐT có thể gửi bảo đảm cho bạn. Số 53 đã hết và phải mất một tháng chờ đợi nhà phát hành mới trả về.

● TRƯƠNG NHƯ (Sài Gòn) : Sẽ chọn đăng một bài. Phải cố gắng và nghĩ nhiều viết ít.

● GIANG THANH BÌNH (Sài Gòn).—

Cảm động lắm. Đọc rồi có nghĩ gì về người viết và cuốn truyện không?

● NHẬT DU (Sài Gòn).— Bài của em tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Bút hiệu hay đấy. Nhật Du là mỗi ngày mỗi đi. Đi ít thôi kéo mỗi chân chết.

● MẮT MÀU ĐEN (Sài Gòn).— Không phải lỗi tại tòa soạn đâu. Có lẽ thư cháu bị thất lạc. Vậy đừng buồn. Thư của chú gửi đi ngoại quốc cũng bị... quên lãng. Buu điện xử mình nó kỳ cục quá thế, cháu ạ!

● NGỌC LIỄU (Tân Định).— Có quyền đọc Tuổi Ngọc chứ bộ. Ai dám cấm cháu. Cháu đã là bạn ngọc và chỉ cần... mỗi tuần nhớ mua một số về đọc, khỏi cần làm gì sốt cả.

● NGUYỄN HIỀN (Huế) : Cháu gửi nhiều bài quá rồi đấy. Đề tòa soạn đọc đã chứ. Hy vọng sẽ gặp cháu ở Huế.

● DƯƠNG HOÀNG THỰC ĐOÀN (Cần Thơ) : Thịnh thoảng nhận được thư của người gọi anh là Anh cả, anh cảm động thấy mồ đi ấy. Vấn 3 tí nhau. Và đưa út ít nay đã học lớp 1. Cả nhị vị ấy đang là lính và đóng ở Sài Gòn. Em cứ viết đi, tòa soạn sẽ chuyển tới mong xừ Lê Công Minh, tác giả « Như chim rừng sáo núi ».

● LÊ THỤY VI (Ban Mê Thuột) : Chưa nhận được ngân phiếu. Tuy nhiên, em cứ cho lại địa chỉ và tên thật, sẽ gửi biểu em cuốn X.H.T.N. Đề sẽ « giàn xếp » với Lê Thụy Vi ở Thủ Đức đề khỏi trùng bút hiệu của em.

● KIM KIM (An Giang) : Cứ tập viết đi và kiên nhẫn đều đều. Có công

mài ngòi viết có ngày nên văn hay, cháu ạ! Kể chú nghe cháu « oai » ra sao.

● LÊ AN (Giồng Trôm) : Chú đoán tên cháu qua chữ ký, đúng không? Đồng ý. Chú có nhiều con nuôi lắm. Có dịp về Sài Gòn, ghé tòa soạn, chú sẽ dẫn cháu về nhà chú ăn cơm và « kết nghĩa ». Rồi gia đình chú có dịp sẽ về Giồng Trôm thăm cháu. Nghĩ đến giỏ trái cây cháu hứa đem cho, chú « mê » quá. Cây vườn nhà cháu hẳn phải ngon ngọt tinh người.

● CHIM DI (Phan Thiết) : Càng lớn thì mình càng mong muốn được trả tại tuổi vừa lớn hơn bao giờ hết. Trong tình cảm đó Tuổi Ngọc là bạn Ngọc của cháu. Và ngược lại.

● KIM TRƯỜNG NGỌC QUỐC (Tuy Hòa) — Em cứ yên tâm gửi bài. Tòa soạn đọc rất kỹ và không phải dựa theo tiêu chuẩn em nói đâu.

● CHIM DI (Phan Rang).— Đạo này chú đau ốm liên miên, ít khi có mặt ở tòa soạn. Không cháu ạ, chú viết văn là chuyện bất đắc dĩ nên chẳng có kỷ niệm « ấm ở vụn vặt » như cháu hỏi. Nếu cháu thích, cháu cũng sẽ trở thành nhà văn. Vì nhà văn thì có gì mà ghê gớm.

● MÙA HÀ NỘI (Biên Hòa).— Thư cảm động lắm. Như thế, T.N. sẽ sống hoài hoài.

● VỆ TOÀN (Chợ Lầu).— Đúng thế cháu ạ! Bài gửi về, tòa soạn đọc, chọn rồi mới đăng. « Truyền thống » của T.N. là không bao giờ trả lời bài không được đăng. Như vậy nó bù ngùi ghê nơi. Mong cháu hiểu giùm.

● NGUYỄN THỊ KIM HƯƠNG (Kiên Giang).— Nhiều khi chú cũng chán nản, chứ bộ. Cả ngày nhe răng cười khi hay sao? Nhưng đọc giả của T.N. lý kỳ nhất thế giới. Họ thương yêu T.N. như thương yêu người thân thiết. Do đó, nổi chán nản được vượt ve ngay. Chắc hai cuốn đó đã xuống tỉnh rồi.

● HỒNG PHƯỢNG (Gò Vấp).— Cảm ơn bài thơ Nụ Hồng Thương Yêu của cháu cảm khái sau khi đọc hết T.N. số 53.

● NGUYỄN HOÀI MỸ (Quảng Ngãi) : Tại nhà phát hành chưa nhận được sự yêu cầu gửi những cuốn sách đó ra Quảng Ngãi đó. Đó là sự sơ sót của ấn công và... thầy cô. Cháu yên chí, T.N. sẽ sống đến hòa bình.

● T. PH. MAI (Cần Thơ) : « Ngựa chững trong sân trường » đang in lại, sắp xong rồi. Cái « thiếu một tí » ấy trong « Phượng Vĩ » dành cho cháu đó. Nếu sức khỏe của chú khả quan, chú sẽ viết tiếp « Về yêu hoa cúc » dang dở và vào học niên khóa 1972 - 1973, sách sẽ được phát hành. Cảm ơn lời chúc của cháu.

số 55

viết về phượng
mùa hè và kỷ niệm

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Tương Nhu, Hạ Lan, Miên Miên, Việt Thu Tịnh, Sao Hồng, Thuyền Quỳnh Phương, Trường An, Nguyễn Thị Quê Hương, Thương Thương, Trầm thị Dế Thương, Vi Nghi, Nguyễn Vũ Thanh Trang, Nguyễn Thị Hạnh, Quỳnh Trâm, Đông Giao, Lê Thị Đoan Huyền, Hoàng Uyển Thương Đồng, Nhóm, Tulupe, Huyền, Pivoine, Phạm Mát Nâu, Quỳnh Trâm, Nguyễn Tường Khuyên, TH Thơ Thơ, Th. Loan, Mã Quế Mậu, Sơn Trang, Ngọc Khánh, Phương Thu, Thoại Ly, Hoàng Lâm Viên, Trần Thị Thụy Vi, Trầm Đệ Dế Thương, Lưu Lan, Nguyễn Thị Lệ, Trần Văn Cường, Vũ My Thiên, Hoàng Văn Hòa, Huyền, Phạm Thị Bích Oanh, Bùi Thị Thu Hà, Đặng Vũ Vương Ngọc, Nguyễn Thúy Hồng, Thủy Tiên, Lê thị Ngọc Diệp, Thục Quý, Nguyễn Minh, Nam Trân, En Am, Huỳnh thị Kiên Giang, Cẩm Tú Ái Hương, Hoàng Thị, Việt Lan, Hoài Thụy, Minh Thủy, Biền Nhớ, Phan Hồ Xuyên, Song Phố, Thanh Vân, Thu Họ Trần, Sao Hồng, Đặng Đình Phố, Nguyễn Thanh Tùng, Dù Mơ, Ty Na, Trần Túy, Nguyễn Hiền, Uyên Thục, Linh Dạ Uyển, Đỗ Tại Hồng Liên, Tri Đăng Thượng, Nguyễn thị Lê. Vương Chu Tuyết, Vệ Toan, T.T. Bảo, Hồ Thụy Yên, Nguyễn Nguyễn Minh Tâm, Dã Tràng, Thục Phiến, Mất Buồn, Nguyễn Hoài Bắc, Th. Ch, Ngọc Cung Hoàn, M. H, Vũ Thụy Thi, Hồ Lệ Hương, Trương Văn Mười, Lang Khương, Đinh Trường Hân, Nguyễn Phương, Trần Chấn Trí, Nguyễn Thái Thụy Chu, Ngân Thủy, Trang Nghiêm, Thúc Vũ, Nguyễn Hiền, Nguyễn Thị Chim Di, Hoàng Vân Thanh, Duy Thường.

thơ

Lân Trầm, Hồn Nhiên, Trương Thị Ngọc Mai, Nguyễn Thương Hoài, Phạm Khánh Vũ, Võ Ngồn Ân, Nguyễn Hiền, Mã Hoàng, Nguyễn Thị Thụy Tâm, Hương Duyên, Trần Thanh Phong, Mai Lăng Du, Phạm Minh Chí, BT Thu Hà, Lê thị Ốc Đảo, Thủy H₂O, Nguyễn Sang Sông, Lê Thụy Vi, Đoàn Nam Sinh, Hoàng Thị, Hà Liêm, Quốc Ái, Nguyễn Thị Huyền Di, Huỳnh Thị Mười, Hạc Trắng, Hồ Triều, Tăng Diệp Thương, THT, Phan Dạ, Lynch, Hoài Thụy, Nguyễn Thụy Như Ý, Mạc Hoài Thi, Biền Nhớ, Song Phố, Tạ Văn Sĩ, Nguyễn Thị Ngọc Vân, Phan Công Chính, Dã Tràng, Xuân Linh, Thảo Phi, Phan Nguyễn Hoài Du, Đặng Tử Đan, P.Đ, Ty Na, Nguyễn Thị Ngọc Vân, Tiết Tâm Linh, Vũ thị Hoài Trinh, Trà Nha Trần Huỳnh Bảo Khánh, M. Nhất Phương, Hà Giang, Tê Hát, Hà Trung, B.T, Thu Hà, Tê Ka, Tiểu Kỳ, Đỗ Thị Hồng Liên, Vũ Đăng Huyền, T.H.T, Nguyễn Thị Thu Trúc, Phạm Minh Cẩm, Nguyễn Hiền, Nguyễn Thị Lệ, Thi Huyền Êm Nguyễn Thúc Dũng, Vệ Toan, Tê Thanh Nam, TT Bảo, Huy Vũ, Nguyễn, Vũ, Hoàng Hoa, Nguyễn Duy Ái, Nguyễn Văn Nghiệp, Trần Thu Nguyễn.